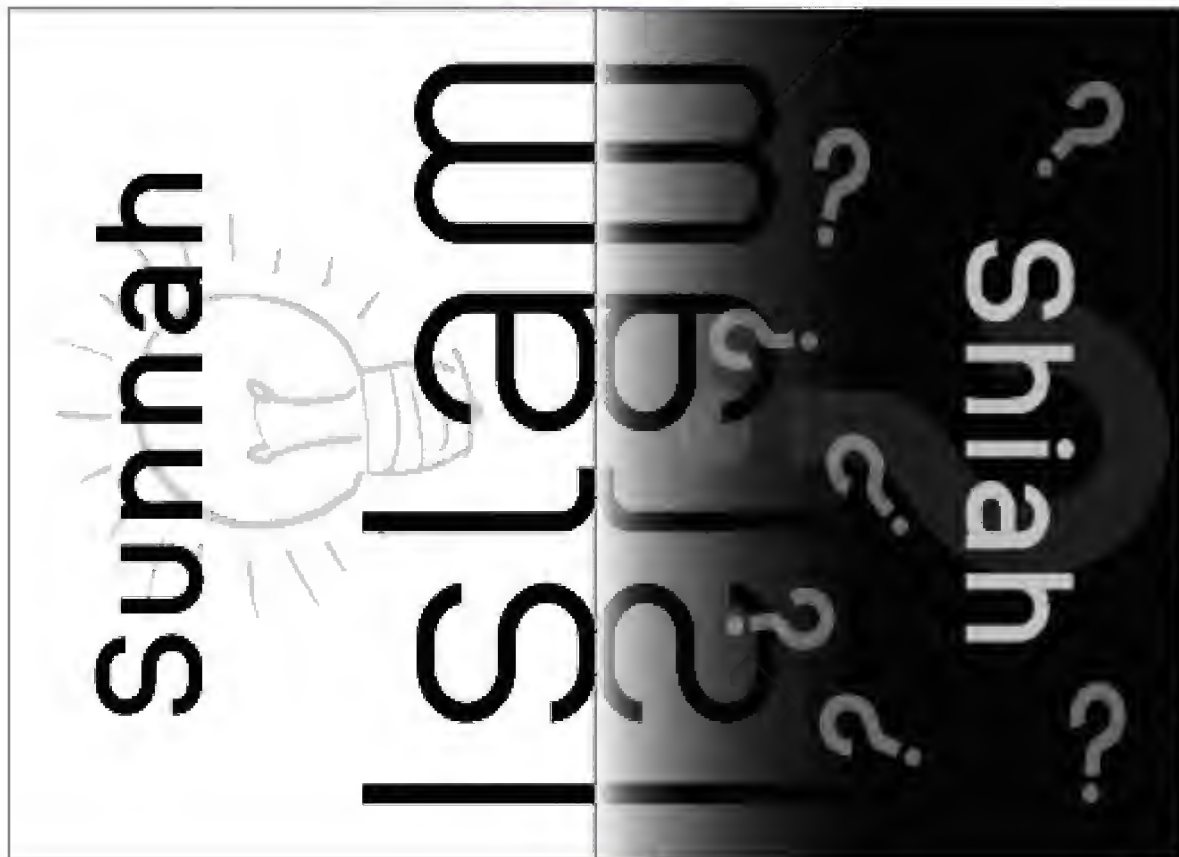

หลากหลายคำถาม ที่นำชาวชีอะฮ์สู่สัจธรรม

สุลัยมาน บินคอและห์ อัลคุรอซัยย์ เขียน

อุมุ อุนัยย์ แปล

จัดทำโดย

رابطة محبي أهل البيت والصحابة
สมาพันธ์เครือข่ายมุสลิมไทยและเครือข่าย

บทนำ

บรรดามวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ﷻ ผู้ทรงตรัสว่า

﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ﴾

“และแท้จริงนี่คือทางของข้าอันเที่ยงตรงพวกเจ้าจงปฏิบัติตามมันเถิด และอย่าปฏิบัติตาม
ทางอื่นๆ เพราะมันจะทำให้พวกเจ้าแยกออกไปจากทางของพระองค์”

(อัลอันอาม : 153)

ขอความเมตตาโปรดปรานและความสันติจงมีแด่ท่านศาสนทูตคนสุดท้ายของพระองค์ นั่นคือศาสดามุฮัมมัด คืออัลลลอฮฺอะลยฮิวะสสลัม ผู้ซึ่งกล่าวว่า “แท้จริงบรรดาบะนีอิสรออีล(ชนชาวยิว)ได้แตกแยกออกเป็น 71 จำพวก และประชาชาติของฉันจะแตกแยกเป็น 73 จำพวก ทุกจำพวกเหล่านั้นจะอยู่ในนรกยกเว้นจำพวกเดียว” เศาะฮาบะฮฺ(สาวกท่านนบี)ถามว่า “โอ้ ท่านรอซูลุลลอฮฺ จำพวกเดียวนั้นคือพวกไหน?” ท่านนบีตอบว่า “คือสิ่งที่ฉันและเศาะฮาบะฮฺของฉันได้ยึดมั่น” บันทึกโดยอัครมุขีเย ซะอ์ดฺบะนีให้ทัศนะว่าเป็นชะดีษเศาะเฮียหฺ

แท้จริงอัลลอฮฺ ﷻ ทรงประสงค์ที่จะให้ประชาชาติอิสลามได้แตกแยกเป็นจำพวกต่างๆ กลุ่มต่างๆ ลัทธิ นิกายต่างๆ กัน ต่างฝ่ายต่างเผชิญหน้าต่อสู้แข่งขันกัน โดยที่มิได้คำนึงถึงหลักการของอัลลอฮฺ ﷻ เมื่อเกิดการแตกแยกหรือขัดแย้งกัน ซึ่งพระองค์ได้ทรงสั่งให้กลับไปสู่คัมภีร์ของพระองค์(อัลกุรอาน)และซุนนะฮฺ(แบบฉบับ หรือแนวทาง)ของท่านนบีมุฮัมมัด คืออัลลลอฮฺอะลยฮิวะสสลัม ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

﴿فَإِنْ نَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ

وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا﴾

“แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮฺและรอซูล หากพวกเจ้า
ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันปรโลก นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่งและเป็นการกลับไปที่สวยงามยิ่ง”

(อันนิซาอู : 59)

เช่นนั้นแล้ว เป็นสิ่งที่วาญิบสำหรับผู้ที่ต้องการตกแต่งเตือนแก่ประชาชาติ ผู้ที่มีความหวังดีต่อประชาชาติ ต้องการให้ประชาชาติมีความกลมเกลียวรักใคร่กัน ผู้ที่มีความหวงแหนในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประชาชาติ เขาจะต้องเพียรพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะทำให้ประชาชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและเป็นผู้นำจำพวกต่างๆ เหล่านั้นกลับมาสู่ลัทธิธรรมอันเป็นหนึ่งเดียวเหมือนสมัยท่านนบีมุฮัมมัด คืออัลลลอฮฺอะลยฮิวะสสลัม

วะลัลลัม ทั้งทางด้านอะกีดะฮ์(ความเชื่อหรือหลักศรัทธา) ด้านนิติศาสตร์หรือกฎหมาย และด้านจรรยาบรรณทาง
 ดั่งที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสไว้ว่า

﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

“และพวกเจ้าจงยึดสายเชือกของอัลลอฮ์โดยพร้อมเพรียงกันทั้งหมด และจงอย่าแตกแยก
 กัน”.

(อาลิอิมรอน : 103)

หนึ่งในสิ่งที่จะทำให้บรรลุดุจดประสงค์ดังกล่าวอย่างรวดเร็วคือการชี้ทางแห่งแสงสว่างแก่บรรดาลัทธิหรือ
 จำพวกต่างๆเหล่านั้นที่ได้ฝ่าฝืนและสวนทางกับสิ่งที่อัลกุรอานและซุนนะฮ์เรียกร้อง และตักเตือนปราชญ์พวก
 เขาในสิ่งที่พวกเขาได้ละเมิดและสิ่งที่พวกเขาหลงผิดออกนอกหนทางอันเที่ยงตรงและผิดไปจากแนวทางของ
 บรรดามุสลิมในบรรพชนยุคแรก

จากสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นที่มาของความคิดที่จะรวบรวมคำถามและข้อโต้แย้งต่างๆ ตลอดจน
 الإلزامات (อ่านว่า อัลอิลาฮามาต หมายถึง สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นตรรกะและเป็นเหตุเป็นผลที่ปฏิเสธมิได้)
 ให้ชาวชีอะฮ์สิทธิสิบสองอิหม่ามได้อ่าน โดยหวังว่าอาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้บรรดาคนที่มีความคิดในหมู่พวกเขากลับ
 ไปสู่สัจธรรมความจริง หากพวกเขาได้คิดพิจารณาพิจารณาคำถามและข้อเท็จจริงต่างๆเหล่านั้นที่ไม่มีทางโต้แย้งหรือ
 ปฏิเสธได้เลยเว้นแต่พวกเขาต้องยอมรับและนอบน้อมต่ออัลกุรอานและซุนนะฮ์อันปราศจากความเชื่อที่ขัดแย้งใน
 ตัวของมันเองที่ชาวชีอะฮ์กำลังยึดถือศรัทธากันอยู่

เรารู้สึกดีใจและภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่พี่น้องคนหนึ่งของเราซึ่งเคยเป็นชีอะฮ์และได้รับทางนำและ
 กลับมาสู่หนทางสัจธรรม โดยที่เขาได้เล่าถึงประสบการณ์ที่ทำให้เขาได้ออกจากความมืดมนและหลงทางมาสู่แสง
 สว่างและทางอันเที่ยงตรงไว้ในหนังสือที่มีชื่อว่า “ฉันได้เคาะฮาบะฮ์กลับคืนมา และฉันมิได้เสียอาลุลบัยตุไป” ๓
 (بيت) อ่านว่า อาลุลบัยตุ หมายถึงบรรดาวงศ์วานเครือญาติท่านนบีมุฮัมมัด คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام

แน่นอนพี่น้องเรานั้นได้รับเตาฟีกทางนำความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ ﷻ ในการเลือกครั้งนี้ เพราะมุสลิม
 ที่แท้จริงนั้น จะไม่รู้สึกลำบากหรือตะขิดตะขวงใจแต่อย่างใดที่จะมอบความรักในเวลาเดียวกันทั้งต่ออาลุลบัยตุ
 และต่อฮาบะฮ์ทั้งมวล ซึ่งเรื่องนี้ก็คล้ายคลึงกับเรื่องที่พี่น้องเรคนหนึ่งที่เคยเป็นคริสต์และได้รับสัจธรรม เขาแต่ง
 หนังสือเรื่อง “ฉันได้(นบี)มุฮัมมัดมา และฉันมิได้เสีย(นบี)อีซาไป”

เราขอแด่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดประโยชน์ต่อผู้ได้อ่านโดยเฉพาะคนหนุ่มสาวชีอะฮ์ที่มี
 ความคิด มีเหตุผล และขอพระองค์ทรงทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นเสมือนกุญแจแห่งความดีงามแก่พวกเขา และเป็น
 เสมือนสิ่งที่ตักเตือนให้พวกเขาได้ตระหนักว่าการทบทวนสัจธรรมความจริงนั้นดีกว่าการยืนกรานในบาฏิล (باطل
 คือความเท็จหรือความหลงผิด) และทำให้พวกเขาลำบากกว่าการที่พวกเขาได้กลับมาสู่แนวทางซุนนะฮ์ น้อมรับ ยึด

มันและปฏิบัติตามซุนนะฮ์นั้น พวกเขาอาจจะได้รับผลบุญและตำแหน่งอันสูงส่งเสียยิ่งกว่าบรรดาชาวอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ที่เพิกเฉยและละเลยหลักการศาสนา ลุ่มหลงอยู่ในความสนุกสนานบันเทิงและอารมณ์นัฟซุที่ผิดหลักศาสนา ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสไว้ว่า

﴿ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ، وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسٍ يَمُهُدُونَ ﴾

ความว่า "ผู้ใดปฏิเสธศรัทธา การปฏิเสธศรัทธาก็ตกอยู่กับเขา และผู้ใดกระทำความดี พวกเขาเตรียมที่พักไว้สำหรับตัวของพวกเขาเอง"

(อัรรูม : 44)

والله أعلم ، صلى الله على نبينا محمد وآله وصحبه وسلم

สิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง(หรือเป็นตรรกะและเป็นเหตุเป็นผล)ที่ปฏิเสธมิได้

1

ชาวซ็อะฮฺเชื่อว่า “ท่านอลีย์ บิน อบีฏอลิบ” เป็นอิหม่าม(ผู้นำ)ที่มะฮฺอุม(คือปราศจากความผิด) และเรายังได้พบว่าท่านอลีย์ได้ทำการแต่งงานอุมมุกัลซุมซึ่งเป็นลูกสาวของท่านกับท่านหญิงฟาฏิมะฮฺบุตรของท่านนบีมุฮัมมัด คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลาม และเป็นพี่น้องกับอัลฮะซันและอัลฮุซัยน์ กับท่านอุมร์ บิน อัลค็อฏฏอบ!!¹ ดังนั้น ณ ตรงนี้สิ่งที่ข้อเท็จจริงที่ซ็อะฮฺปฏิเสธมิได้จะมีอยู่ 2 ประการ

หนึ่ง : แสดงว่าท่านอลีย์มิใช่มะฮฺอุมเนื่องจากท่านได้ทำการแต่งงานลูกสาวของท่านกับกาเฟร(ผู้ปฏิเสธศรัทธา) (เพราะซ็อะฮฺเชื่อท่านอุมร์ บิน อัลค็อฏฏอบเป็นกาเฟรหรือตกศาสนาหลังจากท่านนบีเสียชีวิต) ฉะนั้นแล้วความจริงนี้จะค้านหรือสวนทางกับหลักความเชื่อพื้นฐานของลัทธิซ็อะฮฺ และเข้าใจได้ว่าท่านอิหม่ามอลีย์หรือแม้แต่อิหม่ามท่านอื่นๆของซ็อะฮฺมิใช่มะฮฺอุมแต่ อย่างไร

สอง : แสดงว่าท่านอุมร์เป็นมุสลิมมิใช่กาเฟรอย่างที่ซ็อะฮฺกล่าวหาเพราะท่านอลีย์ได้ยินยอมและรับให้มีการเกี่ยวดองเป็นพ่อตากับลูกเขยกัน

ซึ่งข้อเท็จจริงสองข้อนี้ย่อมทำให้ซ็อะฮฺเกิดความฉงนและสับสนในความเชื่อของตัวเอง

2

ซ็อะฮฺอ้างว่าท่านอับบัสและท่านอุมร์เป็นกาเฟร แต่เรากลับพบว่าท่านอลีย์ที่ชาวซ็อะฮฺอ้างว่าเป็นอิหม่ามที่มะฮฺอุมได้ยอมรับในการเป็นคอลีฟะฮฺของท่านทั้งสองและได้ให้สัตยาบันแก่ท่านทั้งสองและมิได้ออกจากการปกครองของทั้งสองท่านแต่อย่างใด ณ ตรงนี้ แสดงว่าท่านอลีย์มิใช่มะฮฺอุมเพราะท่านได้ให้สัตยาบันและให้การยอมรับในการเป็นผู้นำแก่คนกาเฟรหรือคนนาคิบที่อธรรมสองคน (ناب คือคนที่ซ็อะฮฺกล่าวหาว่าปฏิเสธการเป็นผู้นำของท่านอลีย์) ซึ่งการให้สัตยาบันนี้ย่อมทำลายความเป็นมะฮฺอุมของท่านอลีย์ และเป็นการสนับสนุนผู้ อธรรมอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้เป็นมะฮฺอุมจะกระทำได้ หรือถ้ามีใช้เช่นนั้นแล้วแสดงว่าการกระทำของท่านอลีย์เป็นสิ่งที่ถูกต้องเนื่องจากท่านอับบัสและท่านอุมร์ล้วนเป็นคอลีฟะฮฺ(ผู้นำ)ที่มีความศรัทธา เป็นผู้ที่มีความสัจจะและมีความยุติธรรม นั้นหมายถึงว่าการที่ชาวซ็อะฮฺกล่าวหาว่าท่าน คอลีฟะฮฺทั้งสองเป็นกาเฟรและได้ด่าประนามและสาปแช่งท่านทั้งสองและไม่ยอมรับในตำแหน่งคอลีฟะฮฺของทั้งสองนั้น ถือได้ว่าการกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่สวนทางและฝ่าฝืนอิหม่ามของพวกเขา(ท่านอลีย์) ณ ตรงนี้จึงเกิดความสับสนว่าเราจะปฏิบัติตามท่านออบีอัลฮะซัน(บิดาของท่านอัลฮะซันก็คือท่านอลีย์)หรือเราจะตามบรรดาซ็อะฮฺที่ฝ่าฝืน

¹ การแต่งงานครั้งนี้มีบรรดาอุละมาอ์ซ็อะฮฺหลายท่านได้ยืนยัน เช่น อัล-กุลยูนีย์ในหนังสือ "อัล-ฟุรูก" (6/115), อัล-ญุสซีย์ในหนังสือ "ตะฮฺซิบ อัล-อะฮฺกาม" บาบ: อะตะตุนนิสาอ์ (8/148), (2/380), และในหนังสือ "อัล-อิสติบศอร" (3/356), อัล-มาซินดารอนีย์ ในหนังสือ "มะนากิบ อาล อับฏอลิบ" (3/162), อัล-อามิลีย์ ในหนังสือ "มะสาลิก อัล-อัฟฮาม" (1/กิตาบ อัน-นิกาย), มุรตะอูฮฺ อะลัม อัล-ฮุดา ในหนังสือ "อัช-ชาฟี" (116), อิบน์อบีลหะดีด ในหนังสือ "ซัรหฺ นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ" (3/124), อัล-อรัฎบี ลีย์ ในหนังสือ "หะดีเกาะฮฺ อัช-ซ็อะฮฺ" (277), อัช-ซุซตะรียฺในหนังสือ "มะญาลิส อัล-มุมีนีน" (76, 82), อัล-มัจญลีสีย์ ในหนังสือ "บิหารุล อัน-วารุ" (621) และคัมชะเพิ่มเติมจากหนังสือ "ชะวาญิฮฺ อุมร์ อิบน์ อัล-ค็อฏฏอบ มิน อุมมิล กัลซุม อิบนะดี อลีย์ย์ อิบน์ อับฏอลิบ" หะกีกะฮฺ ลอ อีฟติรอฮฺ โดยอับดุลอะฮฺ อัล-อิสมาอิลีย์

3

ท่านอลีได้แต่งงานกับผู้หญิงหลายคนหลังจากที่ท่านหญิงฟาฏิมะเสียชีวิตซึ่งพวกนางได้ให้กำเนิดบุตรชายและหญิงหลายคน เช่น

- อับบาส บินอลี บินอบีฏอลิบ อับดุลลอฮ์ บินอลี บินอบีฏอลิบ ญะอ์ฟร บินอลี บิน อบีฏอลิบ อุซมาน บินอลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาที่ชื่อ อุมมุลบะนีน บินติฮิซาม บินดารีม¹
- อุบัยดิลลาฮ์ บินอลี บินอบีฏอลิบ อับบักร์ บินอลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาที่ชื่อ ไลลา บินติมัสอูดอัดดารีมิยะหะ²
- ยะหยา บินอลี บินอบีฏอลิบ มุฮัมมัดอัลอัศเฮอร์ บินอลี บินอบีฏอลิบ เอาน์ บินอลี บิน อบีฏอลิบ เกิดจากมารดาชื่อ อัสมอา บินติ อุมัยส³
- รุก็อยยะหะ บินติอลี บินอบีฏอลิบ อุมร์ บินอลี บินอบีฏอลิบซึ่งได้เสียชีวิตในขณะที่มีอายุเพียง 35 ปี เกิดจากมารดาชื่อ อุมมุสะบีบ บินติรุษัยยะหะ⁴
- อุมมุสะฮัน บินติอลี บินอบีฏอลิบ รอมละหุอัลกุบรอ บินติ อลี บินอบีฏอลิบ เกิดจากมารดาชื่อ อุมมุสอูด บินติอูวะหะ บินมัสอูด อัชชะกอฟี⁵

คำถาม ตรงนี้คือ เป็นไปได้หรือที่พ่อจะตั้งชื่อลูกผู้เป็นที่รักที่สุดด้วยชื่อศัตรูที่เกลียดที่สุด!? และจะเป็นอย่างไรหากพ่อคนนั้นคือท่านอลี บิน อบีฏอลิบ เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านได้ตั้งชื่อบรรดาลูกๆของท่านด้วยชื่อของคนที่ชาวชีอะฮ์เชื่อว่าเป็นศัตรูของท่าน!? ผู้ที่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์จะตั้งชื่อลูกๆที่เขารักด้วยชื่อของศัตรูของตัวเองกระนั้นหรือ!? ชาวชีอะฮ์ทราบหรือไม่ที่ท่านอลีเป็นชาวกุรอัยษคนแรกที่ได้ตั้งชื่อลูกว่า อับบักร์ อุมร์ อุซมาน?

4

ผู้แต่งหนังสือ “นะหุลบะลาเฆาะหะ” ซึ่งเป็นหนังสือที่ชาวชีอะฮ์ให้ความเชื่อถือได้รายงานไว้ว่า แท้จริงท่านอลีได้ขอให้ยกเว้นตัวท่านเองจากตำแหน่งคอลีฟะหะ ซึ่งท่านได้กล่าวว่า “จงปล่อยฉันเถิด และจงหาคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน(ในการเป็นคอลีฟะหะ)”⁶ นี่แสดงให้เห็นถึงความโกหกมดเท็จของศาสนาชีอะฮ์ เพราะเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านอลีได้ขอให้ยกเว้นตัวท่านจากการดำรงตำแหน่ง คอลีฟะหะทั้งๆที่(ชีอะฮ์อ้างว่า)การแต่งตั้งท่านอลีเป็นคอลีฟะหะเป็นสิ่งที่ได้ถูกบัญญัติจากอัลลอฮ์^ﷻ และ(ชีอะฮ์อ้างอีกว่า)ท่านอลีได้เรียกร้องตำแหน่งนี้จากท่านอับบักร์

¹ "กัซฟุล คุมมะฮ์ ฟิ มะอริฟะฮ์ อัล-อะอิมมะฮ์" โดยอลีเย์ อัล-อรัญลี (2/66)

² อ้างแล้ว

³ อ้างแล้ว

⁴ อ้างแล้ว

⁵ อ้างแล้ว

⁶ "นะหุลบะลาเฆาะหะ" (136) และ (366-367), และ (322)

5

ชีอะฮ์อ้างว่าท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากท่านนบีได้ถูกข่มเหงรังแกในสมัยท่าน อับบัสกรณชีโครงของเธอหัก และยังมีความตั้งใจที่จะเผาบ้านของเธอ จนถึงขั้นที่พยายามทำให้เธอแท้งจากการตั้งครรภ์ทารกที่พวกชีอะฮ์ตั้งชื่อให้ว่า อัลมุฮซิน

คำถามมีอยู่ว่า สามียาของเธอหรือท่านอลี้นั้นไปอยู่ที่ไหนในช่วงเวลาดังกล่าว ทำไมท่านอลีถึงไม่ปกป้องสิทธิของภรรยาของท่าน!? ทั้งๆที่ท่านอลีเป็นผู้ที่กล้าหาญมากกว่าผู้ใดทั้งสิ้น

6

เราได้พบว่าเมื่อเศาะฮาบะฮ์อาวุโสจำนวนมากมาที่ได้เกี่ยวข้องเป็นเครือญาติกับท่านนบีโดยการแต่งงานกับบรรดาผู้หญิงจากวงศ์วานของท่าน และในทางกลับกันบรรดาผู้ชายจากวงศ์วานท่านนบีได้แต่งงานกับเครือญาติของเศาะฮาบะฮ์ ซึ่งเรื่องนี้เป็นที่รู้กันอย่างเป็นเอกฉันท์ในบรรดานักประวัติศาสตร์และได้ถูกรายงานโดยทั้งชาวซุนหนี่และชีอะฮ์ เช่น

- ท่านนบีเองได้แต่งงานกับท่านหญิงอาอีซะฮ์ บินติ อับบัส และท่านหญิงฮัฟซะฮ์ บินติอุมร์ บินอัลค็อฏฏอบ
- ท่านนบีได้ทำการแต่งงานลูกสาวของท่านทั้งสองคนที่ชื่อ รุกัยยะฮ์และอุมมุคัลซัอมให้แก่ท่านคอลีฟะฮ์คนที่สามคือท่านอุษมาน บินอัฟฟานผู้ใจบุญและมากในความละอาย ซึ่งท่านอุษมานได้รับสมญานามว่า ซุนนุรอยนุ (คือผู้ที่เป็นเจ้าของรัศมีสองดวง นั่นคือได้แต่งงานกับลูกสาวท่านนบีสองคน)
- ลูกสาวท่านอุษมานที่ชื่อ อะบาน ได้แต่งงานกับอุมมุคัลซัอม บินติอับดุลลอฮ์ บินญะฮัฟร์ บินอบีฏอลีบ(น้องชายท่านอลี บินอบีฏอลีบ)
- หลานชายท่านอุษมานที่ชื่อมัรวาน บินอะบาน บินอุษมาน บินอัฟฟานได้แต่งงานกับเหลนท่านอลีและเหลนท่านนบี ที่ชื่ออุมมุคัลกอซิม บินติอัลฮะซัน บินอัลฮะซัน บินอลี บินอบีฏอลีบ
- หลานชายท่านอุษมานอีกคนหนึ่งชื่อ ชัยด บินอัมร บินอุษมาน บินอัฟฟานได้แต่งงานกับหลานท่านอลีและเหลนท่านนบีที่ชื่อ ซะกีนะฮ์ บินติอัลฮุเซน
- หลานชายท่านอุษมานอีกคนหนึ่งชื่อ อับดุลลอฮ์ บินอัมร บินอุษมาน บินอัฟฟานได้แต่งงานกับหลานท่านอลีและเหลนท่านนบีที่ชื่อ ฟาฏิมะฮ์ บินติอัลฮุเซน

เราขอยกตัวอย่างเพียงคอลีฟะฮ์ทั้งสามท่านเท่านั้น ที่จริงแล้วยังมีเศาะฮาบะฮ์อีกจำนวนมากที่ได้เกี่ยวข้องเป็นเครือญาติและได้แต่งงานกับวงศ์วานท่านนบี อันแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุนั้นมีความรักต่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์มิได้เกลียดชังหรือสาปแช่งต่อฮาบะฮ์ดังที่ชาวชีอะฮ์ได้กล่าวหาแต่อย่างใด¹

¹ และผู้ใดที่ประสงค์จะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นการแต่งงานของเศาะฮาบะฮ์กับอะฮ์ลุลบัยตุนั้น สามารถศึกษาได้จากหนังสือ "อัด-ดุร อัล-มันซุร มิน ตุรอซ อะฮ์ลุลบัยต" โดยปราชญ์ชาวมะอียะฮ์ อะลาอุদ্ดีน อัล-มุัจริส"

เช่นเดียวกันเราได้พบว่าบรรดาอะหุลลุลบัยตุได้ตั้งชื่อลูกหลานด้วยชื่อของบรรดาอะฮาบะฮ์ดังที่มีรายงานหลายกระแสจากทั้งนักประวัติศาสตร์ซุนหนี่หรือชื่อของตนเอง ยกตัวอย่างเช่น ในการรายงานของชื่ออะฮ์เนาะระบุว่าท่านอลีย์ได้ตั้งชื่อลูกชายของท่านคนหนึ่งที่เกิดจากภรรยาที่ชื่อโลลา บินติมัสอูด อัลฮันเดาะลียะฮ์ ว่า “อับบักร”¹ ซึ่งท่านอลีย์เป็นคนแรกในบะนีฮาซิม(สายตระกูลของท่านนบี)ที่ได้ตั้งชื่อลูกว่า “อับบักร”² และลูกชายของท่านคืออัลฮะซัน บินอลีย์ก็ได้ตั้งชื่อลูกว่า “อับบักร”³ เช่นเดียวกัน และหลานของท่านคืออัลฮะซัน บินอัลฮะซัน บินอลีย์ ก็เช่นเดียวกัน และท่าน มุซา อัลกาซิม(หนึ่งในลูกหลานท่านอลีย์)ก็ตั้งชื่อลูกสาวของท่านว่า “อาอิชะฮ์”⁴

นอกจากนี้แล้วในบรรดาอะหุลลุลบัยตุมีหลายท่านที่ได้รับฉายาหรือชื่อเล่นว่า “อับบักร” เช่นชัยนุลอาบิตีน บินอลีย์⁵ และอลีย์ บินมุซา(อรรฎอ)⁶ ส่วนผู้ที่ตั้งชื่อลูกว่า “อุมร์” นั้นก็มีหลายท่านเช่น ท่านอลีย์ บินอบีฏอลิบได้ตั้งชื่อลูกชายท่านคนหนึ่งว่า “อุมร์อัลอักบร”(คืออุมร์คนโต)ที่เกิดจากอุมมมุสะบีบ บินติรุษยะฮ์ ซึ่งได้ถูกสังหารที่เมืองอัมฏีฟพร้อมกับพี่ชายของท่านคืออัลฮุเซน และท่านอลีย์ตั้งชื่อลูกชายอีกคนหนึ่งว่า “อุมร์อัลอัศเฮอร์”(คืออุมร์คนเล็ก)ที่เกิดจากอัศเฮอร์บาอ อัตตัลลิบียะฮ์ ซึ่งท่านอุมร์คนเล็กนี้มีได้ถูกสังหารและได้เป็นทายาทสืบทอดจากบรรดาพี่ชาย⁷

เช่นเดียวกัน ท่านอัลฮะซัน บินอลีย์ บินอบีฏอลิบได้ตั้งชื่อลูกของท่านสองคนว่า อับบักรและอุมร์⁸

เช่นเดียวกัน อลีย์ บินอัลฮุเซน บินอลีย์⁹

เช่นเดียวกัน อลีย์ ชัยนุลอาบิตีน

เช่นเดียวกัน มุซา อัลกาซิม

เช่นเดียวกัน อัลฮุเซน บินชัยด บินอลีย์

เช่นเดียวกัน อิซฮาก บินอัลฮะซัน บินอลีย์ บินอัลฮุเซน

เช่นเดียวกัน อัลฮะซัน บินอลีย์ บินอัลฮะซัน บินอัลฮุเซน บินอัลฮะซัน

และอีกหลายๆท่านในบรรดาอะหุลลุลบัยตุ แต่เรายกตัวอย่างบางท่านดังที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อไม่เป็นการเยิ่นเย้อ¹⁰

¹ ดูหนังสือ อัล-อิรชาด โดยอัล-มุฟิต (354), อัล-มุกอติล อัฏ-ฏอลิบีน โดยอบุลฟะร็อญ อัล-อัศปะฮานีย์ อัช-ชีอีย์ (91), ตาริค อัล-ยะฮูบีย์ อัช-ชีอีย์ (188)

² อัต-ตันบียะฮ์ วัล-อิซรอฟ โดยอัล-มัศอูดี อัช-ชีอีย์ (263)

³ กัซฟูล มุम्मะฮ์ โดยอัล-อัรบุลีย์ (3/26)

⁴ กัซฟูล มุम्मะฮ์ โดยอัล-อัรบุลีย์ (3/317)

⁵ มุกอติล อัฏ-ฏอลิบีน โดยอบุลฟะร็อญ อัล-อัศปะฮานีย์ อัช-ชีอีย์ (561-562) สำนักพิมพ์ดาร์ อัล-มะอริฟะฮ์

⁶ ดูหนังสืออัล-อิรชาด โดยอัล-มุฟิต (354), มุญัม্ম ริฎาลุส หะดีษ โดยอัล-คูอีย์ (13/51), มุกอติล อัฏ-ฏอลิบีน โดยอบุลฟะร็อญ อัล-อัศปะฮานีย์ อัช-ชีอีย์ (84) สำนักพิมพ์เบรุต, มุมัดตะฮ์ อัฏ-ฏอลิบ (361) สำนักพิมพ์นัจญ์ฟ, ญะลาอุลอุยูน (570)

⁷ อัล-อิรชาด โดยอัล-มุฟิต (194), มุนตะฮะฮ์ อัล-อามาล (1/240), มุมัดตะฮ์ อัฏ-ฏอลิบ (81), ญะลาอุลอุยูน โดยอัล-มััจญลีสีย์ (852), มุญัม্ম ริฎาลุส หะดีษ โดยอัล-คูอีย์ (13/29 เล่มที่ 7616), กัซฟูล มุम्मะฮ์ (2/294)

⁸ อัล-อิรชาด โดยอัล-มุฟิต (2/155), และกัซฟูล มุम्मะฮ์ (2/294)

⁹ รายละเอียดข้างต้นมีระบุไว้ในหนังสือ "มุกอติล อัฏ-ฏอลิบีน" และหนังสืออ้างอิงอื่น ๆ จากบรรดาหนังสือของชื่ออะฮ์ เช่นหนังสือ "อัต-ตุร อัล-มันฮูร" โดยอะลาอุดดีน อัล-มุัจญริส (65-69)

ส่วนอะหุลลัษบัยติที่ตั้งชื่อลูกสาวว่า อาอีชะหุ นั้นก็มีมุซา อัลกาอิม และอลี ย อัลฮาดี

7

อัลกุลัยนี (หนึ่งในอุลามาอ์ของชีอะฮ์) ได้เขียนในหนังสือ “อัลกาฟีย์” ว่า “แท้จริงบรรดาอิหม่าม (ในทัศนะของชีอะฮ์) จะรู้เวลาที่พวกเขาจะเสียชีวิต และพวกเขาจะไม่เสียชีวิตเว้นแต่ด้วยความประสงค์ของพวกเขา” ส่วนอัลมััจลียฺได้ระบุชะติษบทหนึ่ง (ที่รายงานโดยชีอะฮ์) ในหนังสือ “บิฮารุลอันวาร” ว่า “จะไม่มีอิหม่ามคนหนึ่งคนใดเว้นแต่จะเสียชีวิตด้วยการถูกฆ่าหรือถูกวางยาพิษ” ถ้าหากอิหม่ามรู้เรื่องอัลฆอยบ (الغيب) คือเรื่องเร้นลับที่ไม่มีใครรู้ยกเว้นอัลลอฮ์ (ﷻ) ตามที่ อัลกุลัยนีและอัลฮุสซัยน อลามิลียฺได้อ้างแล้ว อิหม่ามก็ต้องรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในอาหารเขาจะกินหรือดื่ม ซึ่งถ้าในอาหารนั้นมีพิษเขาย่อมต้องละทิ้งและไม่กินอาหารนั้นมิเช่นนั้นแล้วเขาก็กลายเป็นผู้ที่ฆ่าตัวตาย และท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้บอกไว้ว่าผู้ที่ฆ่าตัวตายนั้นจะต้องลงนรก คำถามว่าชีอะฮ์ยอมรับเรื่องนี้ได้อย่างไร? ชีอะฮ์ยอมรับที่จะให้บรรดาอิหม่ามตกนรกอย่างนั้นหรือ!? หรือจริงๆ แล้วบรรดาอิหม่ามไม่รู้เรื่องเร้นลับตามที่ชีอะฮ์กล่าวหาแต่อย่างใด!?

8

ท่านอัลฮะซัน บินอลี ย บินอบีฏอลิบ ได้สละสิทธิ์และประนีประนอม (ในตำแหน่งคอลีฟะหุ) กับท่านมุอาวิยะหุ บินอบีศุฟยาน ในขณะที่ท่านมีความพร้อมทั้งทางด้านกำลังทหารพลพรรคผู้ช่วยเหลือที่จะเผชิญหน้าต่อสู้กับฝ่ายท่านมุอาวิยะหุ ในทางกลับกันน้องชายของท่านคือท่านอัลฮุเซน ได้ออกไปเรียกร้องและประกาศไม่เห็นด้วยในการเป็นผู้นำของยะซีด บินมุอาวิยะหุ ในขณะที่ท่านไม่มีความพร้อมและขาดผู้สนับสนุนช่วยเหลือซึ่งท่านมีโอกาที่จะประนีประนอมมากกว่าการเผชิญหน้า แต่ท่านกลับเลือกที่จะเผชิญหน้า ฉะนั้นระหว่างการกระทำของท่าน อัลฮะซันและอัลฮุเซนย่อมมีคนเดียวคนหนึ่งถูกต้องและอีกคนหนึ่งผิด เพราะหากการสละสิทธิ์ของท่านอัลฮะซันในขณะที่ท่านมีความพร้อมในการทำสงครามนั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วก็แสดงว่าการเผชิญหน้าทำสงครามของท่านอัลฮุเซนในขณะที่ขาดความพร้อมนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ผิด หรือในทางกลับกันหากการเรียกร้องต่อสู้ของท่านอัลฮุเซนในขณะที่ไม่มีความพร้อมนั้นเป็นเรื่องถูกต้องแล้วก็แสดงว่าการสละสิทธิ์และยอมประนีประนอมของท่านอัลฮะซันนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ผิด ณ ตรงนี้ชาวชีอะฮ์ย่อมเกิดความสับสนเพราะถ้าหากพวกเขากล่าวว่า ทั้งท่านอัลฮะซันและอัลฮุเซนนั้นได้ทำสิ่งที่ถูกต้องทั้งคู่ก็หมายความว่าพวกเขาได้เชื่อในสิ่งที่ขัดแย้งกันในตัวของมันเอง แต่ถ้าหากพวกเขากล่าวว่าการกระทำของท่านอัลฮะซันเป็นสิ่งที่ผิดนั้นก็แสดงว่าความเป็นอิมามะหุ (หมายถึงการเป็นอิหม่ามหรือผู้นำ) ของท่านถือเป็นโมฆะ และโดยปริยายก็จะทำให้ความเป็นอิมามะหุและความเป็นอิตมะหุ (ปราศจากความผิด) ของบิดาของท่าน (คือท่านอลี ย) เป็นโมฆะด้วยเพราะท่านอลี ยได้สั่งเสียเรื่องนี้ต่อลูกของท่านซึ่งอิหม่ามที่มะอฺศุม (ปราศจากความผิด) จะไม่สั่งเสียให้ใครยกเว้นผู้ที่ มะอฺศุมด้วย ตามที่ชีอะฮ์ได้กล่าวอ้าง

แต่ถ้าหากชีอะฮ์กล่าวว่าการกระทำของอัลฮุเซนเป็นสิ่งที่ผิดก็แสดงว่าความเป็นอิมามะหุและความเป็นอิตมะหุของท่านนั้นเป็นเรื่องที่เหลวไหลไม่เป็นความจริง และโดยปริยายจะทำให้ความเป็นอิมามะหุและความเป็นอิตมะหุของบรรดาลูกหลานของท่านเป็นเรื่องโกหกเพราะหาก ลำต้นหรือแหล่งกำเนิดเป็นโมฆะแล้วกิ่งก้านหรือสิ่งที่เกิดจากลำต้นก็เป็นโมฆะด้วยเช่นกัน

9

อัลกุลัยนีได้เขียนในหนังสือ “อัลกาฟีย์”¹ อีกว่า เราได้รับรายงานหลายกระแสจากคนของเราซึ่งได้รายงานจากอะหมัด บินมุฮัมมัด จากอับดุลลอฮ์ บินอัลฮัญญาล จากอะหมัด บินอุมร์ อัลสะละบี จากอบีปะคีร์ได้กล่าวว่า “ฉันได้เข้าไปหาอับดุลลอฮ์ (คือท่านอัลฮุเซน) และกล่าวกับท่านว่า “ฉันขอถวายตัวฉันให้แด่ท่าน ฉันอยากถามปัญหาหนึ่ง แต่ฉันกลัวว่าคนอื่นจะรู้ ท่านอับดุลลอฮ์ได้แหวกมานและได้มองมายังฉันและกล่าวว่า โอ้อุมมุฮัมมัด จงถามสิ่งที่เจ้าอยากถามเถิด เขาจึงกล่าวว่า ฉันขอถวายตัวข้าให้แด่ท่าน... จากนั้นท่านเงยไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง และได้กล่าวว่า “แท้จริงเรามีมุศัฟฟาฎิมะหฺ (คืออัลกุรอานของท่านหญิงฟาฎิมะหฺ) ซึ่งคนอื่นไม่รู้ หรือว่ามุศัฟฟาฎิมะหฺคืออะไร” ฉันจึงถามว่า “มุศัฟฟาฎิมะหฺคืออะไร?” คือมุศัฟฟที่มีเนื้อหามากกว่าอัลกุรอานของพวกเจ้า (หมายถึงพวกซุนหนี่) สามเท่า แต่ไม่มีแม้แต่พยัญชนะเดียวที่มีในอัลกุรอานของพวกเจ้า” ฉันจึงได้กล่าวแก่ท่านว่า “ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ สิ่งนี้ถือเป็นความรู้อย่างยิ่ง” ท่านได้กล่าวว่า “แน่นอนมันเป็นความรู้ที่ไม่มีใครรู้”

คำถามจึงมีอยู่ว่า ท่านนบีไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับมุศัฟฟาฎิมะหฺเลยหรือ!? หากท่านนบีไม่รู้ แล้วเครื่องหมายของท่านจะรู้อย่างนั้นหรือ? หน้าที่ท่านเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ แต่ถ้าหากว่าท่านนบีรู้ แล้วทำไมท่านถึงได้ปกปิดมิให้ประชาชาติได้รับรู้ หน้าที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ﴾

ความว่า “โอ้ ร่อซูลเอ๋ย ! จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้า และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารของพระองค์”

(อัลมาอิดะหฺ : 67)

10

ในเล่มแรกของหนังสืออัลกาฟีย์ ได้ระบุรายชื่อของบรรดาผู้รายงานฮะดีษแก่ชีอะฮ์จากท่านนบีและคำโอวาทของบรรดาอะหุลบัยตฺ ซึ่งในบรรดารายชื่อเหล่านั้นได้มีชื่อ มุฟัฏฏอล บิน อุมร์ บิน อัลค็อฏฏอบ, อะหมัด บิน อุมร์ บิน อัลค็อฏฏอบ, อุมร์ บิน อะบาน, อุมร์ บิน อุซัยนะหฺ, อุมร์ บิน อับดุลอาซีซ, อิบรอฮีม บิน อุมร์, อุมร์ บิน ฮันเตาะละหฺ, มุซา บิน อุมร์, อัลอับบาส บิน อุมร์... ซึ่งทุกชื่อล้วนแล้วมีชื่ออุมร์อยู่ ไม่ว่าจะเป็นชื่อผู้รายงานหรือชื่อบิดา คำถามจึงมีอยู่ว่า ทำไมพวกเขาถึงได้ตั้งชื่ออุมร์?

¹ อุลูลกาฟีย์ โดยอัล-กุลัยนี (1/239)

﴿وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٥٧﴾﴾

ความว่า “และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ที่อดทน คือบรรดาผู้ที่เมื่อมีเคราะห์ร้ายมาประสบแก่พวกเขา พวกเขา ก็กล่าวว่า แท้จริงพวกเรา เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และแท้จริงพวกเรา จะกลับไปยังพระองค์”

(อัลบะกอเราะหุ : 155-156)

และ

﴿وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ﴾

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ อดทนในความทุกข์ยาก และในความเดือดร้อน และขณะต่อสู้ใน สมรภูมิ”

(อัลบะกอเราะหุ : 177)

ในหนังสือ “นะฮฺมูละลาอะฮะหุ”¹ ได้ระบุว่า ท่านอลีได้กล่าวกับตัวท่านเองหลังจากที่ท่านบิได้เสียชีวิต ว่า “ถ้าท่าน(หมายถึงท่านบิ)มิได้ห้ามการร้องไห้ฟูมฟาย และได้สั่งใช้ให้ศอบรอดทนแล้ว แน่อนเราต้องร้องไห้จนน้ำทูกอย่างเหือดแห้งไป”¹

และหนังสือยังระบุอีกว่า “ท่านอลีได้กล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดีสะโพกของตัวเอง(แสดงความไม่พอใจ)เมื่อ ได้รับเคราะห์ร้าย(เช่นการสูญเสียผู้เป็นที่รัก) เขาจะสูญเสียการงาน(ที่ดี)ไป”²

ในหนังสือ “มุนตะฮัลลามาล”³ ของชีอะฮ์ผู้แต่งได้ระบุว่าท่านอัลฮุเซนได้กล่าวแก่น้องสาวของท่านที่ชื่อซัยนบ์ช่วงที่เกิดเหตุการณ์ที่เมืองกัรบะลาว่าว่า “โอ้ น้องสาวของฉัน ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ต่อหน้าเจ้า ขอให้เจ้ารักษาคำสาบานนี้ไว้ (นั่นคือ)หากฉันได้ถูกฆ่าเจ้าจงอย่าได้ฉีกกระเปาะเสื้อผ้าเป็นอันขาด(เป็นการแสดงอาการโศกเศร้าฟูมฟาย) และจงอย่าได้ข่วนหน้าของเจ้าด้วยเล็บของเจ้า และจงอย่าได้โวยวายสาปแช่งบนความตายของฉัน”

¹ นะฮฺมูละลาอะฮะหุ (576), มุสตัดร็อก อัล-วะสะอิล (2/445)

² อัล-คิอัลลุลลอฮ์บะลียะฮ์วะสลัลัม โดยอัศ-เศาะดุก (621), วะสะอิล อัช-ชีอะฮ์ (3/270)

³ (1/24)

อนุญะอ์ฟร็อลคุมมีเย(หนึ่งในอุลามาอ์ชีอะฮ์)ได้รายงานว่ ท่านอะมีรุลมุอมีนีน(หมายถึงท่านอลี) ได้กล่าวสั่งสอนพรรคพวกมิตรสหายและเครือญาติของท่านว่า “พวกเจ้าจงอย่าได้สวมเสื้อผ้าสีดำ(เพื่อไว้ทุกข์)เพราะแท้จริงมันเป็นเสื้อผ้าของฟิรอาน”¹

ในหนังสือ “ด็อฟชีรอศกอฟียะ” ได้อธิบายอายะห

﴿وَلَا يَعْصِيكَ فِي مَعْرُوفٍ﴾

ความว่า “และจะไม่ขัดขึ้นคำสั่งของเจ้าในเรื่องดีงาม”

(อัลมุมตะซะนะหุ : 12)

ไว้ว่า แท้จริงท่านนบีได้ทำการสตัยบันบรรดาสตรีว่ามีให้พวกนางทำให้เสื้อผ้าพวกนางเป็นสีดำและมีให้ฉีกกระเป๋าสีเสื้อผ้า และมีให้ไวยวายสาปแช่ง(เมื่อประสบกับการสูญเสีย)

และในหนังสือ “ฟุร็ออ์ลกาฟียะ” ของอัลลุลัยนีได้รายงานว่ท่านนบีได้สั่งเสียท่านหญิงฟาฏิมะหว่า “เมื่อฉันเสียชีวิต เจ้าจงอย่าข่วนหน้า และจงอย่าปล่อย(หรือคลาย)ผมลงมา(เป็นวิธีการไว้ทุกข์แบบหนึ่งของญาฮิลียะห) และจงอย่าไวยวายสาปแช่ง และจงอย่าได้ให้มีการร้องไห้คร่ำครวญ(เสียงดัง)”²

และมุฮัมมัดบินอัลสุเซนบินบาบะวัยสุอัลลุมมีเยหนึ่งในอุลามาอ์ของชีอะฮ์ที่ได้รับฉายาในหมู่ชีอะฮ์ว่า “ผู้สัจจริง” ได้กล่าวว่า “หนึ่งในบรรดาคำพูดของท่านนบีที่ไม่เคยถูกมองข้ามคือ “การร้องไห้คร่ำครวญ(เสียงดัง)นั้นเป็นการกระทำของญาฮิลียะห”³

บรรดาอุลามาอ์ของชีอะฮ์อีกหลายคนเช่น อัลมัจลียะ อันนูรียะ อัลบรุจร์ดีได้รายงานว่ท่านนบีได้กล่าวว่า “สองเสียงที่ได้ถูกสาปแช่งและจะถูกอัลลอฮ์กริ้วคือ การฟูมฟายคร่ำครวญ(เสียงดัง)เมื่อมีมุศิบะห(เคราะห์ร้าย) และเสียงจากท่านอง อันหมายถึงเสียงดนตรี”⁴

จากรายงานต่างๆที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ คำถามมีอยู่ว่า :

ทำไมชีอะฮ์ถึงได้ฝ่าฝืนสิ่งที่มาจากสัจธรรมความจริง ชีอะฮ์จะเชื่อและศรัทธาไคร่ระหว่างท่านนบีและอะหุลุลบัยตุ หรือว่าบรรดาผู้นำของพวกเขา!

¹ มั่น ลา ยะหฺรุซุ อัล-ฟะกีฮฺ โดยอนุญะอ์ฟร็อลคุมมีเย อิบน์ บาบูเยซ อัล-กุมมีเย (1/232), และรายงานโดยอัล-หุร อัล-อามีลียะในหนังสือวะสาอิล อัช-ชีอะฮ์ (2/916)

² (5/527)

³ รายงานโดยอัศ-เศาะดุกในหนังสือมัน ลา ยะหฺรุซุ อัล-ฟะกีฮฺ (4/271 - 272), อัล-หุร อัล-อามีลียะในหนังสือวะสาอิล อัช-ชีอะฮ์ (2/915), ยูสุฟ อัล-บะหฺรอนียะในหนังสืออัล-หะดาอิก อัน-นาฎิเราะฮ์ (4/149), อัล-หาญญ์ หุสَيْن อัล-บะรุญ์ดีในหนังสือญามิอุ อะหฺทาดีษ อัช-ชีอะฮ์ (3/488), และมุฮัมมัด บากิร อัล-มัญญัลียะ ด้วยสำนวน "การร้องไห้คร่ำครวญเป็นพฤติกรรมของชาวญาฮิลียะฮ์" บิหาร อัล-อันวาร์ (103/82)

⁴ บันทึกโดยอัล-มัญญัลียะในหนังสือบิหาร อัล-อันวาร์ (103/82), มุสตัดร็อก อัล-วะสาอิล (1/143 - 144), ญามิอุ อะหฺทาดีษ อัช-ชีอะฮ์ (3/488), และมัน ลา ยะหฺรุซุ อัล-ฟะกีฮฺ (2/271)

12

หากการตั้งฎีร(คือการทำให้ศัระหฺหลังเลือด)และการฟุ่ฟายคร่ำครวญเสียงดังและการตบตีหน้าอก เป็นงานที่มีผลบุญมากตามที่ชีอะฮฺได้กล่าวอ้างแล้วไซ้¹ เหตุใดบรรดาผู้นำหรือผู้รู้ของชีอะฮฺไม่ทำการตั้งฎีรเอง!?

13

ถ้าหากชีอะฮฺได้อ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺจำนวนพันๆคนที่ได้เข้าร่วมเหตุการณ์ “ฮอดีร์ คุม” ทุกคนต่างก็ได้ยืนทํานบปีละสี่ตำแหน่งคอลีญะพะหฺหลังที่ท่านเสียชีวิตให้แก่ท่านอลี บินอบีฏอลิบโดยตรง แต่ทำไมเล่าไม่มีผู้ใดแม้แต่คนเดียวในบรรดาเศาะฮาบะหฺเหล่านั้นที่ได้ออกมาเรียกร้องสิทธิของท่านอลี แม้แต่ท่าน อัมมารฺบินยาซิด หรือท่านอัลมิกดาบีนอัมรฺ หรือท่านซัลมานอัลฟาริซี ไม่มีใครออกมากล่าวแก่อบูบักรว่า “ทำไมท่านถึงได้ยึดตำแหน่งคอลีญะพะหฺจากท่านอลีทั้งหลายที่ท่านได้ยืนสิ่งที่ท่านนบปีได้สี่ท่าน ณ ฮอดีร์ คุม!?”

14

เหตุใดท่านอลี บิน อบี ฏอลิบมิได้เอ่ยอะไรออกมาเลยเมื่อท่านนบปีได้ขอให้มีการเขียนหนังสือ(สั่งเสีย)เพื่อที่บรรดาเศาะฮาบะหฺจะได้ไม่หลงทาง ทั้งๆที่ท่านอลีเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ เป็นผู้ที่ไม่กลัวสิ่งใดเว้นแต่อัลลอฮฺ ﷻ ทั้งๆที่ท่านอลีรู้ว่าผู้หนึ่งเจียบต่อสัจธรรมที่เขาผู้นั้นเปรียบเสมือนชัยฏอนไป!!?

15

ชาวชีอะฮฺมิใช่หรือที่บอกว่ารายงานส่วนมากในหนังสือ “อัลกาฟีย” นั้นฏออีฟ (อ่อนแอ ขาดน้ำหนัก) และไม่มีอะไรที่ถูกต้องแน่นอนยกเว้นอัลกุรอาน แต่ทำไมพวกเขากลับอ้างด้วยความโกหกมดเท็จและปลิ้นปล้อนว่าตัฟซีร(การอธิบาย)ของพระเจ้าในคัมภีร์อัลกุรอานนั้นมีอยู่ในหนังสือนี้ทั้งๆที่มีสายรายงานส่วนใหญ่ฏออีฟตามที่พวกเขาเองได้สารภาพ

16

ในอิสลามแล้วไม่มีอุปนิสัยใดๆ(การเคารพสักการะหรือการเป็นปาว)เว้นแต่ต่ออัลลอฮฺ ﷻ เท่านั้น ดังที่พระองค์ตรัสว่า

﴿بَلِ اللَّهَ فَاعْبُدْ﴾

ความว่า “แต่จงเคารพสักการะต่ออัลลอฮฺ”

(อัลซุหมัร : 66)

แต่เหตุใดชีอะฮฺจึงได้ตั้งชื่อเหล่านี้ เช่น อับดุลสุเซน(หมายถึงปาวของสุเซน) อับดุลลี อับดุลชะหฺรออ อับดุลอิมาม แล้วเหตุใดบรรดาอิมามของชีอะฮฺ(ตามที่พวกเขาอ้าง)ถึงไม่ตั้งชื่อลูกหลานว่า อับดุลลี อับดุลชะหฺ

¹ อิรฺชาด อัศ-สาลิล (184)

รออ!? และถูกต้องหรือที่แก้ตัวว่า ความหมายของอัลสุเซนนั้นคือคนรับใช้ของอัลสุเซนมิใช่บ่าวของอัลสุเซน ทั้งๆที่ท่านได้เสียชีวิตแล้ว หรือซื่อะฮ์ต้องการให้มีการรับใช้อัลสุเซน ด้วยยกอาหารเครื่องดื่มหรือของใช้ต่างๆไปรับใช้ในกุโบรของท่าน จะได้เป็นคนรับใช้อัลสุเซนตามที่พวกเขาอ้าง

17

หากท่านอลี บิน อบีฏอลีบรู้ว่าตัวท่านเป็นคอลีฟะห์ที่ถูกระบุและกำหนดจากอัลลอฮ์ ﷻ แล้ว เหตุใดท่านถึงได้ให้สตัยบันต่อท่านอับบักร อุมร์และอุษมาน

หากซื่อะฮ์อ้างว่าเพราะท่านอลี้อยู่ในสภาพที่ไร้ความสามารถและอ่อนแอ อย่างนั้นแล้วผู้ที่ไร้ความสามารถจะเป็นผู้นำได้อย่างไร ผู้อ่อนแอย่อมขาดคุณสมบัติอิมามะฮ์ เพราะคนที่จะเป็นผู้นำหรือคอลีฟะห์ของอัลลอฮ์ ﷻ นั้นต้องเป็นคนที่มีความสามารถที่จะรับผิดชอบภาระกิจหน้าที่อันหนักอึ้งของตำแหน่งนี้

หากซื่อะฮ์อ้างว่าท่านอลีมีความสามารถแต่ท่านไม่ประสงค์ที่จะทำ สิ่งนี้ถือเป็นการทรยศอย่างใหญ่หลวง และคนทรยศไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นอิหม่ามหรือผู้นำเพราะไม่สามารถเป็นที่ไว้วางใจในการดูแลประชาชน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่กล่าวมาทั้งหมดไม่มีทางเป็นไปได้เลยสำหรับท่านอลี บินอบีฏอลีบ

จงตอบคำถามเหล่านี้เถิด หากพวกท่านมีคำตอบที่ถูกต้อง โอ้ ชาวซื่อะฮ์

18

เมื่อท่านอลี บินอบีฏอลีบได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะห์เราไม่พบว่าท่านอลีได้กระทำการที่สวนทางกับคอลีฟะห์หรือรอฮิตินทั้งสามก่อนหน้าท่าน ท่านอลีมีได้นำอัลกุรอานอื่นมาใช้นอกจาก อัลกุรอานสมัยท่านนบีและคอลีฟะห์ทั้งสาม และท่านอลีมีได้ตำหนิหรือคัดค้านคอลีฟะห์ทั้งสามแต่อย่างใด แต่ท่านกลับกล่าวบนแท่นมิมบร(ธรรมาสันสำหรับเทศนาหรือกล่าวคุตบะห์หรือสุนทรพจน์) ว่า “ผู้ที่ประเสริฐที่สุดในประชาชาตินี้ถัดจากท่านนบีคืออับบักร และอุมร์”

นอกจากนี้ท่านอลีมีได้บัญญัติการแต่งงานมุตะอะหฺ (المُتْعَة) และท่านมีได้เรียกร้องที่ดิน ฟ้าดัก (كُفد)(ทรัพย์สินที่ท่านนบีเคยครอบครอง) ให้กับฟาฏิมะฮ์บุตรีท่านนบีซึ่งก็คือภรรยาของท่านอลี (และท่านไม่เคยกำหนดให้การแต่งงานมุตะอะหฺเป็นวาญิบในระหว่างการทำฮัจญ์ และไม่เคยสั่งใช้ให้มีการกล่าว **حي على خير العمل** ในอาซาน และไม่เคยยกเลิกประโยค **الصلاة خير من النوم** ในการอาซานคุบฮ์ ซึ่งหากว่าท่านอับบักรและอุมร์เป็นการเฟรและได้ทำการยึดตำแหน่งคอลีฟะห์จากท่านอลีจริงตามที่ซื่อะฮ์ได้อ้างแล้ว ทำไมท่านอลีไม่ชี้แจงอธิบายเมื่อท่านได้รับตำแหน่งคอลีฟะห์และอำนาจอยู่ในมือท่านแล้ว แต่เรากลับพบกับสิ่งตรงข้ามกล่าวคือท่านอลีกับสรรเสริญและยกย่องท่านทั้งสอง

ดังนั้นพวกเจ้าจงหาข้อแก้ตัวให้ท่านเถิดถ้าหากทำได้ โอ้ ซื่อะฮ์!? เพราะถ้าหากหาไม่ได้แล้วกลัวเหลือเกินว่าพวกเจ้าจะกล่าวหาท่านอลีว่าเป็นผู้ทรยศต่อประชาชาติเพราะท่านมีได้ชี้แจงเรื่องเหล่านี้ให้ประชาชาติได้รู้

19

ซื่อจะพูดว่าบรรดาคอลีฟะห์อรรอซิดีนทั้งสามท่านก่อนหน้าท่านอลี๋ย้ทั้งหมดเป็นกาเฟร แล้วเหตุใดอัลลอฮ์ ﷻ ทรงสนับสนุนช่วยเหลือพวกเขาให้พิชิตดินแดนต่างๆมากมาย ในสมัยการปกครองของพวกเขา ศาสนาอิสลามได้สูงส่งมีเกียรติมีศักดิ์ศรีและมั่นคงแข็งแรงอย่างยิ่ง จนกระทั่งในประวัติศาสตร์อิสลามไม่มีสมัยใดที่ศาสนาจะสูงส่งเท่าสมัยของพวกเขา

แล้วเช่นนี้จะสอดคล้องกับบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ﷻ ที่พระองค์จะไม่สนับสนุนให้ความช่วยเหลือกาเฟรและบรรดามุนาฟิก(ผู้กลับกลอก)

ในทางกลับกันในสมัยของท่านอลี๋ย้ที่เป็นมะอฺศุมและเป็นสมัยแห่งความเมตตาต่อมนุษย์(ตามที่ซื่อะฮ์ได้กล่าวอ้าง)นั้น เรากลับพบว่าประชาชาติได้แตกแยกและขัดแย้งกันหลายกลุ่มหลายพวกและได้ต่อสู้ทำสงครามกัน จนกระทั่งศัตรูเกิดความอึดหิมและกล้าที่จะปองร้ายต่ออิสลามและประชาชาติ นี่หรือคือความเมตตาที่ซื่อะฮ์ได้อ้าง

20

ซื่อจะพูดว่าท่านมุอาวียะหุ บิน อับดุลฟายานเป็นกาเฟร แต่เรากลับพบว่าท่าน อัลฮะซัน บิน อลียฺ บินอบีฏอเล็กลับสละสิทธิ์ในตำแหน่งคอลีฟะห์ให้ท่านทั้งที่ท่านอัลฮุเซนเป็นมะอฺศุม(ตามที่ซื่อจะพูดอ้าง) หมายความว่าผู้ที่เป็นมะอฺศุมได้สละสิทธิ์และยอมให้กับกาเฟร ซึ่งการกระทำดังกล่าวหากมิใช่สิ่งที่ทำลายความเป็นมะอฺศุมของท่านแล้ว ก็หมายความว่าท่านมุอาวียะหุเป็นมุสลิมมิใช่กาเฟรตามที่ซื่อจะพูดว่า

21

ท่านนบี ค็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม ได้เคยสุญูดบนดินแห่งสุเซนหรือไม่ คำตอบคือไม่เคย แล้วเหตุใดซื่อจะพูดถึงได้ฮุตริสิ่งนี้ขึ้นมา ซื่อจะมีความประเสริฐกว่าท่านนบีหรืออย่างไร? (ตามรายงานของซื่อะฮ์ได้ระบุว่าท่านญิบรีลได้มาหาท่านนบี ค็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม พร้อมกับหนึ่งกำมือจากดินกัรบะลาอ

22

ซื่อะฮ์ได้อ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหุได้ตกมูรตัดและได้เปลี่ยนศาสนาภายหลังจากท่านเสียชีวิต คำถามคือ ก่อนที่ท่านนบีสวรรคตนั้นบรรดาเศาะฮาบะหุเป็นชาวซื่อะฮ์ลัทธิสิบสองอิหม่ามและได้กลายมาเป็นชาวอะหฺลุซซุนนะหฺในภายหลังอย่างนั้นหรือ? หรือพวกเขาคือชาวอะหฺลุซซุนนะหฺและได้กลายมาเป็นซื่อะฮ์ลัทธิสิบสองอิหม่ามในภายหลัง!?

23

เป็นที่รู้ว่าท่านอัลฮะซันคือลูกชายท่านอลี๋ย้และมารดาคือท่านหญิงฟาฏิมะหุซึ่งซื่อะฮ์บอกว่าท่านเป็นหนึ่งในชาวกิซาอฺ (กิซาอฺเป็นเครื่องนุ่งห่มชนิดหนึ่งซึ่งท่านนบีได้นำอัลฮะซัน อัล ฮุเซน ฟาฏิมะหุ และอลียฺให้เข้าไปในกิซาอฺและอ่านอายะหฺ

﴿ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴾

ความว่า “อัลลอฮ์เพียงแต่ต้องการที่จะจัดความโสโครกออกไปจากพวกเจ้า โอ้สมาชิกของวงศ์ตระกูล) นะบี (เอ๋ย และทรง) ประสงค์(ที่จะขัดเกลพวกเจ้าให้สะอาดบริสุทธิ์)”

(อัลอะหฺซาบ : 33)

และซื่อฮุสอ์ยังท่านอัลฮะซันเป็นผู้ที่มะอฺคุม คำถามคือ เหตุใดคุณสมบัติแห่งการเป็นอิหม่ามหรืออิมามะฮ์ตามทัศนะของซื่อฮุสอ์ได้ขาดตอนไปจากลูกหลานของท่านอัลฮุสเซนและได้สืบต่อเฉพาะลูกหลานอัลฮุสเซนเท่านั้น ทั้งๆที่ทั้งสองท่านมีบิดา มารดาและคุณตาคนเดียวกัน ท่าน อัลฮะซันอาจจะมียี่สิบสิ่งมากกว่าคือท่านเกิดก่อนและอายุมากกว่า และเป็นลูกชายคนโตของท่านอลี๋ย์ เหล่านี้ชาวซื่อฮุสมีคำตอบหรือ?

24

ซื่อฮุสอ์อ้างว่าท่านอลี๋ย์คืออิหม่าม(คอลี๋ย์พะหุ)หลังจากท่านนะบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิอะสสลัม แล้วเหตุใดท่านอลี๋ย์ บิน อบีฏอลี๋ย์จึงมิได้นำละหมาดแม้แต่ละหมาดเดี่ยวตอนที่ท่านนะบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิอะสสลัม ได้ล้มป่วยหนักก่อนที่ท่านเสียชีวิตลง เพราะอิมามะฮ์เล็ก(คือการนำละหมาด)นั้นเป็นหลักฐานในการได้รับอิมามะฮ์ใหญ่(คือการเป็นคอลี๋ย์พะหุหรือผู้นำในการปกครอง)

25

ซื่อฮุสอ์อ้างว่าสาเหตุที่อิหม่ามคนที่สิบสองได้หลบซ่อนอยู่ในที่หลบซ่อนใต้ดินเพราะเขากลัวบรรดาผู้อธรรม แล้วเหตุใดถึงได้มีการหลบซ่อนตลอดเรื่อยมาแม้ว่าภัยนี้จะสิ้นสุดลงแล้วด้วยการก่อตั้งประเทศซื่อฮุสต่างๆในประวัติศาสตร์เช่นอาณาจักรอูัยยียีนหรือบูัยยียีนหรือเคาะฟะวียีนหรือล่าสุดคือประเทศอิหร่าน

แล้วเหตุใดอิหม่ามที่สิบสองถึงไม่ออกมาในสมัยนี้ทั้งๆที่ซื่อฮุสสามารถที่จะให้ความช่วยเหลือและปกป้องเขาได้ในเพราะชาวซื่อฮุสมีจำนวนเป็นล้านและพวกเขาพร้อมที่จะเสียสละวิญญาณของพวกเขาให้ท่านอิหม่ามได้ตลอดเวลา!?

26

ท่านนะบีได้ให้อุบัยกรุ อัครคิดตึกได้ติดตามท่านตลอดการฮิจญ์เราะฮ์(เดินทาง)และได้เปิดโอกาสให้อุบัยกรุได้รอดชีวิต(คือให้อุบัยกรุอพยพเดินทางแทนที่จะให้เสี่ยงกับการถูกฆ่าด้วยน้ำมือมุชริกีนมักกะฮ์)แต่ท่านนะบีกลับทำให้ชีวิตของท่านอลี๋ย์เสี่ยงที่จะถูกฆ่าหรือถูกทำร้ายบนที่นอนของท่าน ซึ่งถ้าหากว่าท่านอลี๋ย์คืออิหม่ามที่จะได้รับการสังเวยให้เป็นคอลี๋ย์พะหุหรือผู้นำที่จะถูกแต่งตั้ง(หลังจากท่านนะบีเสียชีวิต)แล้ว ท่านนะบีจะให้ท่านอลี๋ย์เสี่ยงชีวิตแต่กลับเปิดโอกาสให้ท่าน อุบัยกรุรอดชีวิตเพราะเหตุใด?ทั้งๆที่การเสียชีวิตของท่านอุบัยกรุก็ได้เป็นผลเสียต่อตำแหน่งอิหม่ามแต่อย่างใด!? คำถามคือ อะไรคือสิ่งเหมาะสมมากกว่าสำหรับคนที่จะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งอิหม่ามระหว่างการให้โอกาสรอดชีวิตกับการให้เสี่ยงต่อการถูกฆ่าบนที่นอน!? ถ้าหากซื่อฮุสอ์อ้างว่าท่านอลี๋ย์มีความรู้เรื่องเล่านับ แล้วเหตุใดเขาจึงยอมที่จะนอนบนเตียง!?

27

ซื่อฮุสอ์อ้างว่าการตะกียะฮ์มิใช่เพื่อสิ่งอื่นใดนอกจากเพราะความกลัว และความกลัวนั้นมีสองประเภท

หนึ่ง : กลัวที่จะเสียชีวิต

สอง : กลัวความยากลำบาก การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกต่อว่าด่าทอหรือถูกประณาม และกลัวที่จะถูกละเมิดในเกียรติและทรัพย์สิน

ความกลัวอย่างแรกนั้นจะไม่ใช่คุณสมบัติของบรรดาอิหม่ามหรือผู้นำ อันเนื่องจากสองสิ่ง หนึ่ง : เนื่องจากข้ออ้างว่าการเสียชีวิตแบบธรรมชาติของบรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองนั้นเป็นไปด้วยความสมัครใจของพวกเขา(คือพวกเขามีสิทธิที่จะเลือกว่าจะตายหรือไม่ตายและเมื่อไหร่) สอง : ข้ออ้างว่าบรรดาอิหม่ามจะล่วงรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและสิ่งที่กำลังจะเกิด ดังนั้นพวกเขาจะรู้ถึงอายุขัยของพวกเขา ลักษณะการตาย และเวลาตายอย่างละเอียด ฉะนั้นก่อนเวลาตายพวกเขาจะไม่กลัวอันตรายใดๆที่จะเป็นสาเหตุของการเสียชีวิต จึงไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นที่จะปกปิดหรือปิดบังซ่อนเร้นเรื่องราวในศาสนาของพวกเขาหรือหลอกลวงบรรดาผู้ศรัทธาทั่วไป

ส่วนความกลัวอย่างที่สองนั้น คือการกลัวในความยากลำบาก การถูกทำร้ายร่างกาย การถูกต่อว่าด่าทอหรือถูกประณาม และกลัวที่จะถูกละเมิดในเกียรติและทรัพย์สิน ซึ่งการอดทนอดกลั้นต่อสิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่และคุณสมบัติของอุลามาอฺ ยิ่งอะหุลุลบัยตุนั้นยิ่งต้องเพิ่มความอดทนศอบรฺในการเผยแพร่ช่วยเหลือสนับสนุนศาสนาของท่านนบี

เช่นนี้แล้ว การตะกียะหุนั้นมีไว้เพื่อสิ่งใด?

28

ในทัศนะของชีอะฮุนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องแตงั้นอิหม่ามที่มะฮฺอฺศุมเพื่อที่จะขจัดความอธรรมและความชั่ว พร้อมทั้งดำรงความยุติธรรมความดีในดินแดนและเมืองต่างๆ

โอ้ ชีอะฮฺ พวกท่านจะอ้างกระนั้นหรือว่าทุกๆเมือง ทุกดินแดน หรือหมู่บ้านที่อัลลอฮฺทรงสร้างจะมีมะฮฺอฺศุมคอยขจัดความอธรรมและปราบปรามความชั่ว เราจะถามว่าแล้วดินแดนของคนกาเฟรจะมีมะฮฺอฺศุมได้อย่างไร? แล้วที่เมืองซามที่มุอาวิยะหฺบินอบีซุฟยานเคยอาศัยอยู่ก็มีมะฮฺอฺศุม กระนั้นหรือ? หรือถ้าท่านจะอ้างว่า ผู้ที่เป็นมะฮฺอฺศุมมีอยู่คนเดียวแต่เขาจะมีผู้ช่วยคอยช่วยเหลือในเมืองต่างๆ เราก็คงถามว่า บรรดาผู้ช่วยเหลือเหล่านี้อยู่ในทุกๆเมืองทุกๆดินแดนหรือบางเมืองเท่านั้น หากพวกท่านตอบว่าในทุกเมืองของโลกใบนี้ เราก็คงถามว่าแม้แต่กระทั่งเมืองกาเฟรกระนั้นหรือ? แม้แต่เมืองซามที่มุอาวิยะหฺบินอบีซุฟยาน(ที่ชีอะฮฺกล่าวหาว่าเป็นกาเฟร)เคยอาศัยอยู่กระนั้นหรือ?

หากพวกท่านตอบว่า บางเมืองบางประเทศเท่านั้น เราจะถามว่า เหตุใดพวกท่านถึงได้แบ่งระหว่างเมืองต่างๆ ทั้งๆที่ทุกๆเมืองทุกๆดินแดนต่างก็ต้องการความช่วยเหลือของผู้ที่เป็นมะฮฺอฺศุมนี้

อัลกุลัยนียังได้ตั้งหัวข้อหนึ่งในหนังสือ “อัลกาฟีย์” ใช้ชื่อหัวข้อว่า “แท้จริงบรรดาสตรีจะไม่รับมรดกที่เป็นอสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด” โดยได้รายงานจากอบูญะฮ์ฟรากล่าวว่า “บรรดาสตรีจะไม่รับมรดกที่เป็นที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์อื่นๆแต่อย่างใด”¹

อัญญะซีได้รายงานในหนังสือ “อัตตะหะซิบ”² จากมุฮัมมัดซัรกล่าวว่า “ฉันได้ถามอบูอับดุลลอฮ์ถึงสิทธิของสตรีในมรดก?” เขาตอบว่า “สำหรับพวกนางนั้นจะได้รับมรดกที่เป็นอัฐและดินทรายและไม้และซานอ้อย(ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ใช้ก่อสร้าง) แต่ที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์นั้นพวกนางจะไม่มีสิทธิใดๆ” และอีกรายงานจากมุฮัมมัดบินมุสลิม รายงานจากอบูญะฮ์ฟร่าได้กล่าวว่า “บรรดาสตรีจะไม่ได้รับมรดกในที่ดินหรือจากอสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด” และจากอับดุลมาลิกบินอะอฺยูบได้รายงานจากคนหนึ่งทั้งสองท่าน(คืออัลฮะซันและอัลฮุเซน)ได้กล่าวว่า “บรรดาสตรีนั้นจะไม่สิทธิใดๆในห้องต่างๆ(หมายถึงบ้านที่อยู่อาศัย)หรืออสังหาริมทรัพย์แต่อย่างใด” และในรายงานเหล่านี้ไม่มีสิ่งที่จะระบุเจาะจงหรือยกเว้นสตรีคนใดคนหนึ่งแต่หมายถึงบรรดาสตรีทั้งหมดรวมทั้งท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ด้วย

จากรายงานของชีอะฮ์ข้างต้นเข้าใจได้ว่าท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ไม่มีสิทธิใดๆที่จะเรียกร้องในมรดกของบิดาคือท่านนบี นอกจากนี้ยังมีรายงานว่าทุกสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านนบีจะตกเป็นมรดกของอิหม่าม จากมุฮัมมัดบินยะฮยา รายงานจากอะหมัดบินมุฮัมมัด รายงานจากอัมรฺบินซุมรฺ รายงานจากญะเบร รายงานจากอบีญะฮ์ฟร่าได้รายงานว่ ท่านนบีได้กล่าวว่า “อัลลอฮ์ได้สร้าง(ท่านนบี)อาดัมและพระองค์ได้ตัดแบ่งโลกดุนยามอบให้อาдамส่วนหนึ่ง และทุกสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของอาดัมจะเป็นกรรมสิทธิ์ของนบีมุฮัมมัด และทุกสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์ของนบีมุฮัมมัดจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของอิหม่ามต่างๆ(ของชีอะฮ์)จากวงศ์วานมุฮัมมัด”³ และในทัศนะของชีอะฮ์อิหม่ามคนแรกหลังจากท่านนบีเสียชีวิตคือท่านอลีฯ ฉะนั้นผู้ที่มีสิทธิมากที่สุดในการเรียกร้องแผ่นดินฟadakคือท่านอลีฯแต่ไม่ใช่ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ แต่ความจริงคือท่านอลีฯไม่เคยเรียกร้องเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำแต่ท่านกลับกล่าวว่า “หากฉันประสงค์แล้วฉันย่อมมีทางแสวงหาน้ำผึ้งอันบริสุทธิ์ และแกนกลางอันอุดมสมบูรณ์ของข้าวสาลี และเส้นใยอันสวยงามของผ้าไหม แต่ไม่มีทางสำหรับเลยที่อารมณ์ไฟต่ำของฉันจะชนะฉันและนำฉันไปสู่ความโลกที่จะเลือกสรรค่านานาอาหาร และหวังว่าในอีญาซ(เมืองมักกะฮ์กับมาดินะฮ์)จะมีคนที่ไม่มีความโลกในถาด(หมายถึงอาหาร) และไม่คิดที่จะอิม” นั่นคือเป็นคำพูดของท่านอลีฯที่แสดงถึงความสมถะถ่อมตนและไม่มีความอยากในทรัพย์สินโลกของคุณยา⁴

¹ ฟูรูอัลกาฟีย์ (7/127)

² (9/254)

³ อุศูลอัลกาฟีย์ โดยอัล-กุลัยนี กิตาบ: อัล-หุญญะฮ์ , บรรพ: พื้นแผ่นดินทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์ของบรรดาอิมาม (1/476)

⁴ นะฮ์ญุลบะลาอะฮ์ (1/211)

30

เหตุใดท่านอับบูกุรได้ถึงได้ตัดสินใจทำสงครามปราบปรามบรรดาพวกมูรตัดด์(พวกที่ออกจากศาสนา) และได้กล่าวว่า “หากพวกเขาปฏิเสธที่จะให้สัตว์แก่ฉันแม้เพียงตัวเดียว(หมายถึงปฏิเสธที่จะจ่ายชะกาตให้กับรัฐอิสลามที่ท่านอับบูกุรเป็นคอลีฟะหุ)อย่างที่เราเคยจ่ายให้ท่านนบี ฉันจะทำสงครามกับพวกเขาอย่างแน่นอน ในขณะที่ชืออะฮ์ได้อ้างว่าช่วงที่ท่านอลีฟะหุเป็นคอลีฟะหุนั้นท่านไม่ได้นำมุศัฟ(อัลกุรอาน)ที่ท่านได้เขียนจากท่านนบีโดยตรงออกมาใช้เพราะเกรงว่าบรรดาชาวอาหรับจะออกจากศาสนา ทั้งๆที่ท่านมีอำนาจเป็นผู้ปกครองสูงสุดได้รับคุณสมบัติแห่งการเป็นอิหม่ามและความช่วยเหลือสนับสนุนจากอัลลอฮ์โดยตรง(ตามที่ชืออะฮ์อ้าง) แต่ทำไมเล่าท่านอลีฟะหุถึงได้ปฏิเสธไม่นำอัลกุรอานดังกล่าวออกมาใช้ ทำไมเล่าถึงยอมให้ประชาชนต้องตกอยู่ในความหลงทาง ในขณะที่ท่านอับบูกุรได้ทำสงครามเพียงเพราะพวกเขารับปฏิเสธที่จะออกชะกาตแม้เพียงสัตว์ตัวเดียว!

31

ทั้งอะฮ์ลุลซุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์และทั้งชืออะฮ์ทุกกลุ่มทุกลัทธิได้มีมติเอกฉันท์ว่าท่านอลีฟะหุนบีนอบีฏอเลิบเป็นผู้ที่กล้าหาญที่สุด หากเป็นหลักการศาสนาของอัลลอฮ์แล้วท่านไม่เคยที่เกรงกลัวผู้ใด และความกล้าหาญนี้อยู่กับท่านตลอดเวลาตั้งแต่ท่านเกิดจนถึงท่านได้ถูกฆ่าโดยน้ำมือของอิบน์มุลญัม และเป็นที่ยอมรับว่าชืออะฮ์ได้ประกาศเสมอว่าท่านอลีฟะหุคือผู้ที่ได้รับการสังเวยจากท่านนบีให้เป็นคอลีฟะหุภายหลังที่ท่านนบีเสียชีวิต

คำถามคือ ทำไมท่านอลีฟะหุได้ให้สัตยาบันแก่ท่านอับบูกุรในการเป็นคอลีฟะหุ? เพราะความกล้าหาญของท่านอลีฟะหุได้หมดลงหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตกระนั้นหรือ? และภายหลังท่านยังได้ให้สัตยาบันแก่ท่านอุมัร บินอัลค็อฏฏอบและท่านอุษมาน บินอัฟฟาน!? ท่านอลีฟะหุได้ไร้ความสามารถถึงขั้นที่ไม่กล้าขึ้นประกาศบนแท่นมินบร่าท่านนบีแม้แต่ครั้งเดียวว่าท่านได้ถูกยึดซึ่งตำแหน่ง คอลีฟะหุและท่านคือผู้ที่มีสิทธิ์อย่างแท้จริงในตำแหน่งนี้เพราะท่านได้รับการสังเวยจากท่านนบี คืออัลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม โดยตรง

ทำไมท่านอลีฟะหุถึงไม่กระทำเช่นนั้น ไม่เคยแม้แต่เรียกร้องทั้งๆที่ท่านเป็นคนกล้าหาญที่สุดและมีพรรคพวกที่รักใคร่และพร้อมช่วยเหลือท่านอย่างมากมาย!?

32

หะดีษเรื่องผ้ากิซาอ์ได้ระบุถึงสี่ท่านจากครอบครัวท่านอลีฟะหุที่ท่านนบี คืออัลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม ได้อ่าน อายะหุด์ฎีร¹

﴿إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا﴾

ซึ่งชืออะฮ์อ้างว่าเป็นอายะหุที่แสดงความบริสุทธิ์ของท่านทั้งสี่

คำถามคือ แล้วชืออะฮ์มีหลักฐานอะไรที่จะระบุว่าคนอื่นเป็นมะอูศุมด้วยนอกเหนือจากสี่ท่าน!?

¹ ทั้งหมดคือ อลีฟะหุ, ฟาฏิมะฮ์, อัล-หะซัน, และอัล-หุสَيْن. เราขอยกอัลลอฮ์อันฮุม

33

ชีอะฮ์ได้รายงานจากอิหม่ามญะอ์ฟร์อัศศอดิก(ผู้ก่อตั้งมัซฮับอัลญะอ์ฟรีย์ตามความเชื่อของชีอะฮ์)ได้กล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า “อนูบักร์ได้ให้กำเนิดฉันถึงสองครั้ง”¹ ทั้งนี้เพราะท่านได้สืบเชื้อสายจากท่านอนูบักร์จากสองทาง

หนึ่ง : จากมารดาของท่าน คือ ฟาฏิมะฮ์บิณฑิกอ์เซ็มบิโนอบูบักร์

สอง : จากคุณยายของท่าน คือ อัสมาอ์บิณฑิกอ์บดฺเราะหฺมานบิโนอบูบักร์ซึ่งเป็นมารดาของ ฟาฏิมะฮ์บิณฑิกอ์เซ็มบิโนมุฮัมมัดบิโนอบูบักร์

แต่เรากลับพบว่าชีอะฮ์ได้รายงานเรื่องราวที่เป็นเท็จต่างมากมายที่กล่าวหาใส่ร้ายท่านอนูบักร์โดยอ้างว่าเป็นคำพูดของท่านญะอ์ฟร์อัศศอดิก

คำถามคือ เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านญะอ์ฟร์ภาคภูมิใจต่อท่านอนูบักร์ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของท่าน แต่กลับตำหนิประณามท่านอนูบักร์ในอีกทางหนึ่ง!? คำพูดแบบนี้จะออกมาจากปากของชาวบ้านที่ญาเฮ็ล(โง่เขลา)เท่านั้นแต่ไม่ใช่จากอิหม่ามที่ชีอะฮ์อ้างว่าเป็นผู้ที่มีความรู้และยำเกรงมากที่สุดในยุคสมัยของท่าน

34

มัสยิดอัลอักศอได้ถูกพิชิตในสมัยท่านคอลีฟะฮุฎุร บิน อับดุลมุลก์ และได้รับการปลดปล่อยอีกครั้งในสมัยแม่ทัพชาวซุนหนี่ชื่อเคาะลาฮุดดินอัลอัยยูบีย คำถามคือ อะไรบ้างที่เป็นผลงานของชีอะฮ์ตลอดประวัติศาสตร์อิสลาม ชีอะฮ์ได้พิชิตดินแดนซัคการางนี้ไว้เดียวไหม?หรือได้ปลดปล่อยดินแดนอิสลามซัคการางนี้ไหม?หรือเคยทำสงครามต่อสู้ศัตรูอิสลามไหม?

35

ชีอะฮ์อ้างว่าท่านอุมร์เกลียดท่านอลีแต่ความจริงคือท่านอุมร์ได้แต่งตั้งท่านอลีให้เป็นตัวแทนของท่านที่เมืองมาดีนะฮ์เมื่อท่านต้องออกนอกเมืองเพื่อไปรับกฏูญเมืองบัยตุลมักดิสและมัสยิดอักศอ และอย่าลืมว่าท่านอลีจะได้รับตำแหน่งคอลีฟะฮุแทนหากท่านอุมร์เสียชีวิตลงในเหตุการณ์ครั้งนี้
นี่หรือที่ชีอะฮ์เรียกว่าเกลียด?

36

อุลามาอ์ของชีอะฮ์เห็นว่าอวัยวะในการสวดมนต์นั้นมีทั้งหมดแปดอย่าง(คือหน้าผาก จมูก ฝ่ามือทั้งสองข้างทั้งสอง และขาทั้งสอง)และอวัยวะทั้งแปดต้องสัมผัสพื้นดินเวลาสวด² และพวกเขายังกล่าวอีกว่าการสวดมนต์นั้นวาญิบต้องสวดบนสิ่งที่ไม่ใช่อาหารหรือเครื่องนุ่งห่มจึงเป็นเหตุให้พวกเขาจะวางดินกัรบะลาอ์ใต้หน้าผากเวลาสวด³

คำถามคือ ทำไมชีอะฮ์ถึงไม่วางดินดังกล่าวข้างใต้อวัยวะทุกส่วนที่ใช้ในการสวด!?

¹ กัซฟุลมุมะฮ์ โดยอัล-อรัญลี (2/373)

² ะสาอิล อัล-ชีอะฮ์ โดยอัล-หุร อัล-อามิลี (3/598)

³ อัล-ญามิอุ ลิซซะรออิฮ์ โดยอัล-หุริย (70)

37

ซื่อจะอ้างว่าอิหม่ามมะหฺดีของพวกเขาเมื่อได้ปรากฏตัวแล้วจะปกครองด้วยการปกครองของวงศ์วานนบีดาอูด คำถามคือ แล้วซาริอะหฺบับบัญญัติการปกครองของท่านนบี มุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมอยู่ที่ไหน? เพราะอัลลอฮฺ ﷻ ได้ส่งท่านนบีเป็นศาสนทูตคนสุดท้ายและได้ประทานซาริอะหฺมุลมุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เป็นสิ่งสุดท้ายที่จะเป็นบัพติศมาให้ใช้ปกครองโลกจนวันกิยามะหฺ

38

เพราะเหตุใดซื่อจะอ้างถึงเชื่อว่าเมื่อท่านมะหฺดีได้ปรากฏแล้ว ท่านจะปรองดองกับยิวและคริสเตียนและจะฆ่าชาวอาหรับและเผ่ากุเรช!? คำถามคือ ท่านนบีมุฮัมมัดมิใช่เป็นอาหรับหรือ? ท่านนบีมิได้มาจากเผ่ากุเรชหรือ? บรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองของซื่อซึ่งเป็นลูกหลานท่าน นบีก็เป็นอาหรับและมาจากกุเรชมิใช่หรือ?

39

ซื่อจะเชื่อว่าบรรดาอิหม่ามต่างๆโดยได้ถูกตั้งกรรมไยโดยบรรดามารดาในขณะที่พวกนางอยู่ในสภาพแห่งการมีญะนาบะหฺ และได้คลอดพวกเขาจากขาอ่อนด้านขวา!¹ ทั้งๆที่ท่านนบีมุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ผู้ประเสริฐที่สุดในบรรดานบีและดีเลิศที่สุดในหมู่มวลมนุษยชาติกลับถูกตั้งกรรมไยในท้องมารดาและคลอดออกมาจากมดลูกตามปกติ

40

ซื่อจะได้รายงานจากท่านอบูอับดุลลอฮฺ ญะอฺฟัร อัศศอดิกได้กล่าวว่า “เจ้าของแห่งเรื่องราวนี้ (หมายถึงผู้ที่ดูแลปกครองอิสลามในช่วงสุดท้ายใกล้วันกิยามะหฺนั่นคือท่านอิหม่ามมะหฺดี)คือชายคนหนึ่งที่ไม่มีการเรียกชื่อเขาด้วยชื่อของเขายกเว้นคนที่เรียกนั้นคือกาฟิร”² ขณะเดียวกันซื่อจะอ้างว่าได้รายงานจากท่านอบูมุฮัมมัดอัลอัชชะรีฟได้กล่าวแก่มารดาของอิหม่ามมะหฺดีว่า “ท่านจะตั้งกรรมไยเพศชายและชื่อของเขาคือมุฮัมมัดและเขาจะรับช่วงต่อจากฉัน...”³ คำถามคือ นี่ไม่ใช่สิ่งที่สวนทางกันหรือ? บางครั้งก็บอกว่าใครที่เรียกชื่อมะหฺดีด้วยชื่อจริงของเขา(คือมุฮัมมัด)คนนั้นเป็นกาเฟร แล้วกลับมาบอกว่า อิหม่ามอัลฮะซันอัลอัชชะรีฟได้เรียกชื่อเขาว่ามุฮัมมัด? (หรือซื่อจะกล่าวหาว่าอัลฮะซันอัลอัชชะรีฟซึ่งเป็นหนึ่งในอิหม่ามของพวกเขาเป็นกาเฟร!?)

41

อับดุลลอฮฺบินญะอฺฟัรอัศศอดิกเป็นพี่น้องกับอิสมาเอลบินญะอฺฟัรอัศศอดิกและมารดาของทั้งสองคือฟาฏิมะหฺบิโนตอัลฮุเซนบินอลีย์บินอัลฮุเซนบินอลีย์บินอบีฏอเล็บ ฉะนั้นทั้งสองคนจึงเป็นชายยิดที่สืบเชื้อสายมาจากท่านอัลฮุเซนทั้งทางบิดาและมารดา คำถามคือ เหตุใดชายยิดอับดุลลอฮฺบินญะอฺฟัรอัศศอดิกถึงมิได้เป็นอิหม่ามต่อจากพี่ชายของท่านที่เสียชีวิตในขณะที่บิดาของท่านยังมีชีวิตอยู่?

¹ อิษบาต อัล-วะคียะฮฺ โดยอัล-มัซฮูดี (196)

² อัล-อันวาร్ อัน-นูมานียะฮฺ (2/53)

³ อัล-อันวาร್ อัน-นูมานียะฮฺ (2/55)

อัลกุลัยนีได้รายงานในหนังสืออัลกาฟียะฮ์จากอะหมัด บิน มุฮัมมัดจากอบูอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “การใส่สีดำนั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจยกเว้นคุฟ(คล้ายถุงเท้า) ผ้าสาร์บัน และผ้ากิซาอู(คล้ายผ้าโสร่ง)”¹ และท่านยังได้รายงานอีกว่า “ท่านนบีรังเกียจการใส่สีด้ายกเว้นคุฟ ผ้ากิซาอูและผ้าสาร์บัน”²

ในหนังสือของอัลฮุรุลอามียะฮ์ได้รายงานจากอบูญะอ์ฟรฮ์ศอดดูก(หนึ่งในอุลามาอ์ของชีอะฮ์)จากมุฮัมมัด บินซุลัยมานได้กล่าวแก่อับดุลลอฮ์ว่า “ฉันจะละหมาดโดยใส่หวมกสีดำได้หรือไม่”? เขาตอบว่า “เจ้าจงอย่าได้ละหมาดด้วยหวมกดำเพราะเป็นอาภรณ์ของชาวนรก”³

อัศศอดดูกได้รายงานในหนังสือ “อัลฟาเกียฮ์” และหนังสือ “อัลอิลลวัลคิซอล” จากอะมีรุล มุมีนีน(ท่านอเล็กซ์)ได้กล่าวแก่เศาะฮาบะฮ์ของท่านว่า “พวกเจ้าจงอย่าได้สวมใส่สีดำแท้จริงมันเป็นอาภรณ์ของไฟรอาวน”

อีกหนึ่งรายงานในหนังสือ “อัลวะซาอีล” จากสุชัยฟะหฺ บินมันศูรได้รายงานว่าครั้งหนึ่งฉันอยู่กับอบูอับดุลลอฮ์ในเมืองอัลฮิเราะฮ์และมีทูตของคอลีฟะหฺอบีอัลอับบาสมาหา ท่านจึงได้ขอให้เอาผ้ามีมญะเราะฮ์ (ผ้าจากขนสัตว์ใส่เพื่อป้องกันฝน)⁴

ยังไม่รายงานอีกหลายรายงานที่ระบุว่าเสื้อผ้าสีดำนั้นเป็นชุดของศัตรูของพวกเขาคือบะนีอัลอับบาส(วงศ์วานลุงท่านนบีคืออัลอับบาส)

ในหนังสืออัลฟาเกียฮ์จากอัศศอดดูกได้รายงานที่ ท่านญะบรีลได้มายังท่านนบีและได้นำผ้าผืนหนึ่งสีดำพร้อมกับผ้าคาดเอวผืนหนึ่งซึ่งมีตาบัสันปักอยู่ ท่านนบีได้ถามว่า “โอ้ท่านญะบรีล นี่คือนั่นอะไรหรือ?” ท่านญะบรีลตอบว่า “ชุดของลูกหลานลุงของเจ้าอัลอับบาส” ท่านนบีจึงได้รับแรงออกไปหาอัลอับบาสและกล่าวว่า “โอ้ ลุงของฉันความหายนะอาจจะประสบกับวงศ์วานของฉันที่สืบเชื้อสายจากท่าน” อัลอับบาสกล่าวว่า “โอ้ ท่านนบี “ฉันจะกักตัวฉันเองดีหรือไม่?(หมายถึงคุมตัวเองไม่ให้มีลูกหลาน)” ท่านนบีตอบว่า “ปากกาได้จดบันทึกเรียบร้อยแล้ว(คือทุกสิ่งถูกกำหนดเรียบร้อยแล้ว)” เป็นที่ชัดเจนว่าชาวนรกที่ถูกระบุในรายงานของชีอะฮ์หมายถึงผู้ที่จะถูกทรมานในนรกอย่างถาวร ณ โลกอาคีเราะฮ์นั้นคือไฟรอาวนและผู้เจริญรอยตามเขาจากบรรดากลุ่มลัทธิต่างที่เป็นผู้ละเมิดฝ่าฝืนและเป็นผู้อธรรม เช่นผู้นำต่างๆในคิลาฟะหฺอับบาสิยะฮ์และคน กาเฟรอื่นๆจากประชาชาตินี้และประชาชาติอื่นๆในสมัยก่อนที่ได้ยึดสีด้าเป็นเสื้อผ้าอาภรณ์”⁵

¹ รายงานโดยเจ้าของหนังสืออัล-วะซาอีล (3/278) ทัศนะที่ 1, และจดดูหนังสือ ฟุรูลกาฟียะฮ์ โดยอัล-กุลัยนี (6/449)

² รายงานโดยอัล-กุลัยนีในหนังสืออัล-กาฟียะฮ์ (2/205) บรรพ: การสวมใส่ชุดสีด้า ดีพิมพ์ที่กรุงเตหะราน ปีศ ค 1315 แต่ด้วยสำนวน “ท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ไม่ชอบสีด้า นอกจากสามประการ” และด้วยสำนวนผ้าสาร์บันนำหน้าก่อนผ้ากิซาอู

³ รายงานในหนังสืออัล-วะซาอีล (3/281) บรรพ: 20, ทัศนะที่ : 3 อัศ-ศอดดูก ในหนังสืออัล-ฟาเกียฮ์ (2/232) กล่าวว่า: “อัศ-ศอดดูกจะลี้ยัสสลามถูกถามเกี่ยวกับการสวมหวมกสีดำในเวลาละหมาด? ท่านตอบว่า: จงอย่าละหมาดด้วยหวมกสีดำ เพราะมันเป็นการแต่งกายของชาวนรก” และดูวะซาอีล อัช-ชีอะฮ์ (3/281)

⁴ รายงานในหนังสือมัน ลา ยะหฺรูซุฮ์ อัล-ฟาเกียฮ์ (1/251) และเจ้าของหนังสืออัล-วะซาอีลได้คัดลอกไว้ในหนังสือของท่าน (3/278) ในบรรพอาภรณ์ของผู้ละหมาด และสายรายงานที่สองบันทึกในหนังสืออัล-วะซาอีล (3/279) ทัศนะที่ : 7 , บรรพ: อาภรณ์ของผู้ละหมาด และรายงานในหนังสืออัล-ฟาเกียฮ์ (2/252) และหนังสืออัล-กาฟียะฮ์ (2/205)

⁵ เอาฟัลอิลลั วัลคิซอลลุลลอฮ์อูลัยยวะฮ์ลัม ดังในหนังสืออัล-วะซาอีล, และรายงานในหนังสืออัล-ฟาเกียฮ์ (2/252)

ในหนังสืออัลฟาเกียของอัศศอดุกได้รายงานจากอิสมาเอลบินมุสลิมจากอัศศอดิกได้ระบุว่า อัลลอฮ์ได้ประทานวะหฺยูแก่ท่านหนึ่งว่า “เจ้าจงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธามิให้สวมใส่เสื้อผ้าศัตรูของฉัน และอย่าได้กินอาหารที่เหมือนกับอาหารศัตรูของฉัน และอย่าได้เดินทางเดียวกับศัตรูของฉัน เพราะพวกเจ้าจะกลายเป็นศัตรูของฉันด้วยเหมือนกับพวกเขาเป็น”¹

ในหนังสืออุญญุลอัคบาร์อะลามะฟีลชะดาอิกได้ระบุว่าท่านอัสยัยได้รายงานคำพูดท่านนบีที่กล่าวว่า “แท้จริงเสื้อผ้าของศัตรูนั้นคือสีดำและอาหารของศัตรูคือสุราและของมีเมาและฟูกออุ(เหล้าที่มีฟอง) ดินโคลน

الجرى من السمك، المار الماهي، الزمير والظافي وكل ما لم يكن له فلس من

السمك والأرنب

และหนทางของศัตรูนั้นหมายถึงที่ๆมีการกล่าวหาใส่ร้าย สถานที่ดื่มสุรา และสถานที่มีสิ่ง
บันเทิงเริงรมณ์และสถานที่ที่ประณามว่าร้ายบรรดาอิหม่ามและผู้ศรัทธา และสถานที่ของชาว
มะอูคียัต(ฝ่าฝืนละเมิดหลักการ)การอธรรมและความชั่วร้าย²

จากหลายๆรายงานข้างต้นที่กล่าวถึงการตำหนิและการประณามของบรรดาอิหม่ามต่างๆต่อการสวมใส่สีดำอันเป็นชุดสวมใส่ของศัตรูชื้ออะฮฺ คำถามคือทำไมชาวชื้ออะฮฺถึงใส่สีดำและยกย่องสรรเสริญการใส่สีดำและกำหนดให้เป็นชุดสวมใส่ของบรรดาซัยยิด(ผู้สืบเชื้อสายจากท่าน นบีคือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลมฺ)!?

43

หากมนุษย์คนใดต้องการเป็นชื้ออะฮฺ คำถามคือ เขาจะเลือกมัสฮับหรือนิกายใดในบรรดามัศฮับต่างๆของชื้ออะฮฺที่มีอยู่อย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็น อิมามียะหฺ(อิหม่ามสิบสอง) อิสมาอิลียะหฺ นุคียะฮฺ ชัยดียะหฺ ดรูซ ฯลฯ ซึ่งทุกมัสฮับต่างก็อ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งจาก อะหฺลุลบัยตุและเชื่อในอิมามะหฺและเกลียดชังเคาะฮฺบะหฺ!? และมีความเชื่อในอิมามะหฺของท่าน อัสยัยบินอบีฏอเล็บและถือว่าเป็นรูกนหลักศรัทธาและท่านอัสยัยคือคอสยัยพะหฺโดยไม่มีข้อขัดแย้งและทั้งหมดเชื่อว่าพวกเขาคือศาสนาที่เที่ยงแท้

44

เมื่อชื้ออะฮฺต้องการยืนยันถึงความเป็นอิมามะหฺของทั้งสิบสองอิหม่ามพวกเขาจะยก หะดีษอัลกิซาอ์ขึ้นเป็นหลักฐาน

คำถามคือ ชื่อของท่านหญิงฟาฏิมะหฺได้ถูกระบุอย่างชัดเจนในหะดีษ แต่เหตุใดท่านหญิงจึงมิได้เป็นอิหม่าม!?

¹ รายงานในหนังสืออัล-ฟะเกีย (1/252) และดูหนังสือวะฮาอิล อัช-ชื้ออะฮฺ (4/384) และบิฮารุลอันวาร์ (2/291), (28/48)

² อุญญ์ อัล-อัคบาร์ (1/26)

45

ชีอะฮ์อ้างว่าส่วนหนึ่งในข้อแม่หรือคุณสมบัติการเป็นอิหม่ามคือตักลีฟ(การเป็น มุกัลลัฟ)นั่นคือต้องบรรลุนิติภาวะและมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่ชีอะฮ์กลับเชื่อว่าอิหม่ามคนหนึ่งของพวกเขาที่ได้หายไปคือมุฮัมมัดอัลอัชกะรียะฮ์ซึ่งมีอายุเพียงระหว่างสามหรือห้าขวบจากหลักฐานที่พวกเขาได้อ้าง คำถามคือ เหตุใดคุณสมบัติดังกล่าวได้รับการยกเว้นจากอิหม่ามคนนี้?

46

ชีอะฮ์อ้างว่าได้มีคัมภีร์อื่นๆได้ถูกประทานมายังท่านนบีนอกเหนือจากอัลกุรอานและท่านอลีเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องนี้ ซึ่งเรื่องนี้ถูกระบุในตำราและรายงานของชีอะฮ์เองดังนี้

1. “อัลญามิอะฮ์” : จากอบูบาศิรจากอบูอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “ฉันคือมุฮัมมัด และเรามี “อัลญามิอะฮ์” และพวกเขาไม่รู้หรือว่า “อัลญามิอะฮ์” คืออะไร? เขาจึงกล่าวว่า “ฉันขอมอบชีวิตฉันให้แก่ท่าน(เป็นสำนวนที่แสดงถึงการเทิดทูนและเคารพยกย่อง) แล้ว “อัลญามิอะฮ์”คืออะไรเล่า?”

เขาตอบว่า “เป็นหนังสือที่ยาวเจ็ดสิบศอกของท่านนบีซึ่งท่านได้ส่งให้จดจากปากของท่านและท่านอลีเป็นผู้ที่จดบันทึก(หนังสือนี้)ด้วยมือขวาของท่าน ในนั้นมีทุกสิ่งที่เป็นฮาลาลและ ฮารอม และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ต้องเฝ้าระวังการชดใช้จากบาตแผล...”¹

จึงสังเกตประโยคที่ว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ต้องการ” แล้วเหตุใดตำราถึงได้ถูกปกปิด ทำให้มนุษย์เสียโอกาสในการได้ประโยชน์จากตำรานี้ นอกจากนั้นแล้วยังเป็นการปิดบังความรู้อันเป็นบาปอย่างร้ายแรง

2. สมุดบันทึก “อันนามูซ” : จากอิหม่ามอรรีฎอที่ได้อ้างถึงสัญลักษณ์ของการเป็นอิหม่ามว่า “และเขา(หมายถึงอิหม่าม)จะมีสมุดบันทึกหนึ่งซึ่งจะรวบรวมรายชื่อชาวชีอะฮ์จนถึงวันกิยามะฮ์ และอีกเล่มหนึ่งซึ่งจะรวบรวมรายชื่อบรรดาคัศรุชีอะฮ์จนถึงวันกิยามะฮ์”

เราอยากถามว่า สมุดบันทึกอะไรเล่าที่เพียงพอจะบันทึกรายชื่อของบรรดาชาวชีอะฮ์ทั้งหมดจนถึงวันกิยามะฮ์!²

เพียงพอจะบันทึกรายชื่อชีอะฮ์หรือว่าทั้งหมดจนถึงวันนี้ก็ต้องใช้หนังสือเป็นร้อยๆเล่มตามการคำนวณขั้นต่ำ

3. สมุดบันทึก “อัลอะบีญาฮ์” รายงานจากอะมีรุลมุมินีนอลีบิโนอ์ฏอเลิบได้กล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ แท้จริงฉันมีคัมภีร์ต่างๆมากมายที่ได้รับจากท่านนบีและครอบครัวของท่าน และในจำนวนนั้นมี คัมภีร์ “อัลอะบีญาฮ์” ซึ่งไม่มีอะไรที่ชาวอาหรับเคยผ่านจะมีความรุนแรงมากกว่าคัมภีร์นี้และได้ระบุทุกสิบเผ่าอาหรับขั้นต่ำที่พวกเขาไม่ได้รับส่วนอะไรเลยจากศาสนาของอัลลอฮ์”³

¹ อัล-กาฟี (1/239)

² บิฮาร อัล-อันวาร์ (25/117)

³ บิฮารุลอันวาร์ (26/37)

หากพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ารายงานนี้เป็นสิ่งที่สติปัญญาไม่สามารถรับได้เลย เพราะหากเผ่าอาหรับจำนวนนี้ไม่ได้รับส่วนอะไรเลยจากศาสนาของอัลลอฮ์แล้วก็หมายความว่าไม่มีมุสลิม(ที่เป็นอาหรับ)แม้แต่คนเดียวที่จะมีส่วนจากศาสนาของอัลลอฮ์

และโปรดจงสังเกตถึงการระบุ “เผ่าอาหรับ” ที่ถูกชุกมอันร่ายแรงนี้(คือชุกมที่ว่าไม่มีส่วนอะไรเลยจากศาสนาของอัลลอฮ์)อันเป็นสิ่งที่บ่งถึงการดูถูกเหยียดหยามต่อชาวอาหรับ

4. สมุดบันทึก “ซุอาบะตุซซัยฟ” : จากอนุบาตียะรจากอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “แท้จริงในปโลกดาบท่านนบีนั้นมีสมุดบันทึกเล่มหนึ่งซึ่งทุกๆ พญานะในหนังสือนี้จะเปิด(นำไปสู่)อีกหนึ่งพันพญานะ อนุบาตียะรได้รายงานว่ อับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “ไม่มีพญานะ(ที่ถูกเปิดเผย)ออกมาจากสมุดบันทึกนี้ยกเว้นสองพญานะเท่านั้นจนถึงทุกวันนี้”¹

เราอยากถามว่า แล้วพญานะที่เหลือเหล่ายู่ที่ไหน(หากสมุดบันทึกนี้มีจริง)?

เป็นสิ่งที่สมควรมิใช่หรือที่อักษรหรือพญานะส่วนที่เหลือต้องออกมาเพื่อให้ชาวซัยยะฟได้ใช้ประโยชน์หรือว่ามันจะถูกปกปิดตลอดไปจนถึงวันกิยามะหฺ และปล่อยให้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าต้องประสบการขาดทุนและหายนะเพราะความรู้ของศาสนาได้ถูกเก็บไว้ในห้องเก็บของใต้ดิน!

5. สมุดบันทึก “อลีย”

เป็นอีกสมุดบันทึกเล่มหนึ่งที่อยู่ในซุอาบะหฺของดาบท่านนบี

รายงานจากอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “ในในซุอาบะหฺของดาบท่านนบีนั้นมีสมุดบันทึกเล่มหนึ่งซึ่งเขียนว่า “ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปรานีผู้ทรงเมตตาเสมอ แท้จริงผู้ที่มีความอธรรมมากที่สุดต่ออัลลอฮ์ในวันกิยามะหฺคือผู้ที่ฆ่าคนที่ไม่สมควรฆ่า และได้ต่อสู้กับผู้ที่ไม่สมควรต่อสู้ และผู้ที่ได้รับแต่งตั้งในสิ่งที่เขาไม่สมควรได้รับการแต่งตั้ง ฉะนั้นเขาจะเป็นผู้ปฏิเสธในสิ่งที่ถูกประทานลงมายังท่านนบีมุฮัมมัด และผู้ใดที่อูตริสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือสนับสนุนให้ที่พักพิงผู้ที่ทำอูตริ อัลลอฮ์จะไม่รับสิ่งใดเลยจากเขาในวันกิยามะหฺ”²

6. อัลญิฟร : มีสองชนิด สีขาว และ สีแดง

จากอบิลอะลาได้รายงานจากอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “แท้จริงฉันมีอัลญิฟรสีขาว” เขาจึงถามว่า “แล้วในนั้นมีอะไรบ้าง?” เขาตอบว่า “ในนั้นมีคัมภีร์ชาบูรของนบีดาอูด เคารอตของ นบีมุซา อินญีลของนบีอิซา คุซุฟนบีอิบรอฮีม และสิ่งฮาลาลฮารอมทั้งหลาย...และฉันยังมีอัลญิฟรสีแดง? เขาถามว่า “แล้วในนั้นมีอะไรบ้าง?” เขาตอบว่า “สรรพาวุธ นั่นคือเมื่อเปิดแล้วจะมีการหลั่งเลือดเจ้าของดาบจะเปิดมันเพื่อการฆ่า(เจ้าของดาบคืออัลมะหฺดี)” อับดุลลอฮ์ บินอบิลอะลาฟุรได้กล่าวแก่เขาว่า “ขออัลลอฮ์ทรงรักษาท่าน แล้วลูกหลานอัลฮะซันรู้เรื่องนี้ไหม? เขาตอบว่า “ใช่ ด้วยพระนามของอัลลอฮ์พวกเรารู้เหมือนกับที่รู้จักกลางคืนว่าเป็นกลางคืนและรู้จัก

¹ บิฮารุลอันวาร (26/56)

² บิฮารุลอันวาร (27/65)

กลางวันว่าเป็นกลางวัน แต่พวกเขาได้ถูกความอิดฉะริยาและลุ่มหลงในดุนยาทำให้ปฏิเสธและไม่ยอมรับมัน และหากพวกเขาประสงค์จะยอมรับอย่างจริงจังแล้วก็เป็นสิ่งดีกับพวกเขา”¹

เราอยากถามว่า หากคัมภีร์ชาบูรของนบีดาูด เคารอตของนบีมูซา อินญีลของนบีอีซา ศุซุฟนบีอิบรอฮีม และสิ่งฮาลาฮารอมต่างๆ ทั้งหมดนี้อยู่ในอัลญิฟรนี้แล้ว เหตุใดซ็อะฮ์จึงปกปิดมัน!?

7. มุศฮัฟฟาฎิมะหะ

ก. จากอัสลีบิณชะฮีดจากอับดุลลอฮ์กล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์แท้จริงเรามีมุศฮัฟฟาฎิมะหะซึ่งในนั้นไม่มีแม้อายะหะเดียวจากคัมภีร์ของอัลลอฮ์(หมายถึงอัล กุรอาน) และท่านนบีได้บอกให้ท่านอัสลีบิณชะฮีดเขียนด้วยมือขวาของท่านเอง”²

ข. จากมุฮัมมัดบิณมุสลิมได้รายงานมาว่า “ท่านหญิงฟาฎิมะหะได้ทิ้งไว้เบื้องหลัง(หลังจากนางได้เสียชีวิต)ซึ่งมุศฮัฟเล่มหนึ่งซึ่งไม่ใช่อัลกุรอาน แต่มันเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ได้ประทานลงมาแก่นาง ท่านนบีได้เป็นคนบอกให้ท่านอัสลีบิณชะฮีดเขียนด้วยมือขวาของท่าน”³

ค. จากท่านอัสลีบิณชะฮีดจากอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า “และเราได้มีมุศฮัฟฟาฎิมะหะ แท้จริงไม่มีแม้แต่พยัญชนะเดียวที่มาจากอัลกุรอาน แต่เป็นสิ่งที่ท่านนบีได้บอกและด้วยการเขียนของท่านอัสลีบิณชะฮีด”⁴

หากเป็นคัมภีร์ที่ได้ท่านนบีได้บอกและด้วยการเขียนของท่านอัสลีบิณชะฮีดแล้ว เหตุใดจึงปกปิดมิให้ประชาชาติได้รู้!

ทั้งที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงสั่งให้ท่านนบีแจ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ประทานยังท่าน อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ مَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصُمُكَ

مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾

ความว่า “รอซูลเอ๋ย! จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เจ้าจากพระเจ้าของเจ้า และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารของพระองค์ และอัลลอฮ์นั้นจะทรงคุ้มกันเจ้าให้พ้นจากมนุษย์ แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงแนะนำพวกที่ปฏิเสธศรัทธา”

(อัลมาอิดะฮ์ : 67)

ดังนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านนบีจะปกปิดอัลกุรอานฟาฎิมะหะที่ซ็อะฮ์ได้อ้าง และเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือที่ท่านอัสลีบิณชะฮีดและบรรดาอิมามหลังจากท่านจะปกปิดซ่อนเร้นเรื่องนี้แก่สาวกและประชาชาติทั้งหลาย มันไม่เป็นการทรยศอะมานะหุรอกหรือ?

¹ อุตุลุลกาฟี (1/24)

² บิฮารุลอันวาร (26/41)

³ อัล-บิฮาร (26/41)

⁴ อัล-บิฮาร (26/48)

8. คัมภีร์เตารอต ไบเบิล และชาปूर : มีรายงานจากอับดุลลอฮ์ว่าเขาได้เคยอ่านคัมภีร์ไบเบิลและเตารอตและชาปूरด้วยภาษาฮีบรู¹

คำถามคือ ท่านอลีและบรรดาอิหม่ามต้องการอะไรอีกจากคัมภีร์เหล่านี้? ทำไมพวกเขาถึงได้ยังเรียนรู้ ศึกษา อ่าน และใช้คัมภีร์ดังกล่าวอยู่อีก? ทั้งๆที่มีหลักฐานจากชีอะฮ์ว่าท่านอลีผู้เดียวเท่านั้นที่ได้รับอัลกุรอานทั้งเล่มและยังได้รับหนังสือและคัมภีร์ต่างๆอีกมากมาย มีความจำเป็นใดหรือที่ท่านต้องใช้เตารอต ไบเบิล และชาปूर!? โดยเฉพาะเราทั้งหลายรู้แล้วเชื่อว่าคัมภีร์เหล่านี้ถูกยกเลิกหลังจากอัลกุรอานถูกประทานลงมา

เรารู้และเชื่อว่าศาสนาอิสลามนั้นไม่มีคัมภีร์โดยกเว้นคัมภีร์เดียวคืออัลกุรอาน ส่วนการที่มีคัมภีร์หลายๆเล่มนั้นเป็นคุณสมบัติของพวกยิวและคริสเตียนอย่างที่เราได้รู้และเห็นกัน

47

เหตุใดท่านนบีจึงมิได้กระทำการตบตีแก้มหรือร่างกายตัวเองเมื่ออับรอฮีมลูกชายของท่านเสียชีวิต? เหตุใดท่านอลีจึงมิได้กระทำการตบตีแก้มหรือร่างกายตัวเองเมื่อท่านหญิงฟาฏิมะฮ์เสียชีวิต? แต่ชีอะฮ์กลับตบตีทำร้ายตัวเองในวันสำคัญต่างๆของชีอะฮ์ เช่น วันอาชูรอ

48

อุลามาอ์ชีอะฮ์ส่วนใหญ่โดยเฉพาะที่ประเทศอิหร่านไม่มีความรู้ในภาษาอาหรับ พวกเขาใช้ภาษาต่างจากภาษาอาหรับ คำถามคือพวกเขาสามารถค้นหาสุกมต่างๆจากอัลกุรอานและ หะดีษท่านนบีอย่างไร? เพราะการมีความรู้ในภาษาอาหรับนั้นเป็นหนึ่งในคุณสมบัติที่นักปราชญ์ศาสนาจำเป็นต้องมี

49

ชีอะฮ์เชื่อว่าเศาะฮาบะฮ์ส่วนใหญ่เป็นมุนาฟิกและเป็นกาเฟรยกเว้นมีเพียงส่วนน้อยมาก หากเป็นเช่นนั้นแล้วเหตุใดเศาะฮาบะฮ์ส่วนใหญ่เหล่านั้นมิได้ทำการต่อต้านและตัดความสัมพันธ์กับเศาะฮาบะฮ์ส่วนน้อยเหล่านั้นในสมัยท่านนบียังมีชีวิต หากชีอะฮ์ตอบว่าก็เพราะตอนนั้นเศาะฮาบะฮ์เหล่านั้นยังเป็นมุสลิมแต่ได้ตกมูรตัดภายหลังที่ท่านนบียะเสียชีวิตแล้วยกเว้นเจ็ดท่าน คำถามคือ ทำไมเศาะฮาบะฮ์ส่วนใหญ่เหล่านั้นมิได้ต่อต้านเศาะฮาบะฮ์ส่วนน้อยเพื่อฟื้นฟูและนำศาสนาของบรรพบุรุษกลับคืนมา

50

เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านนบียัลมฺเหลวในการเลือกสาวกของท่านในขณะที่โคหมัยนีประสบความสำเร็จในเรื่องดังกล่าว

51

เชคของชีอะฮ์ที่ชื่ออับดุลอะซีซมุดบินอัลฮะซันอัฏฏะฮ์ได้ระบุในบทนำของหนังสือ “ตะหะฮ์อิ บุลอะหฺกาม”² ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่หนังสือสำคัญของชีอะฮ์ว่า “มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นเจ้าของแห่งจักรวาลและขอการเศาะลาواةประสพแด่ผู้ที่ประเสริฐสุดในบรรดาสิ่งที่พระองค์สร้างนั่นคือท่านนบี

¹ อุศูลุลกาฟี (1/227)

² (1/45)

มุฮัมมัดคืออัลลอฮ์อยู่ชั้นอีวะซัลลัมและขอพระองค์ประทานความสันติให้ท่าน ในหมู่คนที่เราต้องรักษาลิทธิพวก เขานั้นมีมิตรสหายบางคนที่อัลลอฮ์ﷻ ทรงรักได้มาทบทวนวิชาความรู้ในเรื่องราวหะดีษที่พวกเรา(ชาวชีอะฮ์)ได้ รายงาน(ขออัลลอฮ์ﷻ ทรงสนับสนุนพวกเขาและเมตตาผู้ที่ย่ล่งลับในหมู่พวกเขา)และเรื่องเกี่ยวกับข้อขัดแย้ง ความแตกต่าง สิ่งที่ไม่เป็นเหตุเป็นผล สิ่งตรงข้ามกัน จนกระทั่งไม่มีซักรายงานเดียวเว้นแต่ว่าจะมีสิ่งขัดแย้ง อยู่ในตัวเองและไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน ไม่มีแม้แต่หะดีษเดียวเว้นแต่จะมีสิ่งที่ปฏิเสธหรือตรงข้ามกัน จนกระทั่งมี บรรดาผู้ที่ขัดแย้งกับเรา(หมายถึงชาวอะหฺลุซซุนนะฮ์)ได้นำเรื่องนี้มาโจมตีและกล่าวหาหมัสฮับของเรา..”

ชัยยิดดัลดาร์อิลย้อลลั๊กฮะนาวีเยซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาอุลามาฮ์ของชีอะฮ์ได้รับในหนังสืออะชาอุลอุศูลว่า¹ “แท้จริงหะดีษต่างๆที่ได้รับรายงานจากบรรดาอิหม่ามนั้นมีความขัดแย้งกันมาก จนกระทั่งจะไม่มีแม่แต่หะดีษเดียววันแต่จะมีสิ่งที่จะปฏิเสธหะดีษนั้น และไม่มีซักรายงานเดียวที่สอดคล้องกันวันแต่จะมีสิ่งที่ขัดแย้งอยู่ในตัวและไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน จนเป็นสาเหตุให้บรรดาผู้ที่ขาดความรู้(ตามที่ชีอะฮ์อ้าง)ต้องถอนตัว(จากการเป็นชีอะฮ์)

หนึ่งในอุลละมาอและผู้ตรวจสอบและผู้มีความรู้และเป็นผู้นำของชีอะห์ที่ชื่อสุเฏนบินชีฮาบุดดีนอัลการ์กีได้
ระบุในหนังสือ “ฮิดาเยตุลอับรอรอิลานญารีกอตุลอะอิมมะหุลอัฆฮาร”² ว่า “จุดประสงค์ที่ได้ระบุในตอนต้นของ
การแต่งหนังสือ(อัตตะหุซิบ)คือเพื่อเป็นการหักล้างสิ่งที่เป็นข้อขัดแย้งและไม่เป็นเหตุเป็นผลที่อยู่ในรายงานต่างๆ
ของเราเนื่องจากว่ามีชีอะฮบางส่วนได้ถอนตัวจากมัสฮับเพราะเหตุดังกล่าว”

ดังนั้นข้อเท็จจริงที่เราได้รับตรงนี้คือการสารภาพของบรรดาอุละมาฮฺชีอะฮฺในความขัดแย้งอยู่ในตัวเอง
ของมัสฮับชีอะฮฺ³ และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا﴾

ความว่า “และหากว่า อัล-กุรอานมาจากผู้ที่ไม่ใช่อัลลอฮ์แล้วแน่นอนพวกเขาก็จะพบว่าใน
นั้นมีความขัดแย้งกันมากมาย”

(อันนิชาอ : 82)

52

52 ชีอะฮ์อ้างว่าการร้องไห้ต่อ(การเสียชีวิตของ)อัลฮุเซนนั้นเป็นมุขตะฮับ(สิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำ) คำถามคือ ชุกมมุขตะฮับนี้มาจากตัวบทหลักฐานหรือตามอำเภอใจ!? หากมาจากหลักฐานแล้วตัวบทอยู่ที่ไหน? และเหตุใดไม่มีอิหม่ามแม้แต่ท่านเดียวในบรรดาอิหม่ามอะหฺลุลบัยตฺที่เคยกระทำสิ่งนี้

¹ (หน้า 51) ฉบับกะฮุน อัส-ฮินด

² (หน้า 164) พิมพ์ครั้งที่ 1 ฮ.ศ. 1396

³ อนุศุล มัชฌิม อัง-ชีอะฮฺ อัล-อิมามียะฮฺ อัล-อิษนำฮฺ อัชชีอะฮฺ โดยอัล-เกาะฟารีฮฺ (1/418)

53

ซื่อซื่อเชื่อว่าท่านอลีย์บิโนบิฏอเล็มีความประเสริฐกว่าบุตรชายของท่านคืออัลสุเซน หากเป็นเช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดซื่อซื่อจึงมิได้ร้องไห้แสดงความเสียใจต่อ(การเสียชีวิตของ)ท่าน อลียฺเหมือนที่กระทำต่อบุตรชายของท่าน!? นอกจากนี้ท่านบิซึ่งประเสริฐกว่าท่านอลีย์และลูกชาย แล้วเหตุใดซื่อซื่อจึงมิได้ร้องไห้แสดงความเสียใจต่อ(การเสียชีวิตของ)ท่านบิให้มากกว่าที่ร้องไห้ให้กับอัลสุเซน!?

54

ซื่อซื่ออ้างว่าวาญิบต้องเชื่อในวิลายะหฺ(การเป็นวลีหรือผู้นำ)ของท่านอลีย์และลูกๆของท่านและจะไม่เป็นผู้ศรัทธาเว้นแต่ต้องอื้หามานในวิลายะหฺนี้ หากใครปฏิเสธเรื่องนี้เขาจะตกเป็น กาเฟรและสมควรต้องตกนรกญะฮันนัมแม้ว่าเขาจะกล่าวปฏิญาณตน لا إله إلا الله ، محمد رسول الله และรักษาการละหมาดและจ่ายซะกาตและถือศีลอดเดือนรอมฎอนและทำฮัจญ์ที่ บัยตุลลอฮฺอัลฮะรออมก็ตามที่

คำถามคือ เหตุใดเราถึงไม่พบรูกนหรือหลักศรัทธาลำคัญข้อนี้ในอัลกุรอาน!? แต่อัล กุรอานกลับบอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับรูกนและบทบัญญัติอื่นๆเช่น การละหมาด การถือศีลอด การทำฮัจญ์เป็นต้น แม้กระทั่งสิ่งที่เป็นชะลาอ์อื่นอัลกุรอานก็ระบุเช่นกัน เช่น การล้าสัตว์ เป็นต้น แล้วรูกนสำคัญที่ซื่อซื่อกล่าวอ้างนั้นอยู่ที่ใด?

55

ซื่อซื่ออ้างว่าสังคมของบรรดาเคาะซาบะหฺเป็นสังคมที่มีการทะเลาะเบาะแว้ง เกลียดชังกันอิจฉาริยะยากันและกัน ทุกคนต่างแก่งแย่งกันเป็นคอลีย์พะหฺ เป็นสังคมที่ไม่มีความศรัทธายกเว้นในหมู่เคาะซาบะหฺไม่กี่ท่าน หากสังคมเคาะซาบะหฺเป็นเช่นนั้นแล้วศาสนาอิสลามก็คงไม่มีวันนี้ ศาสนาคงไม่รุ่งเรืองขจรกระจายไปทั่วทุกสารทิศอย่างนี้ คงไม่มีการพิชิตดินแดนต่างๆ คงไม่มีคนเป็นพันธมิตรเป็นพันธมิตรกับศาสนาอิสลามในสมัยเคาะซาบะหฺ

56

เหตุใดซื่อซื่อส่วนใหญ่จึงได้ยกเลิกการละหมาดวันศุกร์ซึ่งถูกระบุอย่างชัดเจนในอัล กุรอานในซูเราะฮฺอัลญุมอะฮฺว่า

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ

ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เมื่อได้มีเสียงร้องเรียก) อะซาน(เพื่อทำละหมาดในวันศุกร์ ก็จงรีบเร่งไปสู่การรำลึกถึงอัลลอฮฺ และจงละทิ้งการค้าขายเสีย นั้นเป็นการดีสำหรับพวกเจ้า หากพวกเจ้ารู้”

(อัลญุมอะฮฺ : 9)

หากซื่อซื่อจะตอบว่า เรายกเลิกละหมาดวันศุกร์จนกว่าอิหม่ามอัลมะหฺดีจะปรากฏออกมา

คำถามคือ การรอให้อิหมามะหฺดีปรากฏออกมานั้นจำเป็นด้วยหรือที่ต้องยกเลิกคำสั่งอันยิ่งใหญ่นี้ มีชาวชีอะฮ์ก็แสนกล้านคนแล้วที่เสียชีวิตไปโดยที่ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งนี้ที่นับเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์สำคัญของศาสนาอิสลาม อันเนื่องจากข้ออ้างที่ไร้เหตุผลนี้

57

ชีอะฮ์เชื่อว่าอัลกุรอานถูกลบและถูกเปลี่ยนแปลงหลายๆอายะห์ด้วยน้ำมือของท่าน อนุบักร์และอุมร์ และชีอะฮ์ได้รายงานจากอับดุลอะซีสซึ่งได้ถูกถามว่า ทำไมท่านอัสยัดถึงได้ถูกเรียกว่าอะมีรุลมุอฺมินีน(ผู้นำของบรรดาผู้ศรัทธา)? เขาตอบว่า "อัลลอฮ์เป็นผู้เรียกชื่อนี้ ดังที่พระองค์ได้ทรงประทานในคัมภีร์ของพระองค์ว่า "

"وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ وَأَنْ مُحَمَّدًا رَسُولِي وَأَنْ عَلِيًّا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ"

ความว่า "และจงรำลึกขณะที่พระเจ้าของเจ้าได้เอาจากลูกหลานของอาดัม ซึ่งลูกๆ ของพวกเขาจากหลังของพวกเขา และให้พวกเขายืนยันแก่ตัวของเขาเอง)โดยตอบคำถามที่ว่า(ข้ามิใช่พระเจ้าของพวกเขาเจ้าดอกหรือ และมุฮัมมัดมิใช่รอซูลของข้าดอกหรือ และอัสยัดมิใช่อะมีรุลมุอฺมินีนดอกหรือ"¹

อัลกุลัยนียังได้อธิบายอายะห์ (فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ) (ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา) ว่าหมายถึง(ศรัทธาต่อ)อิหม่าม(คือท่านอัสยัด) และอายะห์

﴿وَعَزَّوْهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

(และให้ความสำคัญแก่เขาและช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามแสงสว่างที่ถูกประทานลงมาแก่เขาแล้วไซ้ร้ ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่สำเร็จ)

(อัลอะอฺรอฟ : 157)

อัลกุลัยนีได้อธิบายว่าหมายถึงบรรดาผู้ที่ห่างไกลจากอัลญิบตฺ (الجبّ) และฏอฮูต (الطاغوت) ซึ่งหมายถึงคนนั้นและคนนั้น² ซึ่งอัลมัจลียฺได้บอกว่า ที่หมายถึงคนนั้นและคนนั้นคืออนุบักร์และอุมร์³ ด้วยเหตุนี้ชีอะฮ์จึงถึงว่าท่านทั้งสองนั้นคือชัยฏอนสองตัว

¹ อุศูลุลกาฟีย (1/412)

² อ้างแล้ว (1/429)

³ บิหาร อัล-อันวาร (23/306)

และซื่อซุยังได้กล่าวถึงอายะหฺ (لَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ) (จงอย่าตามบรรดาก้าวเดินของชัยฏอน) ว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ก้าวเดินของชัยฏอนนั้นคือ วิลายะหฺ(การปกครอง)ของคนนั้นและคนนั้น”¹ และซื่อซุยังได้รายงานจากอุมมฺอุลลอฮฺได้กล่าวว่า “และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ในวิลายะหฺของอลีและวิลายะหฺของบรรดาอิมามหลังจากเขา ดังนั้นแท้จริงเขาจะได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่” เช่นนี้แหละที่ได้ถูกประทานลงมา²

และจากอุมมฺอุฟรได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้

"بئسما اشتروا به أنفسهم أن يكفروا بما أنزل الله في علي بغياً"

ความหมาย “ชั่วช้าจริงๆ สิ่งที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น คือการที่พวกเขา ปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาในเรื่องอลีเพราะความอิจฉาริษยา”³

ญิบรีลได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"وإن كنتم في ريب مما نزلنا على عبدنا في علي فأتوا بسورة من مثله"

ความหมาย “และหากปรากฏว่าพวกเจ้าอยู่ในความแคลงใจใดๆ จากสิ่งที่เราได้ลงมาแก่บ่าวของเราในเรื่องอลีแล้วก็นำมาสักซูเราะฮฺหนึ่งเยี่ยงสิ่งนั้น”⁴

จากอุมมฺอุลลอฮฺกล่าวว่า ว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"يا أيها الذين آمنوا كتب آمنوا بما نزلنا في علي نوراً مبيناً"

ความหมาย “บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ทั้งหลาย ! จงศรัทธาต่อสิ่งที่เราได้ให้ลงมาในเรื่องอลี ซึ่งเป็นรหัสมีอันชัดแจ้ง”⁵

จากมุฮัมมัดบินซินานจากอิหม่ามอัรรฎอได้กล่าวว่า ได้ถูกระบุในหนังสือ(หมายถึงคัมภีร์อัลกุรอาน)เป็นลายลักษณ์อักษรว่า

¹ ตัฟซีร อัล-อียาซี (1/214), ตัฟซีร อัล-ศอฟี (1/242)

² อุตุลกาฟี (1/414)

³ อ่างแล้ว (1/417)

⁴ ซุรหฺ ฮุซูล อัล-กาฟี (7/66)

⁵ อ่างแล้วข้างต้น

"كبر على المشركين بولاية علي ما تدعوهم إليه يا محمد من ولاية علي"

ความหมาย "เป็นเรื่องใหญ่สำหรับผู้ตั้งภาคีต่อวิลายะหฺของอลี(การเป็นวลีหรือผู้นำหรือคอ ลีฟะหฺของท่านอลี)ซึ่งสิ่งที่เจ้าเชษฐชนโถมุฮัมมัดในเรื่องวิลายะหฺของอลี"¹

จากอบูอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"سأل سائل بعذاب واقع ، للكافرين بولاية علي ليس له دافع"

ความหมาย "มีคนหนึ่งได้ขอการลงโทษที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน สำหรับบรรดาผู้ ปฏิเสธศรัทธาต่อวิลายะหฺของอลีนั้นไม่มีผู้ปกป้องใด ๆ ให้พ้นจากการลงโทษไปได้"

มีรายงานจากอบูญะอฺฟร์ได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"فبدل الذين ظلموا آل محمد حقهم قولاً غير الذي قيل لهم فأنزلنا على الذين"

ظلموا آل محمد حقهم جزاً من السماء بما كانوا يفسقون"

ความหมาย "แล้วบรรดาผู้ธรรมต่ออะหฺลุลบัยตุในสิทธิของพวกเขา ได้เปลี่ยนเอาคำพูด หนึ่งซึ่งมิใช่คำพูดที่ถูกกล่าวแก่พวกเขา เราจึงได้ให้การลงโทษจากฟากฟ้าลงมาแก่บรรดาผู้ ธรรมต่ออะหฺลุลบัยตุในสิทธิของพวกเขา เนื่องจากการที่พวกเขาละเมิด"²

มีรายงานจากอบูญะอฺฟร์ได้กล่าวว่า ท่านญิบรีลได้ลงมาหาท่านนบีพร้อมอายะหฺดังนี้ :

"إن الذين ظلموا آل محمد حقهم لم يكن الله ليغفر لهم ولا ليهديهم طريقاً إلا طريق"

جهنم"

ความหมาย "แท้จริงบรรดาผู้ที่ธรรมต่อวงศ์วานมุฮัมมัดในสิทธิของพวกเขา ใ้ชื่อว่า อัลลอฮ์ จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขาก็หาไม่ และก็ใ้ว่าพระองค์จะทรงแนะนำแก่พวกเขา ซึ่งทาง หนึ่งทางใดก็หาไม่ นอกจากทางแห่งนรกญะฮันนัม"

และกล่าวอีกว่า :

¹ อ่างแล้ว (5/301)

² อุศูลกาฟีย (1/423)

"يا أيها الناس قد جاءكم الرسول بالحق من ربكم في ولاية علي فآمنوا خيراً لكم
وإن تكفروا بولاية علي فإن الله ما في السماوات وما في الأرض"

ความหมาย "มนุษยชาติทั้งหลาย ! แท้จริงรอซูลนั้นได้นำความจริงจากพระเจ้าของพวกเขา
ในวิลายะฮ์ของอลีมายังพวกเขาแล้ว ดังนั้นจงศรัทธากันเถิด มันเป็นเรื่องดียิ่งแก่พวกเขา
และหากพวกเขำปฎิเสธศรัทธาต่อวิลายะฮ์ของอลีแล้ว แท้จริงสิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้า และ
ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์ทั้งสิ้น"¹

ชีอะฮ์ได้อ้างว่าที่กล่าวมาข้างต้นล้วนเป็นอายะฮ์ที่เป็นหลักฐานอย่างชัดเจนในอิมามะฮ์ของท่านอลี
แต่อบูบักร์และอุมร์ได้บิดเบือนเปลี่ยนแปลงอายะฮ์เหล่านี้ในภายหลัง

ณ ตรงนี้มีสองคำถามที่จะทำให้ชีอะฮ์ยอมรับในความเท็จของความเชื่อที่พวกเขากำลังยึดมั่นอยู่

คำถามที่หนึ่ง : ถ้าหากว่าท่านอบูบักร์และอุมร์ได้บิดเบือนอายะฮ์ต่างๆที่ระบุข้างต้นแล้ว เหตุใดท่านอลี
จึงมิได้มีการชี้แจงอธิบายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้หลังจากที่ท่านได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะฮ์ของประชาชาติ หรือ
อย่างน้อยก็ต้องนำอายะฮ์เหล่านี้กลับไปบรรจุในอัลกุรอานเหมือนที่ได้ถูกประทานลงมา!?

ความจริงคือเราไม่พบว่าท่านอลีกระทำการเช่นนั้นเลย อัลกุรอานยังคงเหมือนกับอัลกุรอานสมัยอบูบักร์ อุมร์
ท่านอุษมานและท่านนี เพราะอัลลอฮ์ทรงสัญญาไว้ว่าจะทรงปกป้องอัลกุรอานนี้ไว้ พระองค์ตรัสว่า

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴾

ความว่า " แท้จริงเราได้ให้ข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) ลงมา และแท้จริงเราเป็นผู้รักษามัน
อย่างแน่นนอน"

(อัลหุญญุร : 9)

แต่เหตุใดชีอะฮ์ถึงมิได้เฝ้าระวัง!

คำถามที่สอง : แท้จริงอายะฮ์ต่างๆดังกล่าวที่ชีอะฮ์ได้บิดเบือนเพื่อยืนยันในวิลายะฮ์และอิมามะฮ์และคิ
ลาฟะฮ์ของท่านอลีนั้นได้บอกเราอย่างชัดเจนว่าเรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้

ลองพิจารณาอายะฮ์ที่ชีอะฮ์ได้บิดเบือนที่ได้กล่าวถึงยิวและชีอะฮ์ได้ป้ายสีให้แก่มุสลิม(ซุนหนี่)!?

"فبدل الذين ظلموا آل محمد حقهم قولاً غير الذي قيل لهم فأنزلنا على الذين
ظلموا آل محمد حقهم رجلاً من السماء بما كانوا يفسقون"

¹ อุลูลกافی (1/424)

ตามทัศนะที่บิดเบือนของชีอะฮ์นั้นอายะหฺนี้ได้พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตและท่านอลีรู้เรื่องดังกล่าวดี หากเช่นนั้นแล้วจำเป็นด้วยหรือที่ท่านอลีและอะหฺลุลบัยตฺต้องเรียกร้องสิทธิที่ได้ถูกยึดไปจากพวกเขา ทั้งๆที่อัลกุรอ่านได้บอกไว้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน? และอัลกุรอ่านยังบอกอีกว่าบรรดามุสลิมินจะไม่มีวันยอมรับวิลายะหฺหรือวิคอยะหฺ(การสั่งเสียจากท่านนบีให้อลีเป็นผู้นำ)และจะไม่มีวันเป็นคอลีฟะหฺหลังจากท่านนบี

อีกประการหนึ่งนั้นตลอดประวัติศาสตร์อิสลามเมื่อไหร่หรือที่การลงโทษจากปากฟ้าต่อผู้ที่อธรรมต่อสิทธิอะหฺลุลบัยตฺ(ตามที่ปรากฏในอายะหฺนี้ได้เคยเกิดขึ้น!? เราทราบดีว่าสิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในประวัติศาสตร์ แต่มันเป็นเพียงการบิดเบือนที่ไร้สาระอย่างสิ้นเชิงและชัดเจนจากชีอะฮ์

58

ชีอะฮ์ได้รายงานจากอับดุลอะซฮฺซันซึ่งได้อธิบายอายะหฺ

﴿يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ﴾

"พวกเขาปรารถนาที่จะดับรัศมีของอัลลอฮฺด้วยปากของพวกเขา แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์"

(อัตเตาบะหฺ : 32)

ไว้ว่า :

(يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا وَلايَةَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ)

(พวกเขาปรารถนาที่จะดับรัศมีวิลายะหฺของอมีร์ลุมูมินีน)

และอายะหฺ

﴿وَاللَّهُ مَتِّمٌ نُّورِهِ﴾

"แต่อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์"

(อัลศ็อฟ: 8)

แต่กลับอธิบายว่า :

(وَاللَّهُ مَتِّمُ الْإِمَامَةِ وَالْإِمَامَةُ هِيَ النُّورُ)

(อัลลอฮฺเป็นผู้ทำให้อิมามะหฺสมบูรณ์ และอิมามะหฺนั้นคือรัศมี)

และอีกหนึ่งอายะหฺที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿فَأَمْنُوا بِاللهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا خَيْرٌ﴾

"ดังนั้น จงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และร่อซูลของพระองค์ และแสงสว่าง (อัลกุรอาน) ซึ่งเราได้ประทานลงมา"

(อัตตะฮะหมอน: 8)

แต่ชีอะฮ์ได้อธิบายว่า **النور** (รัศมี) นั้น คือ บรรดาอิหม่ามจากวงศ์วานท่านนบีมุฮัมมัดในวันกียามะ¹

คำถามคือ อัลลอฮ์ได้ทรงทำให้รัศมีของพระองค์สมบูรณ์ด้วยการเผยแผ่อิสลามหรือด้วยการประทานวิลาเยาะห์หรือวิศอยะหฺหรือคิลาฟะหฺให้กับอะหุลลุลบายต

59

ในประวัติศาสตร์นั้นเราได้พบว่าสองท่านเท่านั้นในบรรดาอิหม่ามของชีอะฮ์ที่ได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺ นั่นคือท่านอลีและอัลฮะซัน แล้วไหนเล่าที่เรียกว่าการทำให้รัศมีสมบูรณ์? อีกสิบท่านที่เหลือก็มีได้เป็นคอลีฟะหฺแต่อย่างใด? หรือคือการทำให้รัศมีสมบูรณ์?

60

หนังสือบางเล่มของชีอะฮ์ได้รายงานถึงคำพูดของท่านอะฮ์มัดอะล-อัสศอดิกที่ได้ตอบกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้ถามท่านว่า จำเป็นต้องยอมรับในผู้นำของท่านอบูบักร์และท่านอุมัรไหม? เขาตอบว่า "จงยอมรับในท่านทั้งสองเถิด" ผู้หญิงคนนั้นจึงได้กล่าวอีกว่า "ท่านจะให้ฉันกล่าวแก่พระผู้อภิบาลของฉันเมื่อฉันได้พบพระองค์ว่าท่านได้สั่งให้ฉันให้การยอมรับทั้งสองเป็นผู้นำกระนั้นหรือ?" เขาตอบว่า "ใช่"²

และยังได้รายงานถึงชายคนหนึ่งจากสาวกของอัลบากริได้แปลกใจเมื่อได้ยินอัลบากริระบุคุณสมบัติของท่านอบูบักร์ว่าท่านคืออัสศิดดีก(ผู้สัจจริง) ชายคนนั้นได้กล่าวถามอัลบากริว่า "ท่านได้ให้คุณสมบัติต่ออบูบักร์เช่นนั้นหรือ?" อัลบากริได้ตอบว่า "ใช่ (เขาคือ)อัสศิดดีก ดังนั้นหากผู้ใดมิได้กล่าวว่า ท่านคืออัสศิดดีกแล้ว อัลลอฮ์จะไม่ทรงเชื่อในคำพูดใดๆของเขาในวันกียามะ"³

คำถามคือ ชีอะฮ์มีความเชื่อเช่นไรต่อท่านอบูบักร์อัสศิดดีก?

61

อบูลฟะร็อจญ์อัลอัศฟาฮานียในหนังสือ "มุกอเตลล์อ์ญอูลีบี"⁴ และอัลฮัรบุลียในหนังสือ "กัซฟุลลุมมะหฺ"⁵ และอัลมัจลียในหนังสือ "ญะลาอูลุญญ"⁶ ได้ระบุว่า ท่านอบูบักร์บิน อลีบินอบีฏอเล็บบเป็นหนึ่งใน

¹ อัล-กาฟี (1/149)

² เราะฎะตุลกาฟี (8/101)

³ กัซฟุลลุมมะหฺ (2/360)

⁴ หน้า 88, 142, 188 พิมพ์ที่เบรุต

⁵ (2/66)

⁶ หน้า 582

ผู้ที่ถูกฆ่าที่เมืองกัรบะลาอพร้อมกับพี่ชายของท่านคืออัลสุเซนและพร้อมกับลูกชายท่านอัลสุเซนที่ชื่ออับบากร (ตลอดจนมุฮัมมัดอัลอัศธีร์ที่ได้ฉายาว่า อับบากร)

คำถามคือ เหตุใดซื่อะฮ์ถึงได้ปกปิดเรื่องนี้ไว้? เหตุใดถึงได้เน้นย้ำเฉพาะการเสียชีวิตของท่านอัลสุเซนเท่านั้น? หรือเป็นเพราะว่า ชื่อของน้องชายท่านคืออับบากร ชื่อของลูกชายท่านคืออับบากร!?

และนี่คือสิ่งที่ซื่อะฮ์ไม่อยากให้บรรดาประชาชาติได้รับรู้หรือแม้แต่บรรดาผู้ติดตามมัศฮับซื่อะฮ์ที่ยังหลงมกานได้รู้? เพราะหากไม่ปิดบังแล้ว แน่หนอนเรื่องนี้ย่อมจะแฉความมดเท็จของซื่อะฮ์ที่อ้างว่ามีความเป็นศัตรูระหว่างอะหุลลุลบัยตุและบรรดาเคาะซาบะหฺอากุโสทั้งหลายโดยเฉพาะท่านอับบากร เพราะหากว่าอับบากรเป็นกาเฟรและตกมูรตัดจริงและได้ยึดสิทธิของท่าน อลีย์และวงศ์วานของท่านอลีย์ตามที่ซื่อะฮ์อ้างแล้ว เราย่อมไม่มีวันเห็นบรรดาอะหุลลุลบัยตุได้ตั้งชื่อลูกหลานด้วยชื่อนี้อย่างแน่นอน

แต่ความจริงคือ การตั้งชื่อนี้เป็นการแสดงความรักที่ผู้ตั้งมีต่อท่านอับบากร

แล้วเหตุใดบรรดาซื่อะฮ์ถึงไม่กระทำตามแบบฉบับท่านอลีย์และอัลสุเซนด้วยการตั้งชื่อลูกหลานว่า "อับบากร"?

62

แท้จริงการศรัทธาว่าท่านนบีมุฮัมมัดคืออนบีและรอซูลท่านสุดท้ายนั้นคือการยอมรับในความเป็นอิหม่ามของท่านทั้งขณะมีชีวิตและหลังเสียชีวิต หากผู้ใดยืนยันว่ามุฮัมมัดคือรอซูลของอัลลอฮ์และการฎอฮ์ต(การเชื่อฟัง)ท่านเป็นสิ่งวาญิบ พร้อมกันนั้นได้ยืนยันเอาจริงเอาจังและยืนยันหยัดในการเชื่อฟังอย่างสุดความสามารถ เขาย่อมได้รับความเมตตาให้เข้าสวรรค์โดยที่เขาไม่ต้องฟังเรื่องอิมามะห์ในทัศนะซื่อะฮ์และเขาไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังยกเว้นท่านนบี แต่ถ้าหากมีใครบอกว่าเขาจะไม่ได้รับสวรรค์ยกเว้นต้องตามอิหม่ามในความหมายของซื่อะฮ์ แน่หนอนเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับตัวบทอัลกุรอานอย่างชัดเจน เพราะอัลลอฮ์ได้ระบุในหลายๆอายะห์ว่าพระองค์จะทรงทำให้สวรรค์เป็นสิ่งวาญิบสำหรับผู้เชื่อฟังอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ โดยที่พระองค์มิได้ให้ข้อแม้ชักนิตว่าการเข้าสวรรค์นั้นจำเป็นต้องมีการฎอฮ์ตอิหม่ามและศรัทธาต่อเขา พระองค์ตรัสว่า

﴿وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ

وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ۝

ความว่า " และผู้ใดที่เชื่อฟังอัลลอฮ์ และรอซูลแล้วชนเหล่านี้จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่อัลลอฮ์ทรงกรุณาเมตตาแก่พวกเขา อันได้แก่บรรดานบี บรรดาผู้ที่เชื่อโดยดุษฎี บรรดาผู้ที่เสียชีวิตในสงคราม และบรรดาผู้ที่ประพฤติดี และชนเหล่านี้แหละเป็นเพื่อนที่ดี"

(อันนิซาอฺ: 69)

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

ความว่า "และผู้ที่เชื่อฟังอัลลอฮ์ และร่อซูลของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้า
บรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้องล่างของมัน โดยที่พวกเขาจะพำนักอยู่ใน
สวนสวรรค์เหล่านั้นตลอดกาลและนั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่"

(อันนิชาอ: 13)

หากว่า(การเชื่อ)ในอิมามะฮุเป็นสาเหตุหลักที่จะแสดงถึงความศรัทธาหรือการปฏิเสธศรัทธาและเป็นรูกน
ศาสนาที่สำคัญที่สุดซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ จะไม่ทรงตอบรับอามัลอิบาดะฮ์ของบ่าวเว้นแต่เขาต้องเชื่อในสิ่งนี้ แ่
นอนอัลลอฮ์ย่อมต้องระบุหรือเน้นย้ำเรื่องอิมามะฮุในอายะฮ์ต่างๆข้างต้นเพราะอัลลอฮ์ย่อมรู้ว่าเกิดความ
ขัดแย้งในเรื่องนี้ในภายหลัง และคงไม่มีใครที่จะกล่าวว่าการเชื่อในอิมามะฮุั้นถูกระบุอย่างเป็นนัยยะภายใต้
การฎออัตอัลลอฮ์และร่อซูลเพราะนี่เป็นการเบี่ยงเบนในการตีฟิรอัลกุรอานอย่างชัดเจน แต่ความจริงแล้ว
การฎออัตต่อร่อซูลนั่นเองคือการฎออัตอัลลอฮ์ที่ได้ทรงส่งท่านมาเป็นศาสดาซึ่งพระองค์จะไม่ทรงระบุในอัลกุรอาน
เรื่องการฎออัตพระองค์ท่านนั้นแต่พระองค์จะระบุการฎออัตร่อซูลพร้อมกันไปด้วยเพื่อที่จะยืนยันถึง รูกนสองรูก
นที่ยิ่งใหญ่ในหลักศรัทธาของอิสลาม (นั่นคือการฎออัตอัลลอฮ์และการฎออัตร่อซูล) ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ จะทรงระบุถึง
การฎออัตร่อซูลต่อจากที่ระบุการฎออัตต่อพระองค์เพื่อเป็นข้อแม้ในการเข้าสวรรค์เนื่องจากร่อซูลคือผู้ที่แจ้ง
เรื่องราวจากอัลลอฮ์และเนื่องจากการฎออัตท่านนั้นคือการฎออัตผู้ที่ส่งท่านมาเช่นกัน ในเมื่ออัลลอฮ์ ﷻ มิได้มี
การกำหนดให้ผู้ใดทำหน้าที่ผู้แจ้ง(เรื่องราวจากอัลลอฮ์)หลังจากที่ท่านนบีเสียชีวิต ดังนั้นพระองค์จึงทรงกำหนดให้
การฎออัตร่อซูลและเชื่อฟังปฏิบัติตามท่านนั้นเป็นข้อแม้ในการเข้าสวรรค์และความสำเร็จที่บ่าวจะได้รับ

63

ในสมัยท่านนบีมุฮัมมัด คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม มีคนจำนวนหนึ่งได้เห็นท่านนบีเพียงครั้งเดียว
หลังจากนั้นพวกเขาได้กลับไปยังถิ่นที่อยู่ของพวกเขาและไม่เคยได้ยินเรื่องวิลายะฮ์ท่านอลีย์บินอบีฏอเล็บและ
ลูกๆหลานๆของท่านทั้งหมด

คำถามคือ อิสลามของพวกเขาบกพร่องหรือไม่?

หากชีอะฮ์ตอบว่า ใช่ อิสลามพวกเขาย่อมบกพร่อง เราก็ออยากถามว่า หากเป็นเช่นนั้นแล้วท่านนบีย่อม
เป็นคนแรกที่สมควรต้องแก้ไขตกเดือนในอิสลามของพวกเขาและอธิบายชี้แจงเรื่อง อิมามะฮ์ให้พวกเขาได้เข้าใจ
แต่ความจริงคือท่านนบีมิได้กระทำการดังกล่าว

64

ในหนังสือ "นะฮ์ญุลบะลาเมาะฮ์" ที่ชีอะฮ์ให้เกียรติยกย่องอย่างมาก ได้ระบุดังนี้

(จดหมายของท่านอลีย์ถึงมุอาวิยะหุบินอบูซุฟยานได้เขียนว่า "แท้จริงบรรดาผู้ที่ได้ให้สัตยาบันแก่ฉันคือบรรดาคนที่ได้ให้สัตยาบันแก่ท่านอบูบักร์และท่านอุมัรและท่านอุษมาน และไม่มีผู้ใดที่อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวมีสิทธิเลือก(ที่จะให้หรือไม่ให้สัตยาบัน) และไม่มีผู้ใดที่มีได้อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวมีสิทธิที่จะปฏิเสธ(ที่จะให้สัตยาบัน)แต่มันเป็นเรื่องของการชُرอ(ปรึกษาหารือ)ระหว่างบรรดามุฮาญิรีน(บรรดาเคาะซาบะหุที่ได้อพยพมาจากมักกะฮ์มาตึนะหุ)และชาว อันศอร(เคาะซาบะหุที่อยู่มาตึนะหุ)และหากพวกเขาทั้งหลายได้ตกลงร่วมกันการที่จะเรียกบุรุษคนหนึ่งว่าอิหม่ามแล้ว แน่หนอนเรื่องนี้ย่อมเป็นที่พอพระทัยของอัลลอฮ์ และหากมีผู้ใดได้ออกจากแนวทางของพวกเขาทั้งหลายด้วยการกล่าวหาโจมตีหรือด้วยสิ่งบิดอะหุ แน่หนอนพวกเขาจะต่อต้านคนผู้นั้นในสิ่งที่ทำให้เขาได้ออกจากแนวทางนั้น และถ้าหากคนผู้นั้นยังคงตั้งปณิธานที่จะกลับตัว พวกเขาทั้งมวลจะต่อสู้ทำสงครามกับเขาเนื่องจากเขาได้เดินบนเส้นทางที่ไม่ใช่เส้นทางของผู้ศรัทธาและได้ และอัลลอฮ์จะทรงจัดการเขาในสิ่งที่เขาได้เบี่ยงเบน และตลอดชีวิตของฉันโอ้ มุอาวิยะหุถ้าหากเจ้าได้มองอย่างพินิจพิจารณาด้วยสติของเจ้ามีไอรามณ์ของเจ้า เจ้าจะพบว่าฉันคือผู้ที่บริสุทธิ์ที่สุดในบรรดามุฮะญ์ดต่อเลือด(หมายถึงการเสียชีวิต)ของอุษมาน และเจ้าจะพบว่าฉันได้ปลื้มใจและไม่เกี่ยวข้องกับการตายของเขาอย่างสิ้นเชิง แต่ถ้าหากเจ้าจะละเมิดแล้ว เจ้าก็จะจงกระทำสิ่งที่เจ้าอยากทำเถิด ด้วยความสันติ¹ จากสิ่งที่ได้ระบุข้างต้น ย่อมเป็นหลักฐานว่า :

1. ตำแหน่งอิหม่ามนั้นจะถูกคัดเลือกโดยบรรดามุฮาญิรีนและชาวอันศอร ไม่เกี่ยวกับรูกัน อิมามะหุในทัศนะของชีอะฮ์แต่อย่างใด
2. ท่านอลีย์ได้รับการสัตยาบัน(ให้เป็นคอลีฟะหุ)ด้วยรูปแบบเดียวกับที่ท่านอบูบักร์และท่านอุมัรและท่านอุษมานได้รับสัตยาบัน
3. การชُرอนั้นเป็นสิทธิของบรรดามุฮาญิรีนและชาวอันศอรอย่างเต็มที่อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงความประเสริฐและตำแหน่งอันสูงส่งของพวกเขา ณ อัลลอฮ์ตะอาลา และเป็นสิ่งที่ตรงข้ามและขัดแย้งกับสิ่งที่ชีอะฮ์ได้กล่าวหาใส่ร้ายพวกเขา
4. การยอมรับ พอใจและให้สัตยาบันของบรรดาบรรดามุฮาญิรีนและชาวอันศอรต่อคนหนึ่งคนใดให้เป็นอิหม่ามนั้นก็เสมือนว่าเป็นความพอพระทัยจากอัลลอฮ์ ดังนั้นแล้วไม่มีการยึดหรือแย่งสิทธิในการเป็นอิหม่ามตามที่ชีอะฮ์ได้กล่าวอ้างแต่อย่างใด ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วอัลลอฮ์ ﷻ จะทรงพอพระทัยต่อการกระทำของพวกเขากระนั้นหรือ?
5. ชีอะฮ์จะสาปแช่งท่านมุอาวิยะหุบินอบูซุฟยานอยู่เสมอ แต่เรากลับไม่พบว่าท่านอลีย์ได้สาปแช่งท่านมุอาวิยะหุแต่อย่างใดในจดหมายหลายๆฉบับของท่าน

ชีอะฮ์ปฏิเสธไม่ได้ว่าท่านอบูบักร์ ท่านอุมัรและท่านอุษมานรอฎียัลลอฮุอันฮุมได้ให้สัตยาบันแก่ท่านนบี ﷺ ได้ต้นไม้ และอัลลอฮ์ได้ทรงแจ้งว่าพระองค์ทรงพอพระทัยต่อพวกเขาแล้วและทรงรู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขา²

¹ คือพะวะฮ์ ชุรุหุ นะฮ์ญุล บะลาเฆะฮ์ (หน้า 593)

² ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

คำถามคือ สมควรหรือที่ชีอะฮ์หลังจากที่ได้รู้ข้อมูลนี้จะปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮ์ได้แจ้งและกล่าวอ้างในสิ่งที่สวนทางกับสิ่งที่อัลลอฮ์ได้แจ้ง เสมือนว่าชีอะฮ์จะกล่าวว่า "โอ้ อัลลอฮ์ พระองค์ท่านไม่รู้เรื่องของพวกเรา(หมายถึงเคาะซาบะฮ์ทั้งสาม)เหมือนที่พวกเรารู้"

66

ในขณะที่ชีอะฮ์ได้ปฏิบัติบาอะฮ์เพื่อใกล้ชิดอัลลอฮ์ด้วยการด่าทอและประณามบรรดาเคาะซาบะฮ์อาวโสโดยเฉพาะบรรดาคอลีฟะฮ์ทั้งสามอบูบักร์ อุมร์และอุษมาน แต่ไม่มีชนหนึ่งแม้แต่คนเดียวที่ด่าทอคนใดคนหนึ่งในบรรดาอะหุลบัยตฺแต่กลับเข้าไปใกล้ชิดอัลลอฮ์ด้วยการรักใคร่พวกเขา และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ชีอะฮ์ปฏิเสธไม่ได้แม้จะพยายามโกหกใส่ร้ายอย่างไรก็ตาม

67

ชีอะฮ์ได้กล่าวถึงเสมอๆในหนังสือของพวกเขาถึงการตายของอัลฮุเซนว่าท่านได้เสียชีวิตในสภาพที่หิวกระหายในสงคราม และยังได้เขียนบนแท่งน้ำประโยคต่อไปนี้ (จงดื่มน้ำ และจงนึกถึงความกระหายของอัลฮุเซน

คำถามคือ ในเมื่อบรรดาอิหม่ามรู้ในสิ่งเร้นลับตามที่ชีอะฮ์ได้อ้างแล้ว ท่านฮุเซนก็ย่อมต้องรู้ว่าตัวเองมีความต้องการน้ำในสงครามดังกล่าว และรู้ว่าท่านจะต้องตายในสภาพกระหาย และท่านย่อมสามารถที่จะสัจหาหน้าอย่างเพียงพอในการทำสงคราม? อีกประการหนึ่ง การจัดเตรียมน้ำเพื่อใช้ในการสงครามนั้นถือเป็นการปฏิบัติหลักการแห่งสาเหตุ (الْأَخْذُ بِالسَّبَابِ) อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ﴾

ความว่า "และพวกเจ้าจงเตรียมไว้สำหรับ) ป้อนกัน (พวกเขา สิ่งที่พวกเจ้าสามารถ อันได้แก่กำลังอย่างหนึ่งอย่างใด และการผูกม้าไว้ โดยที่พวกเจ้าทำให้ศัตรูของอัลลอฮ์ และศัตรูของพวกเจ้าหวั่นเกรงด้วยสิ่งนั้น"

(อัลอันฟา: 60)

68

แท้จริงศาสนาอิสลามได้ครบสมบูรณ์ในสมัยท่านนบีคือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ﴾

ความว่า "วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า"

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا

ความว่า: โดยแน่นอน อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานต่อบรรดาผู้ศรัทธาขณะที่พวกเขาให้สัตยาบันแก่เจ้าใต้ต้นไม้ (ที่อุดัยบียะฮ์) เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวกเขา พระองค์จึงได้ทรงประทานความสงบใจลงมาบนพวกเขาและได้ทรงตอบแทนแก่พวกเขาซึ่งชัยชนะอันใกล้นี้ (อัล-ฟَتْห : 18)

แต่ศาสนาซื่อสัตย์ได้ปรากฏขึ้นหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตแล้ว

69

แท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงประทานลงมาซึ่ง(อายะฮ์)ที่รับรองความบริสุทธิ์ของท่านหญิงอาอิชะฮ์ในเหตุการณ์อิฟก (คือเหตุการณ์ที่คนมุนาฟิกได้ใส่ร้ายท่านหญิงอาอิชะฮ์ว่าทำซินา) และพระองค์ได้ทรงชำระท่านหญิงจากความชั่วร้ายดังกล่าว แต่เรากลับพบว่ามีซื่อสัตย์ที่ยังคงใส่ร้ายเธอว่าได้ทำสิ่งลามกและทรยศท่านนบี¹ ซึ่งสิ่งนั้นนอกจากจะเป็นการประนามว่าร้ายต่อท่านนบีแล้วยังเป็นการว่าร้ายต่ออัลลอฮ์ผู้ซึ่งรู้สิ่งเร้นลับทั้งมวลแต่พระองค์ไม่เคยแจ้งว่าท่านนบีว่าภรรยาท่านเป็นผู้ทรยศ แล้วจะมีอะไรที่จะชั่วช้าไปกว่าศาสนาที่ประนามใส่ร้ายบรรดาภรรยาท่านนบีและมารดาของผู้ศรัทธา

70

ในหนังสือของซื่อสัตย์ได้อ้างว่าท่านอลีย์และลูกชายทั้งสอง(อัลฮะซันและอัลฮุเซน)มีความสามารถพิเศษเหนือธรรมชาติและทั้งสามท่านสามารถให้คุณประโยชน์ต่างๆแก่ซื่อสัตย์แม้พวกเขาจะเสียชีวิตแล้วก็ตาม คำถามคือเหตุใดที่พวกเขาไม่สามารถที่จะให้คุณประโยชน์กับตัวพวกเขาเองตอนที่พวกเขามีชีวิต? กล่าวคือท่านอลีย์ได้ประสบกับความสั่นคลอนไม่มั่นคงในคิลาฟะฮ์ของท่านและเสียชีวิตโดยถูกลัทธิฆาร ส่วนท่านอัลฮะซันนั้นก็จำเป็นต้องสละสิทธิในตำแหน่งคอลีฟะฮ์ให้แก่ท่านมุอาวิยะฮ์ ส่วนท่านอัลฮุเซนได้ประสบกับการถูกข่มเหงรังแกจนถูกสังหารเสียชีวิตและไม่ได้รับสิ่งที่ท่านได้ตั้งใจไว้ คำถามคือ ความสามารถพิเศษที่ซื่อสัตย์อ้างนั้นอยู่ที่ใด?

71

ซื่อสัตย์ได้อ้างว่าความประเสริฐต่างๆของท่านอลีย์ได้ถูกรายงานอย่างต่อเนื่องกันไม่ขาดตอนโดยสายรายงานของซื่อสัตย์และตัวบทหลักฐานที่แสดงถึงการเป็นอิหม่ามของท่านก็เช่นเดียวกัน แต่ซื่อสัตย์ไม่ใช่เคาะฮาบะฮ์นั้นพวกเขาไม่เคยได้พบกับท่านนบีและไม่เคยได้ยินจากท่านนบี ฉะนั้นการรายงานของพวกเขาเป็นการรายงานที่ขาดตอน หากพวกเขาไม่ได้อ้างอิงถึง เคาะฮาบะฮ์แสดงว่ารายงานนั้นไม่เคาะฮีบะฮ์ นอกจากนี้เคาะฮาบะฮ์ที่ซื่อสัตย์ให้การยอมรับนั้นมีเพียงจำนวนน้อยมีเพียงสิบกว่าคนเท่านั้นและเคาะฮาบะฮ์เหล่านั้นก็ไม่มี ความต่อเนื่องในรายงานของพวกเขา และเคาะฮาบะฮ์ส่วนใหญ่ที่ได้รายงานความประเสริฐของท่านอลีย์นั้นก็ได้อ้างซื่อสัตย์ประนามและกล่าวหาใส่ร้ายว่าเป็นกาเฟร!

ถ้าหากซื่อสัตย์ยินยอมที่จะกล่าวหาเคาะฮาบะฮ์ส่วนใหญ่ที่อัลกุรอานได้ยกย่องชมเชยกลายเป็นผู้โกหกมดเท็จและปกปิดความจริงแล้ว ก็ยังจะต้องยินยอมเรื่องดังกล่าวต่อบรรดา เคาะฮาบะฮ์กลุ่มน้อยด้วยเช่นกัน

¹ ตัฟสีร์ อัล-กุมมีย์ (2/377), อัล-บุรฮาน โดยอัล-บะหอรอนีย์ (4/358)

72

ชีอะฮ์อ้างว่าท่านอับบาส ท่านอุมัรและท่านอุษมานล้วนแล้วมีความอยากได้ในตำแหน่งผู้นำและการครอบครองจึงได้ธรรมผู้อื่นในเรื่องการปกครอง แต่ความจริงคือพวกเขาไม่เคยได้ทำสงครามต่อมุสลิมด้วยกัน แม้แต่คนเดียวในเรื่องตำแหน่งผู้นำ แต่ได้ทำสงครามกับพวกตักมูรัดและพวกปฏิเสธรัศฎาและพวกเขาทั้งสามคือผู้ที่สามารถจัดการกับกิซรอ(กษัตริย์เปอร์เซีย)และก้อยศ็อร(กษัตริย์โรมัน)และพิชิตอาณาจักรเปอร์เซียและนำศาสนาอิสลามมาปกครองและได้ให้เกียรติยกย่องอิหม่ามและผู้ศรัทธาและได้ทำให้การกุฟรและผู้ปฏิเสธรัศฎานั้นตกต่ำ และท่านอุษมานทั้งๆที่ตำแหน่งของท่านนั้นต่ำกว่าท่านอับบาสและท่านอุมัรพวกกบฏกลับต้องการสังหารเขาทั้งๆที่ท่านยังอยู่ในตำแหน่งและไม่เคยต่อสู้ทำสงครามกับมุสลิมด้วยกันและไม่เคยสังหารมุสลิมแม้แต่คนเดียวในสมัยการปกครองของท่าน ดังนั้นถ้าหากชีอะฮ์ยินยอมที่จะกล่าวหาทั้งสามท่านว่าเป็นผู้ธรรมในการปกครองของพวกเขาและเป็นศัตรูท่านนบี พวกเขาก็ต้องยินยอมเช่นกันที่กล่าวหาสิ่งนี้ต่อท่านอลี(เพราะสมัยท่านอลีเป็นคอลีฟะห์ท่านได้ทำสงครามกับกลุ่มมุสลิมในที่ไม่พอใจในการปกครองของท่านและมีการเสียชีวิตจากทั้งสองฝ่ายเป็นจำนวนมาก - ผู้แปล)

73

กลุ่มก้อดยานียะหุคือผู้ปฏิเสธรัศฎาเพราะกลุ่มนี้ได้อ้างว่าผู้นำของเขาเป็นนบี คำถามคือ มีอะไรที่แตกต่างระหว่างกลุ่มนี้กับกลุ่มชีอะฮ์ที่อ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขามีคุณสมบัติของบรรดานบีและมีมากกว่าด้วยซ้ำ!? ความเชื่อแบบนี้ย่อมนำไปสู่การเป็นกาเฟรอย่างแน่นอน? หรือถ้าไม่ใช่เช่นนั้นก็จะบอกความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างคุณสมบัติของอิหม่าม(ชีอะฮ์)และรอซูล เป็นไปได้หรือที่ท่านนบีมุฮัมมัดได้ถูกส่งมาเพื่อแจ้งมนุษย์เรื่องสิบสองอิหม่าม คำพูดของพวกเขาเหมือนคำพูดของท่าน การกระทำของพวกเขาเหมือนการกระทำของท่าน ความเป็นมะอศุมเหมือนท่านอย่างไม่มีอะไรแตกต่างแม้แต่น้อย

74

เป็นที่รู้กันดีว่าท่านนบีได้ถูกฝังร่างของท่านในห้องของท่านหญิงอาอิชะหุ อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงความรักของท่านนบีที่มีต่อท่านหญิงและท่านนบีได้พอใจต่อนางแล้ว แต่เหตุใดชีอะฮ์กลับกล่าวหาใส่ร้ายท่านหญิงว่าเป็นกาเฟร เป็นมุนาฟิก!?

75

เป็นที่รู้กันดีว่าท่านนบีได้ถูกฝังร่างของท่านระหว่างท่านอับบาสและท่านอุมัร แต่เหตุใดชีอะฮ์กลับกล่าวหาใส่ร้ายท่านทั้งสองว่าเป็นกาเฟร? เป็นที่รู้กันว่าคนมุสลิมทั่วไปนั้นจะไม่ถูกฝังกับกาฟิร แล้วนับประสาอะไรกับท่านนบีซึ่งแน่นอนอัลลอฮ์ยังต้องปกป้องคุ้มครองท่านมิให้ต้องถูกฝังกับกาเฟร ซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ชีอะฮ์เชื่ออย่างสิ้นเชิง แล้วอีกอย่างหนึ่ง ท่านอลี้อยู่มิใช่หรือเมื่อท่านนบีถูกฝังเมื่อท่านอับบาสและท่านอุมัรถูกฝังแล้วเหตุใดท่านอลีถึงไม่ขัดขวางหรือคัดค้านเรื่องนี้อันตรายนี้?? ดังนั้นสิ่งที่ชีอะฮ์ต้องยอมรับและหลีกเลี่ยงไม่ได้คือทั้งอับบาสและอุมัรเป็นมุสลิม และอัลลอฮ์ได้ทรงประทานเกียรติอันสูงส่งนี้(เกียรติที่ได้ถูกฝังเคียงข้างท่านนบี)เนื่องจากทั้งสองนั้นมีเกียรติ ณ ที่อัลลอฮ์ และ ณ ที่รอซูลของพระองค์ นี่เป็นสัจธรรมความจริง หรือมิเช่นนั้น

แล้วท่านอัสย็ก็จะกลายเป็นผู้กลับกลอกยกยอปอขึ้นและอ่อนแอในเรื่องศาสนา! เพราะได้ยอมให้ท่านนบีได้ถูกฝังกับกาเฟรที่ชั่วร้ายตามที่ชีอะฮ์กล่าวหา?

76

ชีอะฮ์อ้างว่ามีตัวบทชัดเจนในอัลกุรอานที่เป็นหลักฐานในอิมามะฮ์ของท่านอัสย็และมีสิทธิในตำแหน่งคอลีฟะฮ์แต่เศาะฮาบะฮ์ได้ปกปิดไว้

นี่เป็นการอ้างที่มดเท็จโดยสิ้นเชิง เพราะความจริงคือบรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้เคยปกปิด หะดีษต่างๆ ที่ชีอะฮ์ใช้เป็นหลักฐานในการเป็นอิมามะฮ์ของท่านอัสย็ เช่นหะดีษ “เจ้าจากฉันเปรียบเสมือนฮารุนจากมูซา” และหะดีษอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน คำถามคือ ชีอะฮ์เคยถามตัวเองใหม่ว่าเหตุใดบรรดาเศาะฮาบะฮ์ไม่เคยปกปิดหะดีษต่างๆ เหล่านี้

77

คอลีฟะฮ์ที่แท้จริงหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตคือท่านอับดุลอะซีซุดดีน ดังหลักฐานต่อไปนี้

1. บรรดาเศาะฮาบะฮ์ทั้งหมดได้ตกลงกันและมีมติออกมาอย่างเอกฉันท์ในการฎออัตเชื้อฟิงและยอมรับในคำสั่งของท่านและคำห้ามของท่านและพวกเขาไม่ต่อต้านหรือปฏิเสธท่าน ซึ่งแน่นอนหากท่านไม่ใช่คอลีฟะฮ์ที่แท้จริงแล้วบรรดาเศาะฮาบะฮ์จะย่อมจะไม่ยินยอมในสิ่งต่างๆ ข้างต้นอย่างแน่นอนและจะไม่เชื้อฟิงท่านแต่อย่างใด เพราะเหล่าเศาะฮาบะฮ์นั้นคือผู้ที่อยู่ด้วยความสมถะและความยำเกรงและความเคร่งครัดในหลักการศาสนาและพวกเขาจะไม่เกรงกลัวหรือเกรงใจผู้ใดเลยในเรื่องศาสนาของอัลลอฮ์
2. ท่านอัสย็ไม่เคยต่อต้าน ไม่เคยคัดค้านหรือทำสงครามต่อสู้อับดุลอะซีซุดดีน ซึ่ง ณ ตรงนี้มีสามสมมุติฐานด้วยกันคือ ท่านอัสย็ไม่ต่อต้านเพราะเกรงว่าจะเกิดพิทธนะหุความวุ่นวายขึ้น หรือเพราะอ่อนแอไร้ความสามารถ หรือเพราะท่านรู้ว่าลัทธิธรรมความจริงอยู่กับท่าน อับดุลอะซีซุดดีน

เป็นไปได้ที่ท่านอัสย็ไม่ต่อสู้ต้านเพื่อป้องกันมิให้เกิดพิทธนะหุความวุ่นวายเพราะท่านได้ต่อสู้ทำสงครามกับมุอาวียะฮ์จนเกิดการเสียชีวิตอย่างมากมายในสงครามนั้น และท่านได้ต่อสู้กับฏอลฮะฮ์และอัซซุเบรและท่านหญิงอาอิชะฮ์เมื่อท่านรู้ว่าลัทธิธรรมความจริงอยู่กับท่านและไม่ปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเพียงเพราะเกรงกลัวพิทธนะหุ

เป็นไปได้ที่ท่านอัสย็อ่อนแอไร้ความสามารถเพราะท่านมีบรรดาผู้ช่วยเหลือสนับสนุนท่านในการต่อสู้กับมุอาวียะฮ์และคนเหล่านั้นล้วนแล้วเป็นผู้มีอิทธิพลในวันเหตุการณ์ชะกียะฮ์(คือเหตุการณ์ที่บรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้ไปประชุมที่อัชชะกียะฮ์เพื่อปรึกษาเรื่องการแต่งตั้งผู้นำหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิต)และวันที่ท่านอุมัรได้รับการสืบทอดเป็นคอลีฟะฮ์และวันแห่งการชุรอ ซึ่งถ้าหากคนเหล่านี้รู้ว่าลัทธิธรรมความจริงอยู่กับท่านอัสย็แล้ว พวกเขาช่วยเหลือสนับสนุนท่านในการต่อต้านและต่อสู้กับท่านอับดุลอะซีซุดดีนเพราะมีความจำเป็นมากกว่าการต่อสู้ทำสงครามกับมุอาวียะฮ์(เพราะท่านอับดุลอะซีซุดดีนได้ฝ่าฝืนคำสั่งเสียของท่านนบีที่ให้ท่านอัสย็เป็นผู้นำ-ตามทัศนะของชีอะฮ์)

เพราะฉะนั้นสรุปและยืนยันได้ว่าท่านอัสย็รู้ดีว่าลัทธิธรรมความจริงอยู่กับท่านอับดุลอะซีซุดดีน

ซึ่งจะอ้างว่าท่านมูอาวิยะหุเป็นกาเฟรและมูรตัด หากเป็นเช่นนั้นซึ่งจะอ้างแล้วก็ต้องกล่าวหาท่านอลีและท่านอัลฮะซันเช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ท่านอลีได้ตกเป็นผู้ปราศัยต่อบรรดาผู้ตักมูรตัดและท่านอัลฮะซันเป็นผู้ที่ได้มอบตำแหน่งผู้นำประชาชาติให้กับผู้ตักมูรตัด ในขณะที่ท่านคอลิดบินอัลวะลีดและแม่ทัพท่านอื่นๆ ได้ต่อสู้ทำสงครามกับบรรดาผู้ตักมูรตัดและบรรดาผู้ปฏิเสธ(ที่แท้จริง)ในสมัยอบูบักร อุมัรและอุษมานเป็นคอลีฟะหะและสามารถปราบปรามเอาชนะพวกมูรตัดและคนกาเฟรเหล่านั้น ในขณะที่ท่านอลีกลับไม่สามารถที่จะต่อสู้กับกองทัพมูอาวิยะหุได้ อย่างนี้หมายความว่าอัลลอฮ์ได้ประทานความช่วยเหลือและชัยชนะแก่ท่านคอลิดและแม่ทัพคนอื่นๆ มากกว่าการช่วยเหลือของพระองค์ต่อท่าน อลีกระนั้นหรือ?? ไม่เลยแท้จริงอัลลอฮ์ผู้ทรงยุติธรรมพระองค์จะไม่อธรรมผู้ใดและมูอาวิยะหุก็ได้เป็นกาเฟรหรือมูรตัดแต่อย่างใด

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾

ความว่า “และพวกเจ้าจงอย่าท้อแท้และจงอย่าเสียใจ และพวกเจ้านั้นคือผู้ที่สูงส่งยิ่ง หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา”

(อัลมาอิดะฮ์: 139)

﴿فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتَرَكَكُمْ أَعْمَلَكُمْ﴾

ความว่า “ดังนั้น พวกเจ้าอย่าท้อแท้และเรียกร้องไปสู่การสงบศึก เพราะพวกเจ้าเป็นผู้อยู่เหนือสุด และอัลลอฮ์ทรงอยู่ร่วมกับพระเจ้าและพระองค์จะไม่ทรงลิดรอนผลตอบแทนแห่งการทำงานของพวกเจ้า”

(มุหัมมัด: 35)

และท่านอลีได้เรียกร้องให้ท่านมูอาวิยะหุให้มีการสงบศึกในช่วงสุดท้ายของเหตุการณ์เมื่อท่านอลีไม่สามารถที่จะต่อต้านเขาในดินแดนของเขาและได้ขอให้แต่ละฝ่ายหยุดการต่อสู้และอยู่ในสภาพที่ตัวเองเป็นอยู่ ซึ่งถ้าหากพลพรรคของท่านอลีเป็นผู้ศรัทธาฝ่ายเดียวและอีกฝ่ายเป็นพวกมูรตัดตามที่ซึ่งจะอ้างแล้ว แน่แน่นอนพลพรรคของท่านอลีย่อมประสพชัยชนะเหนืออีกฝ่าย แต่ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นเช่นนั้น!

เป็นไปไม่ได้เลยที่ซึ่งจะยืนยันถึงอิหม่านและความยุติธรรมของท่านอลี้นอกจากต้องกลับตัวเป็นอะหุลซุฮุนนะหุเสียก่อนเนื่องจากว่าหากพวกเขาวาริจหรือพวกอื่นๆ ที่ได้กล่าวหาท่านอลีเป็นกาเฟรและ

เป็นฟาซิกได้กล่าวว่า เราไม่เชื่อว่าเขา(หมายถึงท่านอลีย์)เป็นผู้ศรัทธาแต่เขาคือกาเฟรหรือผู้ชั่วธรรม-เหมือนที่ซื่อฮุได้กล่าวหาอับบักกรและอุมร์-ซึ่งซื่อฮุจะไม่พบหลักฐานที่แสดงถึงอิหม่านและความยุติธรรมของท่านอลีย์ยกเว้นหลักฐานนั้นจะเป็นสิ่งที่ยืนยันเช่นกันถึง อิหม่านของอับบักกร อุมร์และอุษมาน

ถ้าหากซื่อฮุจะอ้างหลักฐานรายงานที่พูดถึงการรับอิสลาม การฮิจเราะห์และการญิฮาดของท่านอลีย์แล้ว ก็จะมีหลักฐานที่พูดถึงการรับอิสลาม การฮิจเราะห์และการญิฮาดของทั้งสามท่านเช่นกัน มิใช่แค่นั้นแต่ยังมีหลักฐานที่พูดถึงการรับอิสลาม การละหมาด การถือศีลอด การญิฮาดทำสงครามกับศัตรูอิสลามของมุอาวียะห์และบรรดาคอลีย์พะอาณัจกรอุมายยะห์และอาณัจกร อับบาสิชะห์ด้วยเช่นกัน! ซึ่งถ้าหากซื่อฮุจะกล่าวหาว่า คนใดคนหนึ่งในบรรดาคอลีย์พะหุเหล่านี้เป็นมุนาฟิก พวกคอวาริจก็สามารถที่จะกล่าวหาท่านอลีย์เป็นมุนาฟิกได้เช่นกัน หากซื่อฮุจะอ้างสิ่ง ชุบชะหฺ(นำเคลือบแคลง สັงสัย)ต่อท่านอับบักกร ท่านอุมร์และท่านอุษมานแล้ว กลุ่มคอวาริจก็สามารถจะอ้างสิ่งชุบชะหฺที่ใหญ่กว่าต่อท่านอลีย์

และถ้าหากซื่อฮุจะอ้างเหมือนที่พวกที่อุปโลกขอหาได้อ้างนั่นคือการกล่าวหาท่านอับบักกรและท่านอุมร์เป็นพวกมุนาฟิกที่ไม่เปิดเผยตัวและเป็นศัตรูของท่านนบีและได้ทำลายศาสนาของท่านอย่างสุดความสามารถที่พวกเขาจะทำได้ แน่หนอนพวกคอวาริจก็สามารถกล่าวเช่นนี้ต่ออลีย์ได้เช่นกัน กล่าวคือพวกเขาจะอ้างว่าอลีย์มีความอิจฉา ริษยาต่อลูกพี่ลูกน้องของเขา(คือท่านนบี)และสร้างความปั่นป่วนภายในในเครือญาติและต้องการทำลายศาสนาของท่านนบีซึ่งเขาไม่สามารถทำสำเร็จช่วงที่ท่านนบีมีชีวิตหรือแม้แต่สมัยคอลีย์พะหุทั้งสามจนกระทั่งถึงขั้นที่พยายามสังหาร คอลีย์พะหุคนที่สามคือท่านอุษมานและสร้างพิตนะหุความวุ่นวายขึ้นมาจนสามารถที่จะฆ่าบรรดาเศาะฮาบะหุและทำลายประชาชาติของท่านนบีได้ในที่สุด นอกจากนี้เขายังเป็นผู้ที่แอบสมคบคิดกับบรรดามุนาฟิกที่ได้นับถือเขาเป็นพระเจ้าและเป็นนบี และได้แสดงสิ่งที่ไม่ตรงกับหัวใจเนื่องจากศาสนาของเขาคือหลักการตะกียะหุจึงทำให้บรรดาพวกบาฏินียะหุ(พวกที่เชื่อว่าศาสนาอยู่ในใจเท่านั้นไม่มีการปฏิบัติไม่พบบัญญัติแต่อย่างใด)ได้กลายเป็นพรรคพวกของเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้ในความลับของเขาและพวกเขาจะแอบอ้างความเชื่อภายในของท่านอลีย์ที่พวกเขาเชื่อถือกัน

และถ้าหากซื่อฮุต้องการยืนยันในอิหม่านการศรัทธาและความยุติธรรมของท่านอลีย์ด้วยตัวบทของอัลกุรอาน ก็จะถูกตอบโต้ว่าในอัลกุรอานนั้นมีเรื่องทั่วไปและกล่าวถึงท่านอลีย์น้อยกว่าที่กล่าวถึงคนอื่น และอายะหุใดๆที่ซื่อฮุจะอ้างว่าเป็นอายะหุที่พูดถึงท่านอลีย์โดยเฉพาะนั้นก็จะถูกตอบโต้ว่าอายะหุนี้หรืออายะหุอื่นๆก็เกี่ยวข้องกับท่านอับบักกรและท่านอุมร์มากกว่าด้วยซ้ำ สรุปคือการกล่าวอ้างโดยไม่มีหลักฐานรองรับนั้นเป็นไปได้ทุกกรณี และการอ้างถึงความประเสริฐของทั้งสองเซค(อับบักกรและอุมร์)มีความเป็นไปได้มากกว่าคนอื่น

ถ้าหากซื่อฮุจะกล่าวว่า “เรื่องดังกล่าว(ความประเสริฐของท่านอลีย์)ได้ถูกระบุและยืนยันได้ด้วยการเล่าและการรายงาน” ก็จะถูกตอบโต้ได้ว่า “สายรายงานที่ระบุถึงท่านเซคทั้งสองมีจำนวนและมีชื่อเสียงมากกว่า” หรือถ้าจะอ้างว่า “เรื่องดังกล่าวมีสายรายงานอย่างต่อเนื่อง” ก็จะถูกตอบโต้ว่า “สายรายงานอย่างต่อเนื่องที่พูดถึงท่านทั้งสองมีความเศาะฮียะหุมากกว่า” หรือถ้าหากซื่อฮุจะยึดการรายงานของบรรดาเศาะฮาบะหุ ก็จะถูกตอบโต้ว่า “สิ่งที่เศาะฮาบะหุได้รายงานเกี่ยวกับความประเสริฐของท่านอับบักกรและท่านอุมร์มากกว่า”

ซื่อจะอ้างว่าท่านอลี๊เป็นผู้ที่มีสิทธิมากที่สุดที่จะเป็นอิหม่ามเพราะมีหลักฐานยืนยันถึงความสามารถของท่านเหนือบรรดาเศาะฮาบะห์ทั้งหลายและเพราะท่านมีความประเสริฐอันมากมายที่เศาะฮาบะห์ท่านอื่นไม่มี (ตามคำอ้างของซื่อจะฮุ)

สมมุติว่าซื่อจะฮุได้พบความสามารถของท่านอลี๊อย่างมากมายเช่นเป็นคนแรกๆที่รับอิสลาม ทำญิฮาดพร้อมกับท่านนบี มีความรู้ในศาสนาอย่างกว้างขวาง มีความสมณะ คำถามคือ คุณสมบัติเหล่านี้มีอยู่ในลูกชายของท่านคืออัลฮะซันและอัลฮุเซนหรือไม่? ถ้าเทียบกับท่านชะอูด บินอับดุลกอศ หรือท่านอับดุลเราะหฺมานบินอาฟ หรือท่านอับดุลเลาะห์บินอุมร์หรืออีกหลายๆท่านในบรรดาชาวมุสยาญิรีนและอันศอร

คำตอบคือ ไม่มีใครสามารถที่จะอ้างว่าท่านอัลฮะซันและอัลฮุเซนมีคุณสมบัติเหมือนบรรดาเศาะฮาบะห์อาวุโสข้างต้น ฉะนั้นจึงไม่มีข้ออ้างใดๆโดยยกเว้นคำอ้างที่เป็นตัวบทที่กล่าวถึงทั้งสองซึ่งเป็นสิ่งที่เศาะฮาบะห์ท่านอื่นมีเช่นกัน และถ้าหากว่าคิลาฟะหุมะรียะหฺ(คิลาฟะห์ที่ถูกก่อตั้งโดยท่านมุอาวิยะหฺบินอบุซุฟยานซึ่งได้ปกครองอาณาจักรอิสลามหลังจากคอลี๊ยะหฺทั้งสี่)ได้ฝ่าฝืนด้วยการเปิดเผยความเท็จในการอ้างว่ามีตัวบทหลักฐานที่กล่าวถึง(การเป็นผู้นำของ)ท่านมุอาวิยะหฺ ก็ยังนับว่ามีน้ำหนักมากกว่าการอ้างของซื่อจะฮุ ดังที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيٍّ سُلْطَانًا

فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا

ความว่า “และผู้ใดถูกฆ่าอย่างยุติธรรม ดังนั้น เราได้ให้อำนาจแก่ผู้ปกครองของเขา ฉะนั้น อย่าได้ล่วงเกินขอบเขตในเรื่องการฆ่า แท้จริงเขา(ผู้ถูกฆาตรกรรม) จะได้รับความช่วยเหลือ”

(อัลอิสรออ์: 33)

ซึ่งคิลาฟะหุมะรียะหฺจะใช้อายุะหฺข้างต้นที่จะอ้างว่า ผู้ที่ถูกฆาตรกรรมคือท่านอุษมานบิน อัฟฟาน และอัลลอฮฺได้ทรงช่วยเหลือให้อำนาจแก่ท่านมุอาวิยะหฺในการเรียกร้องสิทธิของเลือด(หมายถึงการเสียชีวิต)ของท่านอุษมาน

ซื่อจะอ้างว่าท่านอบูบักร์และท่านอุมร์ได้แย่งตำแหน่งคิลาฟะห์จากท่านอลี๊และได้สมคบคิดเพื่อให้เศาะฮาบะห์ขัดขวางท่านอลี๊มิให้ได้รับตำแหน่งดังกล่าวและ....

คำถามคือ หากสิ่งที่ซื่อจะฮุอ้างมานี้เป็นความจริงแล้วเหตุใดท่านอุมร์จึงได้เชิญท่านอลี๊เป็นที่ปรึกษาพร้อมกับเศาะฮาบะห์ท่านอื่นๆ ซึ่งถ้าหากท่านอุมร์ได้เอาท่านอลี๊ออกจากการเป็นที่ปรึกษาเหมือนที่เคยได้ถออะฮ์ดบินฮัยดฺหรือแต่งตั้งให้คนอื่นแทน ก็ไม่มีใครสามารถคัดค้านเรื่องนี้ได้แม้แต่คำเดียว!?

ฉะนั้นแล้วสรุปได้อย่างไม่มีข้อสงสัยว่าบรรดาเศาะหาบะหฺได้ให้เกียรติยกย่องท่านอลีย์ได้เหมาะสมกับตำแหน่งและเกียรติของท่านโดยไม่สุดโต่งเกินเลยหรือบกพร่อง-ขออัลลอฮฺ^ﷻ ทรงพอพระทัยต่อพวกเขาทั้งหลายด้วย-และพวกเขาได้ให้สิทธิ(ในการดำรงตำแหน่งผู้นำ)แก่ผู้ที่มีสิทธิมากกว่าผู้ที่มีสิทธิน้อยกว่าและผู้ที่มีประเสริฐกว่าก่อนผู้ที่มีประเสริฐน้อยกว่าและให้สิทธิเท่าเทียมกันระหว่างท่านอลีย์กับท่านอื่นๆที่มีสิทธิเท่าเทียมกับท่าน

สามารถยืนยันสิ่งที่กล่าวข้างต้นด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้ : หลังจากที่ท่านอลีย์ได้รับตำแหน่งคอลีย์พะหฺหลังจากที่ท่านอุษมานถูกสังหาร บรรดาชาวมุฮาญิรีนและชาวอันศอรได้ให้สัตยาบันต่อเขาอย่างทันทีทันใด และไม่มีใครเลยในหมู่พวกเขาที่ได้ขอภัยต่อท่านอลีย์ที่ได้เคยให้สัตยาบันแก่ท่านอับบากรุ ท่านอุมร์และท่านอุษมาน และไม่มีใครเลยในหมู่พวกเขาที่ได้เอาบัตตัว(กลับเนื้อกลับตัว)จากการปฏิเสธด้วยหลักฐานการเป็นคอลีย์พะหฺของท่านอลีย์ และไม่มีใครกล่าวว่า ฉันจำได้แล้วถึงด้วยหลักฐานที่ฉันเคยลืมหืมเกี่ยวกับเรื่อง(การเป็นคอลีย์พะหฺ)ของท่านอลีย์

82

(ภายหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตไม่นาน) ชาวอันศอรได้หักท้วงท่านอับบากรุและเรียกร้องให้มีทำการสัตยาบันต่อท่านชะอูดิบินอุบาต๊ะหฺ ในขณะที่ท่านอลีย์อยู่ที่บ้านของท่านโดยที่มิได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ส่วนสาเหตุที่เป็นไปได้ที่ทำให้ชาวอันศอรทั้งหมดได้ให้การสัตยาบันต่อท่านอับบากรุมีอยู่สามประการไม่มีสาเหตุที่สี่

หนึ่ง : อาจจะเป็นโดยการใช้กำลัง

สอง : อาจจะเป็นเพราะลัทธิธรรมได้ประจักษ์แก่พวกเขาทั้งหลายในสิทธิของท่านอับบากรุในการเป็นคอลีย์พะหฺดังนั้นจึงเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องเชื่อฟังและให้การสัตยาบันต่อท่าน

สาม : อาจจะทำให้การสัตยาบันโดยไร้สาระและไม่มีความหมายใดๆ

ดังนั้นหากชีอะฮฺจะอ้างว่า ชาวอันศอรได้ให้สัตยาบันเพราะถูกบังคับด้วยกำลัง คำอ้างนี้เป็นเท็จอย่างแน่นอนเพราะไม่มีรายงานว่ามี การต่อสู้ทำสงครามหรือการเผชิญหน้าหรือการกล่าวคำทอแต่อย่างใด และเป็นไปไม่ได้อีกเช่นกันที่ชาวอันศอรจะเกรงกลัวท่านอับบากรุเพราะพวกเขามีจำนวนมากกว่าสองพันนักรบ ประกอบด้วยวีรบุรุษผู้กล้ามากมายและทั้งหมดเสมือนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ความกล้าหาญของพวกเขาเห็นได้จากการที่พวกเขาสามารถยืนหยัดอยู่กับท่านนบีเป็นเวลาแปดปีต่อเนื่องกันคอยปกป้องคุ้มครองท่านนบีจากบรรดาเผ่าอาหรับต่างๆ พร้อมทั้งจะเสียชีวิตเพื่อท่านนบี ได้ทำสงครามมูตะหฺกับอาณาจักรโรมันที่ยิ่งใหญ่และสงครามอื่นๆอีกมากมาย เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะเกรงกลัวท่านอับบากรุซึ่งเป็นผู้อพยพคนหนึ่งที่ยังมีเมืองพวกเขา ผู้ซึ่งไม่มีเผ่าคอยสนับสนุน ไม่มีทรัพย์สินมากมายคอยค้ำจุน แต่พวกเขากลับให้เกียรติท่าน รู้ถึงความประเสริฐและตำแหน่งของท่าน พวกเขาได้ให้สัตยาบันต่อท่านโดยไม่รีรอหรือลังเลแต่อย่างใด

และเป็นไปไม่ได้เลยที่ชาวอันศอรจะกลับคำพูดถึงแม้ว่าพวกเขาอาจเห็นว่าพวกเขามีสิทธิที่จะเลือกท่านชะอูดิบินอุบาต๊ะหฺซึ่งเป็นหนึ่งในผู้หลักผู้ใหญ่ของพวกเขาให้ดำรงตำแหน่งคอลีย์พะหฺ และเป็นไปไม่ได้อีกเช่นกันที่พวกเขาทั้งหมดซึ่งมีจำนวนมากจะเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียงกันในเรื่องที่ไม่ถูกต้องโดยที่ไม่มี ความกลัวใดๆที่บังคับพวกเขาให้กระทำเช่นนั้นและโดยที่ไม่มี ความโลภใดๆไม่ว่าทรัพย์สิน อำนาจหรือตำแหน่งใดๆ แต่พวกเขา

กลับมอบหมายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดแก่ชายคนหนึ่ง(หมายถึงท่านอับดุลมุฏฏะฮ์)ที่ไม่มีเผ่าหรือตระกูลคอยหนุนหลังคอยปกป้อง ไม่มีลูกน้อง ไม่มียามรักษาความปลอดภัยให้ที่หน้าประตูบ้าน ไม่มีวัง หรือป้อมปราการคอยป้องกันอันตราย ไม่มีพันธมิตร ไม่มีทรัพย์สินมากมาย

ดังนั้นไม่มีเหตุผลอื่นใดที่ชาวอันศอรให้การสัตยาบันต่อท่านอับดุลมุฏฏะฮ์ยกเว้นเพราะพวกเขาได้ประจักษ์แจ้งชัดเจนในสัจธรรมที่ได้รับมาจากท่านนบี มีใช้เพราะการอิติฮาด(วินิจฉัย)หรือการคาดเดาของพวกเขาเอง

อะไรที่ทำให้ชาวอันศอรไม่เลือกคนจากพวกเขาเองขึ้นมาเป็นคอลีฟะห์ต่างๆที่พวกเขามีเขาอยู่ในสภาพที่มีอำนาจและอิทธิพลในมาดีนะฮ์ และเป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาทั้งหมดตั้งแต่คนแรกจนถึงคนสุดท้ายเห็นพ้องต้องกันที่ปฏิเสธตัวบทหลักฐานของท่านนบีในการแต่งตั้งท่านอลีฟะห์เป็นคอลีฟะห์? และเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาทั้งหมดจะเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียงกันที่จะสนับสนุนช่วยเหลือคนที่อธรรมพวกเขาจะแย่งสิทธิของพวกเขาไป!!

83

ชีอะฮ์อ้างว่าท่านอับดุลมุฏฏะฮ์และท่านอุมร์สามารถที่จะกีดกันท่านอลีฟะห์จากตำแหน่งคอลีฟะห์ คำถามคือหากเป็นเช่นนั้นจริงๆแล้วพวกเขาทั้งสองได้รับผลประโยชน์อะไรบ้างต่อตัวพวกเขา!? ทำไมท่านอับดุลมุฏฏะฮ์ไม่แต่งตั้งหนึ่งในลูกหลานของเขาให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะห์หลังจากท่านเสียชีวิต เหมือนที่ท่านอลีฟะห์ได้กระทำ!? ทำไมท่านอุมร์ไม่แต่งตั้งหนึ่งในลูกหลานของเขาให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะห์หลังจากท่านเสียชีวิต เหมือนที่ท่านอลีฟะห์ได้กระทำ!?

84

ในประวัติศาสตร์เราพบว่า มุฮัมมัด บิน อับดุลลอฮ์ บิน อัมรฺ บิน อุษมาน บิน อัฟฟาน มีมารดาคือฟาฏิมะฮ์บintiลสุเณบิโนลีย บิน อบีฏอเล็บ(ขออัลลอฮ์ทรงพอพระทัยต่อพวกเขา)และยาย(ทวด)ของเขาคือท่านหญิงฟาฏิมะฮ์บุตรของท่านนบี และ(ปู่)ทวดของเขาคือท่านอุษมานบินอัฟฟาน

คำถามคือ ชีอะฮ์ยอมรับได้หรือไม่ว่าท่านหญิงฟาฏิมะฮ์จะมีหลานหรือเหลนที่ถูกสาปแช่ง!? เพราะชีอะฮ์เชื่อว่าบรรดาลูกหลานบนีอุมัยยะฮ์และหนึ่งในนั้นคือมุฮัมมัดที่ได้กล่าวถึงข้างต้นคือต้นไม้(วงศ์วาน)ที่ถูกสาปแช่ง (الشجرة الملعونة) ซึ่งได้ถูกระบุไว้ในอัลกุรอาน¹

85

ชีอะฮ์ได้ให้คุณสมบัติการเป็นมะอฺศุมและการตะกียะฮ์แก่บรรดาอิมามของพวกเขา ทั้งๆที่ทั้งสองคุณสมบัตินี้มีความขัดแย้งกันไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ กล่าวคือไม่มีประโยชน์จากการเป็นมะอฺศุมนี้ในเมื่อชีอะฮ์ไม่มีวันรู้ว่าข้อเท็จจริงที่บรรดาอิมามได้กล่าวหรือได้ปฏิบัติคืออะไร(เนื่องจากหลักตะกียะฮ์คือการกล่าวหรือแสดงออกสิ่งที่ตรงข้ามหรือไม่เหมือนกับสิ่งที่อยู่ข้างในจิตใจ)และถ้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะฮ์นั้นล้วนแล้วเป็นเรื่องตะกียะฮ์!?

¹ อัล-กาฟี (7/5) , กิตาบสุลลัม อิบน์ กัยศ (หน้า 326)

และในเมื่อชีอะฮ์ได้ถือว่าการตะกียะหฺและผลบุญของการตะกียะหฺนั้นเหมือนกับการละหมาดและ “ผู้ที่ละทิ้งการตะกียะหฺนั้นเปรียบเสมือนได้ละทิ้งการละหมาด”¹ และ “เก้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะฮ์คือการตะกียะหฺ”² ดังนั้นแน่นอนว่าบรรดาอิหม่ามชีอะฮ์ย่อมต้องปฏิบัติเก้าในสิบส่วนของศาสนาชีอะฮ์ และนั่นเป็นการปฏิบัติสิ่งที่ดีตรงข้ามกับการเป็นมะอศุมของพวกเขา!

86

ชีอะฮ์มีความขัดแย้งในตัวเองในการนำชะดีส์อักษะกอลัยนฺ (คือชะดีส์ที่ท่านนบีกล่าวว่า “ฉันได้เหลือไว้แก่พวกเจ้าซึ่งอักษะกอลัยนฺสองสิ่ง คือคัมภีร์ของอัลลอฮ์ และวงศ์วานของฉัน อะหฺลุลบัยตุ์ของฉัน”³) มาเป็นหลักฐานเรื่องอิมามะหฺ และพวกเขายังได้กล่าวหาผู้ที่กล่าวร้ายต่อ อักษะกอลเล็กคืออะหฺลุลบัยตุ์ว่าเป็นกาเฟรแต่กลับบอกว่าผู้ที่กล่าวร้ายต่ออักษะกอลใหญ่คือคัมภีร์ของอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้มุจตะฮิด (ผู้วินิจฉัย) ที่ผิดพลาดเท่านั้น แต่มีใช้กาเฟรแต่อย่างใด

87

ชีอะฮ์กล่าวว่าบรรดาเคาะซาบะหฺได้ตกมูรตัดทั้งหมดยกเว้นเพียงเจ็ดท่านเท่านั้น (เป็นอย่างมาก) คำถามคือ อะหฺลุลบัยตุ์ที่เหลืออยู่ที่ไหน? เช่นลูกหลานท่านอะบูฟิรและท่านอลีและท่านอื่นๆ พวกเขาได้ตกมูรตัดเช่นเดียวกับเคาะซาบะหฺหรือ?

88

ในชะดีส์เกี่ยวกับท่านอิหม่ามมะหฺดี ท่านนบีได้กล่าวว่า “ถ้าหากว่าอายุขัยของโลกจะไม่เหลือยกเว้นเพียงหนึ่งวัน อัลลอฮ์จะทรงทำให้วันนั้นยืนยาวออกไปจนกระทั่งอัลลอฮ์จะทรงส่งบุรุษคนหนึ่งจากอะหฺลุลบัยตุ์ชื่อของเขาเหมือนกับชื่อของฉันและชื่อของบิดาเขาเหมือนชื่อบิดาของฉัน”⁴ ซึ่งชื่อท่านนบีคือ มุฮัมมัด บิน อับดุลลอฮ์แต่มะหฺดีของชีอะฮ์กลับชื่อมุฮัมมัด บิน อัลฮะซัน! นี่เป็นคำถามใหญ่ที่ทำให้ชีอะฮ์สับสน

ด้วยเหตุนี้หนึ่งในอุลามาอ์ชีอะฮ์ได้ตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างประหลาดว่า “ท่านนบีได้มีหลานสองท่านคืออุมมุฮัมมัดหรืออัลฮะซัน และอุมมุอับดุลลอฮ์หรืออัลฮุเซน และเนื่องจากว่าอิหม่ามที่รอคอย (นั่นคืออิหม่ามมะหฺดี) จะมาจากลูกหลานอัลฮุเซนหรือสมญานามว่าอุมมุอับดุลลอฮ์ดังนั้นท่านนบีจึงได้เรียกชื่อแทนสมญานามเนื่องจากการตรงกันของชื่อบิดาจึงได้เรียกชื่อบิดาแทนชื่อปู่!!”⁵

89

ความขัดแย้งในตัวเองของชีอะฮ์เกี่ยวกับเรื่องอิหม่ามมะหฺดี

1. ใครคือมารดาของท่าน?

¹ บิหารุลอันวาร (421/75) , มุสตัดรีก อัล-วะสาลิ (253/12)

² อุตุลลกาฟี (217/2) , บิหารุลอันวาร (423/75)

³ บันทีกโดยอัต-ติรมิซีย (328-329/5)

⁴ บันทีกโดยอบูดาวูด (106/4) และชัยคุอัล-อัลบานีย์กล่าวว่าเคาะหฺ ดุเคาะหฺหฺลุมามี (5180)

⁵ กัชฟูลมุมะฮฺ ฟิ มะอริฟะติลอะอิมมะฮฺ โดยอัล-ฮารุสีย (228/3)

นางคือทาสีคนหนึ่งชื่อหน้าหรือทาสีชื่อเกาะกิลหรือทาสีชื่อมะลิเกะหรือทาสีชื่อค้อมภูหรือทาสีชื่อฮะกิมะหรือทาสีชื่อร้อยฮานะหรือเฮาซันหรือเป็นผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมัรยัม

2. ท่านเกิดเมื่อไหร่?

ท่านเกิดหลังจากบิดาของท่านเสียชีวิตแปดเดือน หรือเกิดก่อนที่บิดาของท่านจะเสียชีวิตในปี 252 ฮิจเราะห์ หรือท่านเกิดในปี 255 หรือ 256 หรือ 257 หรือ 258 หรือเกิดในวันที่ 8 เดือนซุลกิอฺดะหฺ หรือ 8 ซะฮฺบาน หรือ 15 ซะฮฺบาน หรือ 15 เดือนรอมฎอน!¹

3. มารดาของท่านตั้งครุฑท่านอย่างไร?

มารดาของท่านได้ตั้งครุฑท่านในห้องเหมือนสตรีทั่วไป? หรือตั้งครุฑในสี่ข้างของเธอซึ่งต่างจากสตรีทั่วไป

4. มารดาของท่านคลอดท่านอย่างไร?

มารดาของท่านได้คลอดท่านจากมดลูกของเธอเหมือนสตรีทั่วไป? หรือคลอดจากขาอ่อนของเธอซึ่งต่างจากสตรีทั่วไป

5. ท่านเติบโตอย่างไร?

ชีอะฮ์ได้รายงานจากอบีอัลฮะซันกล่าวว่า “เราบรรดาผู้ได้รับการสั่งเสีย(หมายถึงบรรดาอิหม่าม)เราเติบโตหนึ่งวันเหมือนหนึ่งอาทิตย์ที่คนทั่วไปเติบโต” หรืออีกหนึ่งรายงาน อบีอัลฮะซันได้กล่าวว่า “เด็กทารกในหมู่พวกเราเมื่อเขาเติบโตได้หนึ่งเดือนเปรียบเสมือนเขาเติบโตหนึ่งปีของเด็กทั่วไป” หรืออีกหนึ่งรายงานอบีอัลฮะซันได้กล่าวว่า “เราบรรดาอิหม่ามเราเติบโตหนึ่งวันเหมือนหนึ่งปีที่คนทั่วไปเติบโต”¹

6. ท่านอาศัยอยู่ที่ไหน?

มีรายงานว่า ที่ฏีบะฮ์ และมีรายงานอื่นว่า ที่ญะบัลร็อฎวาเมืองฮัรเราะฮฺ และมีรายงานอื่นอีกว่า ที่เมืองมักกะฮ์ที่ซึ่งเรียกว่าชีญัว และมีรายงานอื่นว่า ที่ซามูรออฺ จนกระทั่งชีอะฮ์บางคนได้กล่าวว่า “หากเป็นไปได้บทกลอนของฉันอยากรู้ว่าท่าน(อ้อ อิหม่ามมะหฺดี)มีเจตนาจะอยู่ที่ใด...หรือแผ่นดินใดที่จะให้ท่านอยู่ผืนดินใด? ที่ร็อฎวาหรือที่อื่นๆ หรือที่ชีญัว..หรือที่เยเมนที่วาดิซัมรุค หรือที่เกาะอันเบียวซลี”²

7. ท่านจะกลับมาในสภาพที่เป็นหนุ่มหรือแก่ชรา?

จากอัลมุฟฏ็ออลได้กล่าวว่า ฉันได้ถามอัศศอดิกว่า อ้อ นายของฉันเขา(อิหม่ามมะหฺดี)จะกลับมาในสภาพชายหนุ่มหรือจะออกมาในความแก่ชรา? เขาตอบว่า (ซุบฮานัลลอฮฺ จะไปรู้ได้เรื่องนั้นได้อย่างไร? ท่านจะออกมาในสภาพและในรูปที่ท่านต้องการ)³ อีกรายงานหนึ่งกล่าวว่า (ท่านจะออกมาในรูปของชายหนุ่มที่มี

¹ อัล-ฮ็อยยะฮ์ โดย อัฏ-ฏ็อซซี หน้า (159-160)

² บิฮารุลอันวาร (108/102)

³ บิฮารุลอันวาร(7/53)

อายุประมาณ 32 ปี)¹ หรืออีกหนึ่งรายงานกล่าวว่า (ท่านจะออกมาในรูปของคนที่มียายุ 51 ปี)² หรือมีอีกหนึ่งรายงานว่า (ท่านจะออกมาในรูปของชายหนุ่มที่มีอายุประมาณ 30 ปี)³

8. ระยะเวลาที่เขาจะปกครอง?

มุฮัมมัดอัศศ็อดรูได้กล่าวว่า (มีรายงานอย่างมากมายแต่มันมีความขัดแย้งในเนื้อหาเป็นอย่างมากจนถึงขั้นที่ทำให้บรรดาผู้ประพันธ์หนังสือหลายๆคนเกิดความสงสัย งุนงงและแปลกใจเป็นอย่างมาก)⁴ มีการกล่าวว่า (ท่านจะปกครอง 19 ปี) และอีกหนึ่งรายงานว่า (7 ปี และอัลลอฮ์จะทรงทำให้วันและคืนยืนยาวจนกระทั่งหนึ่งปีในการปกครองของเขาเหมือนสิบปีในเวลาปกติ ดังนั้นจำนวนปีการปกครองของท่านคือ 70 ปีในปีของคนที่ทั่วไป)⁵ หรืออีกหนึ่งรายงาน (ท่านจะปกครอง 309 ปี เหมือนที่ชาวถ้ำ(อะหฺลุลกะหฺฟ) ได้อยู่ในถ้ำของพวกเขา”

9. ท่านจะหายตัวไปกี่ปี?

ชีอะฮ์ได้อ้างการรายงานจากท่านอัสย็ิบโนอบีฏอเล็บได้กล่าวว่า (สำหรับเขา-คือท่านอิหม่ามมะหฺดี-การหายตัวและความงุนงงสงสัย คนบางส่วนจะหลงทางและอีกบางส่วนจะได้รับทางนำ เมื่อถูกถามว่า จะเกิดความงุนงงสงสัยนานเท่าใด ท่านตอบว่า หกวันหรือหกเดือนหรือหกปี)⁶ มีรายงานจากอบูอับดุลลอฮ์ได้กล่าวว่า ระยะเวลาระหว่างการปรากฏตัวของอิหม่ามมะหฺดีและการสังหารของท่านอันนัฟซุลชะกียะฮ์ (เป็นอะหฺลุลบัยต์ท่านหนึ่ง) 15 คีน นั่นหมายถึงปี 140 ฮิจเราะฮ์! มุฮัมมัดอัศศ็อดรูได้กล่าวถึงรายงานนี้ว่า เป็นรายงานที่มีความน่าเชื่อถือโดยสามารถที่จะยืนยันในเชิงประวัติศาสตร์ได้-ตามหลักการของหนังสือเล่มนี้- ซึ่งอัลมุฟตีได้รายงานในหนังสืออัลอิรชาด จากชะอะลอะบะหฺบิโนมัยมูนจากซุ้ยบอัลฮัดดาตจากคอและหุบินมัยทัมอัลญะมาล ซึ่งคนเหล่านี้มีความน่าเชื่อถือและน่ายกย่อง⁷

และเมื่ออิหม่ามมะหฺดีไม่ได้ปรากฏตัวตามรายงานข้างต้นแต่อย่างใด จึงได้มีอีกหนึ่งรายงานท่านอัสย็ิบได้กล่าวว่า (โอ้ ซาเบ็ต แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดเวลาเรื่อง(ระยะเวลาการหายตัวของอิหม่ามมะหฺดี) 70 ปี แต่เมื่ออัลฮุเซนได้ถูกล้างหาวอัลลอฮ์ก็ทรงเพิ่มความกริ้วต่อชาวโลก พระองค์จึงทรงทำให้ระยะเวลายาวออกไปอีกเป็น 140 ปี ดังนั้นเราจึงได้บอกแก่พวกเจ้าว่าเขา(อิหม่ามมะหฺดี)จะออกมาในปี 140 ฮิจเราะฮ์ แต่พวกเจ้าก็แพร่เรื่องนี้และเปิดเผยความลับนี้ให้คนอื่นรู้ พระองค์จึงทรงไม่กำหนดแก่เราซึ่งเวลาใดๆเลย⁸ (คือไม่เปิดเผยระยะเวลาการหายตัวของอิหม่ามมะหฺดีอีก)

¹ ตาริค มา บะอฺดซซุฮฺร หน้า (360)

² ตาริค มา บะอฺดซซุฮฺร หน้า (361)

³ อัลฮัยยะษ โดย อัฏ-ฏุลัย หน้า (420)

⁴ ตาริค มา บะอฺดซซุฮฺร หน้า (433)

⁵ ตาริค มา บะอฺดซซุฮฺร หน้า (436)

⁶ อัล-กาฟีย (338/1)

⁷ ตาริค มา บะอฺดซซุฮฺร หน้า (185)

⁸ อุตุลลughyah (368/1), อัล-ฮัยยะษ โดยนุอมาเนีย หน้า(197), อัล-ฮัยยะษ โดยอัฏ-ฏุลัย หน้า (263), บิหารุลอันวาร หน้า (198)

จากนั้นก็มีอีกหนึ่งรายงานที่ได้ทำให้รายงานต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดเป็นเรื่องโกหกนั่นคือ รายงาน จากอบูอับดุลลอฮฺฮุซัยฟะฮฺฟุรอะศอดิกได้กล่าวว่า (บรรดาผู้ที่ได้กำหนดระยะเวลาการหายตัวของอิหม่ามมะหฺดีนั้นล้วนแล้วโกหก เพราะแท้จริงเราบรรดาอะหฺลุลบัยตฺไม่เคยกำหนดเวลานั้นเลย)¹ และ (เราไม่เคยกำหนดเวลาในสิ่งที่ผ่านมือหรือเราจะไม่กำหนดเวลาในสิ่งที่แน่นอนาคต)²

90

ชีอะฮฺได้รายงานจากท่านอลีว่าเมื่อท่านได้ออกมากับสาวกของท่านในสภาพที่โศกเศร้าเสียใจและกล่าวว่า (พวกเจ้าจะเป็นอย่างไร เมื่อยุคเวลาหนึ่งมาถึงพวกเจ้า เวลาที่การลงโทษตามบทบัญญัติจะถูกปล่อยลงเวลาที่ทรัพย์สินจะกลายเป็นใหญ่ เวลาที่บรรดาสิทธิของ อัลลอฮฺจะถูกต่อต้าน เวลาที่บรรดาศัตรูของอัลลอฮฺจะได้รับการสนับสนุน)? บรรดาสาวกถามว่า (โอ้อะมีร์ลุมูอ์มินีน เมื่อเราประสบกับยุคเวลานั้นเราจะทำอย่างไร)? ท่านตอบว่า (พวกเจ้าจงเป็นเสมือนสาวกของนบีอิซา ซึ่งพวกเขาได้ถูกผ่านเครื่องฝ่า ได้ถูกแขวนบนไม้กางเขน การเสียชีวิตในสภาพการถูกอัดเชื้อฟิงอัลลอฮฺย่อมดีกว่าการมีชีวิตในสภาพการฝ่าฝืนอัลลอฮฺ)³ คำถามคือ เหตุใดชีอะฮฺถึงยึดมั่นและปฏิบัติหลักตะกียะฮฺ(คือส่งเสริมให้พูดโกหกหรือแสดงการปฏิเสธออกมาเนื่องจากความกลัวว่าจะถูกฆ่าหรือทำร้าย) ซึ่งเป็นหลักที่ตรงข้ามกับคำสั่งท่านอลีข้างต้น

91. อะไรที่บังคับให้ท่านอบูบักร์เดินทางอพยพเคียดคู่ท่านนบีในเหตุการณ์ฮิจเราะฮฺอันเลื่องชื่อ!?

หากท่านเป็นผู้มนาฟิกตามที่ชีอะฮฺได้กล่าวหาแล้ว เหตุใดท่านจึงได้หลบหนีกลุ่มชนของเขาที่เป็นกาเฟรซึ่งพวกเขาสามารถควบคุมและมีอำนาจในเมืองมักกะฮฺในเวลานั้น? และถ้าหากว่าการเป็นมนาฟิกของท่านเพื่อผลประโยชน์แห่งโลกดุนยา แล้วผลประโยชน์อะไรเล่าที่ท่านหวังไว้เมื่อตอนอพยพกับท่านนบี ในขณะที่ท่านนบีโดดเดี่ยวและถูกตามล่า และเสียงที่จะถูกฆ่าโดยชาวมุชริกีนมักกะฮฺ!

92

อัลลอฮฺได้ทรงสรรเสริญบรรดาเคาะฮาบะฮฺในหลายๆอายะฮฺในอัลกุรอาน พระองค์ตรัสว่า

﴿وَرَحِمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٦١﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْنُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ فَالَّذِينَ كَانَتْ

¹ อุตุลุลกาฟี (368/1) , อัล-ฮิอยะฮฺ โดยนุอมานีย์ หน้า (198)

² อัล-ฮิอยะฮฺ โดยอับดุลอะซีซ หน้า (262) , บิฮารุลอันวาร (103/52)

³ นะฮญุสสะอาดะฮฺ (639/2)

﴿١٥٧﴾ ءَامِنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾

ความว่า "และการเอ็นดูเมตตาของข้าพเจ้า กว้างขวางทั่วทุกสิ่งซึ่งข้าจะกำหนดมันให้แก่บรรดาผู้ที่ยำเกรง และชำระสะอาด และแก่บรรดาผู้ที่พวกเขาศรัทธาต่อบรรดาโอองการของเรา" "คือบรรดาผู้ปฏิบัติตามร่อซูลผู้เป็นนบีที่เขียนอ่านไม่เป็นที่พวกเขาพบเขาถูกจารึกไว้ ณ ที่พวกเขา ทั้งในอัล-เตารอต และในอัล-อินญิลโดยที่เขา จะใช้พวกเขาให้กระทำในสิ่งที่ชอบและห้ามพวกเขามีให้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบและจะอนุมัติให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งดี ๆ ทั้งหลาย และจะเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่เลวทั้งหลาย และจะปลดเปลื้องออกจากพวกเขา ซึ่งภาระหนักของพวกเขาและห่วงคอที่ปรากฏอยู่บนพวกเขา ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา และให้ความสำคัญแก่เขาและช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามแสงสว่างที่ถูกประทานลงมาแก่เขาแล้วไซ้ร้ ชนเหล่านั้นแหละคือบรรดาผู้ที่สำเร็จ"

[อัลอะฮรอฟ: 156-157]

﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ

عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٢﴾

ความว่า "คือบรรดาผู้ที่ตอบรับอัลลอฮ์ และร่อซูลหลังจากที่บาตแผลได้ประสบแก่พวกเขา สำหรับบรรดาผู้กระทำดีในหมู่พวกเขาและมีความยำเกรงนั้น คือรางวัลอันยิ่งใหญ่หลวง บรรดาที่ผู้คนได้กล่าวแก่พวกเขาว่า แท้จริงมีผู้คนได้ชุมนุมสำหรับพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจงกลัวพวกเขาเถิดแล้วมัน ได้เพิ่มการอีมานแก่พวกเขา และพวกเขากล่าวว่าอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม

(อาละอิมรอน: 172-173)

﴿١٦٢﴾ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِبَصِيرَةٍ ۖ وَالْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٢﴾ وَأَلْفَ بَيْنٍ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

مَا أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٦٢﴾ يٰٓأَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ

اللَّهُ وَمَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٢﴾

ความว่า "พระองค์คือผู้ที่ได้ทรงสนับสนุนเจ้าด้วยการช่วยเหลือของพระองค์ และด้วยผู้ศรัทธาทั้งหลาย" และได้ทรงให้สนธิสนมระหว่างหัวใจของพวกเขา หากเจ้าได้จ่ายสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหมด เจ้าก็ไม่สามารถให้สนธิสนมระหว่างหัวใจของพวกเขาได้ แต่ทว่าอัลลอฮ์นั้นได้ทรงให้สนธิสนมระหว่างพวกเขา และแท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ" "โอ้ นะบี! อัลลอฮ์นั้นเป็นที่พอเพียงแก่เจ้า และแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามเจ้าด้วย อันได้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย"

(อัลอันฟาล: 62-64)

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ
وَآكَثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

ความว่า "พวกเจ้านั้นเป็นประชาชาติที่ดียิ่งซึ่งถูกให้อุบัติขึ้นสำหรับมนุษยชาติ โดยที่พวกเจ้าใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่มิชอบ และศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และถ้าหากว่าบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ศรัทธากันแล้ว แน่แน่นอนมันก็เป็นการดีแก่พวกเขา จากพวกเขานั้นมีบรรดาผู้ที่ศรัทธา และส่วนมากของพวกเขาเป็นผู้ละเมิด"

(อาละอิมรอน: 110)

และอายะห์อื่นๆอีกมากมาย

ชื้อะฮ์ได้ยอมรับอิหม่ามของเศาะฮาบะหฺในสมัยท่านนบีมีชีวิตและได้กล่าวหาว่าพวกเขาได้ตกมูรตัดในภายหลัง มันช่างแปลกเสียนี้กระไร! เป็นไปได้อย่างไรที่บรรดาเศาะฮาบะหฺทั้งหมดพร้อมเพรียงกันตกมูรตัดหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตและเพราะเหตุใด??

เป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาจะตกมูรตัดทุกๆที่ตอนที่ท่านนบีเสียชีวิตพวกเขาได้ช่วยเหลือสนับสนุนเคียงข้างท่านนบีแม้ในเวลายากลำบากขนาดไหน พวกเขาได้เสียสละทั้งชีวิตและทรัพย์สินเพื่อศาสนาเพื่อท่านนบี?

ถ้าหากชื้อะฮ์จะอ้างว่าพวกเขาตกมูรตัดเพราะได้แต่งตั้งท่านอับบากร์เป็นคอลีฟะหฺ เราก็จะถามชื้อะฮ์ว่า : เหตุใดบรรดาเศาะฮาบะหฺทั้งหมดถึงได้มีอิจมาอ์และเห็นด้วยในการให้สัตยาบัน ต่อท่านอับบากร์? พวกเขากลัวท่านอับบากร์หรือเปล่า? และท่านอับบากร์มีอำนาจบารมีและอิทธิพลเหนือพวกเขากระนั้นหรือถึงทำให้พวกเขาต้องยอมให้สัตยาบันโดยถูกบังคับ? และอีกอย่างหนึ่งคือท่านอับบากร์มาจากตระกูลดัยมซึ่งเป็นตระกูลที่มีสมาชิกน้อยที่สุดในเผ่ากูร็อยซฺซึ่งตระกูลที่มีอำนาจบารมีและมีจำนวนมากคือตระกูลบะนูฮาซิม(ตระกูลท่านนบีและท่านอลี) และตระกูลอับดุลดาดาร และตระกูลมัคซุม

ความจริงคือท่านอนุบักร์ไม่มีอำนาจใดๆเลยที่จะบังคับบรรดาเศาะฮาบะห์ให้ทำการสัถยาบันต่อท่าน แล้วเหตุใดเศาะฮาบะห์จึงได้เสียสละทรัพย์สินเงินทอง เสี่ยงชีวิตในการทำญิฮาด สนับสนุนช่วยเหลือ ยอมสละทั้งคุณยาและอาคิเราะหฺของพวกเขาเพื่อประโยชน์ของคนอื่นซึ่งก็คืออนุบักร์

93

ถ้าหากว่าบรรดาเศาะฮาบะห์ได้ตกมรตุดจริงหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตตามที่ชีอะฮ์ได้กล่าวหาแล้ว แล้วเหตุใดพวกเขาถึงได้ยอมทำสงครามต่อสู้กับบรรดาพวกอาหรับที่ตก มรตุดภายหลังท่านนบีเสียชีวิตและบังคับให้พวกเขาต้องยอมสยบต่ออิสลามอย่างเดิม เช่น พวก มุฮัยละมะหฺอัลกะซซาบ พวกญัลยัษะหฺบินคุยลิด พวกอัลลัซวัดอัลอันซีย พวกซุญญาและอื่นๆ? เหตุใดเศาะฮาบะห์จึงมิได้ให้การสนับสนุนหรือเป็นพันธมิตรกับพวกมรตุดเหล่านั้นหากพวกเขาเป็นกลุ่มมรตุดด้วยกัน ตามที่ชีอะฮ์กล่าวหา!?

94

หลักเกณฑ์ธรรมชาติของโลกและบทบัญญัติต่างๆที่อัลลอฮ์สร้างมานั้นได้กำหนดให้สาวกหรือเศาะฮาบะหฺของบรรดานบีคือคนที่ประเสริฐที่สุดในศาสนา เพราะหากเราจะถามผู้ที่นับถือศาสนาต่างๆว่าใครคือผู้ประเสริฐที่สุดในศาสนาของพวกเขา พวกเขาตอบว่า แน่หนอนคือสาวกของศาสดา

หากถามชาวคัมภีร์เตารอต(ชาวยิว)ว่าใครคือผู้ประเสริฐที่สุดในศาสนาของพวกเขา พวกเขาตอบว่า แน่หนอนคือบรรดาสาวกของมุซา และหากถามชาวคัมภีร์ไบเบิลคำถามดังกล่าว พวกเขาตอบว่า คือบรรดาสาวกอีซา และสาวกนบีท่านอื่นๆก็เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากยุคสมัยของสาวกบรรดานบีนั้นย่อมเป็นช่วงที่เครื่องครัดลึกซึ้งและใกล้ชิดกับวฮียที่อัลลอฮ์ประทานมากที่สุดและพวกเขาเป็นคนที่ใกล้ชิด คลุกคลีและรู้จักกับบรรดานบีและรอซูลมากที่สุด

ท่านนบีมุฮัมมัดก็เช่นเดียวกัน อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้ท่านเป็นศาสนทูตคนสุดท้ายและทรงประทานสาร(อิสลาม)ที่ครอบคลุมและบทบัญญัติอันครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงประทานบรรดานบีและรอซูลทั้งหลายก่อนหน้าท่านนบีมุฮัมมัดเพื่อเป็นการเริ่มต้นในการส่งท่าน นบีมาเป็นนบีคนสุดท้าย และเป็นนบีที่บรรดาคัมภีร์แห่งฟ้าต่างๆ(หมายถึงที่มาจากอัลลอฮ์)ได้แจ้งไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่ชีอะฮ์กลับกล่าวหาว่าบรรดาสาวกของท่านที่ได้สนับสนุนช่วยเหลือให้เกิดียรติท่านกลับเป็นผู้ไม่ศรัทธาต่อตัวท่าน!? แล้วอย่างนี้ศาสนาแห่งมุฮัมมัดจะมีความหมายอันใดอีก? เช่นนี้แล้วชีอะฮ์ได้เหลืออะไรไว้ให้แก่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าอีก? หากพวกเจ้าอ้างว่าคนที่มี ความประเสริฐอย่างสาวกนบีได้ละทิ้งศาสนานี้และตกมรตุด!? หากเศาะฮาบะหฺเป็นเช่นนี้แล้ว นับประสาอะไรกับคนที่มาในภายหลังก็ยิ่งสมควรเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและตกมรตุดและผู้ขาดทุนยิ่งกว่า ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ที่ยอมเสียสละห่างไกลจากครอบครัวและถิ่นฐานเพื่อช่วยเหลือท่านรอซูลและต่อสู้ทำสงครามกับศัตรูที่เป็นบิดาหรือญาติพี่น้องเพื่อท่านและได้พิชิตเมืองและดินแดนต่างๆมากมายหลังจากที่ท่านนบีเสียชีวิตด้วยอิลมุ(ความรู้) อัลกุรอาน และการประกาศชี้แจงสัจธรรม ต่อด้วยคบบาและลูกธนู(หมายถึงการต่อสู้ด้วยอาวุธ)

95

เราพบว่าท่านนบีไม่เคยปฏิเสธหลักตะกียะหุเลยแม้ท่านจะอยู่ในช่วงเวลายากลำบากแค่ไหนก็ตาม แต่ชีอะฮ์กลับอ้างว่าหลักการนี้เป็นแก่นในสิบส่วนของศาสนาและบรรดาอิหม่ามของพวกเขาได้ปฏิบัติหลักการนี้อย่างแพร่หลาย คำถามคือเหตุใดชีอะฮ์จึงไม่ปฏิบัติตามต้นฉบับคือท่านนบี? พวกเขาประเสริฐกว่าท่านนบีอย่างนั้นหรือ?

96

เราพบว่าท่านอลี้อยู่ไม่เคยกล่าวหาคุณกรณีของเขาเป็นกาเฟรแต่อย่างใดแม้กระทั่งพวกคอวาริจที่ได้ต่อสู้และพยายามทำลายท่านจนถึงขั้นที่กล่าวว่าท่านเป็นกาเฟร คำถามคือเหตุใดชีอะฮ์จึงไม่ปฏิบัติตามท่าน? ซึ่งชีอะฮ์กลับกล่าวหาว่าบรรดาสาวกนบีได้กลายเป็นกาเฟรหรือแม้แต่บรรดามารดาของผู้ศรัทธาก็เช่นเดียวกัน!?

97

ในทัศนะของชีอะฮ์แล้วถือว่าการอิจมาออย่างเดียวยังไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานในศาสนาได้แต่ต้องมีผู้ที่เป็นมะอฺศุม¹ (คือบรรดาอิหม่ามของพวกเขา) รวมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นทัศนะที่ไร้สาระเพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วการอิจมาอก็ไม่มีความจำเป็นใดๆ

98

เราพบว่าชีอะฮ์ (สิบสองอิหม่าม) ได้กล่าวหาว่า (ชีอะฮ์) ลัทธิอัสซัยดียะหุเป็นกาเฟร ทั้งๆที่ลัทธินี้ได้ยอมรับในการเป็นผู้นำของอะหฺลุลบัยตุ เราจึงเข้าใจได้ว่าหลักสำคัญของชีอะฮ์คือการเกลียดชังเศาะฮาบะหุไมใช่การยอมรับเหตุอันอะหฺลุลบัยตุแต่อย่างใด? (เพราะอัสซัยดียะหุไม่กล่าวหาว่าเศาะฮาบะหุเป็นกาเฟร)

99

เราพบว่าชีอะฮ์ได้ปฏิเสธการอิจมาอของประชาชาติในหลายๆเรื่องโดยอ้างว่าการ อิจมาอนั้นไม่มีคำพูดของมะอฺศุม แต่เรากลับพบว่าชีอะฮ์ได้ยอมรับในคำพูดของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า “ฮะกีมะหุ” (อัลลอฮ์ท่านนั้นที่รู้ความจริงเกี่ยวกับนาง) ที่ได้เล่าถึงการมีอยู่ของอิหม่าม มะหฺดฺที่ชีอะฮ์เฝ้ารอ

100

ชีอะฮ์อ้างว่าท่านอลี้อยู่มีสมควรและเหมาะสมอย่างยิ่งในตำแหน่งคอลีฟะหุภายหลังท่านนบีโดยอ้างฮะดีษนบีที่ได้กล่าวว่า “เจ้า(คือท่านอลี้อยู่)จากฉันเปรียบเสมือนนบีฮารูนจากมูซา” แต่เรากลับพบว่าท่านนบีฮารูนมิได้ดำรงตำแหน่งแทนท่านมูซาแต่อย่างใดแต่คนที่แทนท่านนบีมูซาชื่อ “ยูซะอฺบินนูน”³

¹ ตะฮฺซึบุลศุล โดยอับดุลอะซียะฮ์ อัล-หุสซัยน์ หน้า (70) , และอัลมุรอะอียะฮ์ตุตติญียะฮ์ โดยหุสซัยน์ มะอฺตุก หน้า (16)

² ดูใน ริสาละฮ์ ตักฟิรชีอะฮ์ ลี อุมุมิลมุสลิมีน โดย ชัยคุอัลตุลลอฮ์ อัศ-สะละฟี

³ บันทึกโดย อัล-บุคอรีและมุสลิม

101

ชีอะฮ์กลุ่มที่จะให้บรรดาผู้ที่นับถือศาสนาพวกเขาได้กระทำความชั่วและบาปต่างๆด้วยคำอ้างที่ว่า (การรื้อกลีย์นั้นเป็นความดีที่ไม่มีมะอฺดียัตใดมาทำลายได้) ซึ่งการอ้างนี้สวนทางกับอายะหุ้ลกุรอานที่ได้เตือนและสั่งให้ห่างไกลจากการทำความชั่วและบาปทั้งหลายไม่ว่าด้วยข้ออ้างใดๆก็ตาม อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿لَيْسَ بِأَمَانِيَكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا﴾

ความว่า “มิใช่ความเพ้อฝันของพวกเจ้า และมีใช่ความเพ้อฝันของผู้ที่ได้รับคัมภีร์ผู้ใดที่กระทำชั่วเขาก็ถูกตอบแทนด้วยความชั่วนั้นและเขาจะไม่พบผู้คุ้มครอง และผู้ช่วยเหลือใดๆ สำหรับเขาอื่นจากอัลลอฮ์”

(อัลนิซาอ: 123)

102

ชีอะฮ์มีความเชื่อในหลัก البداء (อัลบะดาอฺคือเชื่อว่าอัลลอฮ์ไม่รู้ตั้งแต่ต้นแต่เพิ่งมารู้ในภายหลังเช่น เพิ่งรู้ว่าเศาะฮาบะฮ์เป็นผู้กลับกลอก) แต่พวกเขากลับเชื่อว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาารู้สิ่งเร้นลับ! คำถามคือ บรรดาอิหม่ามของชีอะฮ์รอบรู้มากกว่าอัลลอฮ์กระนั้นหรือ?

103

ตลอดประวัติศาสตร์อิสลามนั้น เราพบว่าชีอะฮ์คือผู้ที่สนับสนุนช่วยเหลือศัตรูของศาสนาเสมอไม่ว่า ศัตรูนั้นจะเป็นยิวหรือคริสต์หรือมุซิกีน เราสามารถเห็นได้ในหลายๆเหตุการณ์ เช่นการล่มสลายของเมืองแบกแดด (เมืองหลวงสมัยคิลาฟะฮุ้บบาชียะฮ์) ด้วยน้ำมือของมองโกล หรือการถูกบุกรุกเมืองอัลกุดซฺโดยน้ำมือของคริสเตียน ซึ่งหากเป็นมุสลิมที่แท้จริงแล้วเขาจะไม่กระทำในสิ่งที่ชีอะฮ์กระทำนั้นคือการฝ่าฝืนอายะหุ้ลกุรอานที่ได้ห้ามการเอายิวและคริสต์มาเป็นมิตร! ซึ่งทำนอกลีญ์และลูกหลานของเขามิเคยกระทำสิ่งนี้เลย!

104

เราพบว่าชีอะฮ์บางส่วนได้กล่าวร้ายต่อท่านอัลฮะซัน ได้ดูถูกท่านและลูกหลานของท่านทั้งๆที่ท่านเป็นหนึ่งในบรรดาอิหม่ามของพวกเขาและเป็นอะหุลลุลบัยตุ้เช่นกัน¹

105

หากเราพิจารณาศาสนาของชีอะฮ์แล้วจะพบว่ามีความแตกแยกหลายกลุ่มหลายพวกและพวกเขาต่างมีความขัดแย้งกันเองและกล่าวหากลุ่มอื่นว่าเป็นกาเฟร ยกตัวอย่างเช่น เชคของชีอะฮ์คนหนึ่งซึ่งชื่อว่า เชคอะหฺมัดอัลฮิซซาอียฺได้ก่อตั้งกลุ่มหนึ่งและเป็นที่รู้จักกันต่อมาว่ากลุ่ม “อัชชัยฺคียะฮ์” ซึ่งได้มีศิษย์ของเขาคนหนึ่งซึ่งชื่อ กาเด็มอัรรุซตียฺได้ก่อตั้งกลุ่มที่ชื่อ “อัลกัซฟียะฮ์” ต่อมาเมื่อลูกศิษย์อีกคนหนึ่งซึ่งชื่อมุฮัมมัด การ์ิม คอนได้ตั้งกลุ่ม

¹ อะอฺยานุชชีอะฮ์ (26/1) , และหนังสือ สุลัยมฺ อิบน์ กิอຍสฺ หน้า (288) และบิหารุลอันวาร์ (212/27)

ชื่อ "อัลการีมคอนียะหฺ" และมีลูกศิษย์ผู้หญิงของเขาอีกคนหนึ่งชื่อกรเราะตุลฮัยนได้ตั้งกลุ่มชื่อว่า "อัลกรเราะติยะหฺ" และมิรชา อลียฺ อัชชีรอซียฺได้ตั้งกลุ่ม "อัลบาบียะหฺ" และมิรชา ฮุเซน อลียฺได้ตั้งกลุ่มชื่อ "อัลบะฮาอียะหฺ"

จะเห็นได้ว่าภายในเวลาและยุคสมัยเดียวกันนี้จะอยู่ได้แตกแยกออกเป็นหลายกลุ่มหลายพวก ดังสังฆกรรมที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾

ความว่า "และอย่าปฏิบัติตามหลายๆ ทาง เพราะมันจะทำให้พวกเจ้าแยกออกไปจากทางของพระองค์ นั่นแหละที่พระองค์ได้สั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง"

(อัลอันอาม : 153)

106

ในประวัติศาสตร์เราพบว่าเมื่อกลุ่มที่กบฏและสร้างพิศวัตความวุ่นวายในรัฐอิสลามได้ล้อมบ้านของท่านอุษมาน บิน อ์ฟฟานนั้น ท่านอลียฺได้มาช่วยปกป้องท่านอุษมานและขับไล่พวกก่อการเหล่านี้และยังได้เสี่ยงชีวิตบุตรชายท่านสองคนคืออัลฮะซันและอัลฮุเซนและลูกของน้องชายท่านคืออับดุลลอฮฺบิณญะฮฺไปช่วยท่านอุษมานเช่นกัน¹ แต่ท่านอุษมานได้สั่งอย่างหนักแน่นให้ผู้ที่ปกป้องเขาได้วางอาวุธและกลับบ้าน ซึ่งสิ่งนี้แสดงถึงความหลอกลวงของคำอ้างชื่ออะฮฺลุลบัยต์ที่มีความขัดแย้งเกลียดชังและแก่งแย่งระหว่างท่านอลียฺและท่านอุษมาน

107

เป็นที่รู้กันทั้งซุนหนี่และชีอะฮฺว่าท่านอุมร์ บิน อัลค็อฏฏอบได้ปรึกษาท่านอลียฺในเรื่องต่างๆ มากมาย² ซึ่งหากท่านอุมร์เป็นผู้ธรรมอย่างชื่ออะฮฺลุลบัยต์แล้วท่านคงไม่ขอคำปรึกษาจากคนที่มีสังฆกรรมอย่างแน่นอนเนื่องจากผู้ธรรมจะไม่เรียกร้องความถูกต้อง

108

ไม่มีข้อขัดแย้งระหว่างซุนหนี่กับชีอะฮฺว่าท่านฮัลมานอัลฟาริซียฺได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนในเมืองอัลมะดาอีนในสมัยท่านอุมร์เป็นคอลีฟะหฺ³ และท่านอัมมารบินยาซิดในเมือง อัลกุฟะหฺ⁴ และทั้งสองคนนี้คือผู้ที่ชีอะฮฺอ้างว่าเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือท่านอลียฺและพรรคพวกของท่าน คำถามคือหากท่านอุมร์เป็นคนที่ตมฺรตัดและเป็นผู้ธรรมและทรยศแล้วเหตุใดท่านทั้งสองจึงยอมรับการแต่งตั้งของท่านอุมร์? เป็นไปได้หรือที่ท่านทั้งสองจะช่วยเหลือผู้ตกศาสนาและผู้ธรรม? อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

¹ ชัรหฺ นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ โดยอิมาม อะบิลหะดีด (581/10) พิมพ์ที่อิหร่าน , และตารีคุลมัสนูดียฺ อัลชีอียฺ (344/2) พิมพ์ที่เบรุต

² นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ หน้า (325,340) ตรวจทานโดย คูบรีย์ คอลิหฺ

³ ลีลียฺ อะฮฺลุลอาม อัน-นุบะลาอฺ โดยอัช-ชะฮะบียฺ (547/1)

⁴ เล่มเดียวกัน (422/1)

﴿وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ﴾

ความว่า "และพวกท่านอย่าเห็นชอบไปกับบรรดาผู้อธรรม ไฟนรกจะสัมผัสพวกท่านได้"

(ฮุค : 113)

109

ชีอะฮ์ได้อ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเป็นผู้มะอฺศุมและมะหฺดีของพวกเขาเมื่ออยู่จริงและกำลังติดต่อกับสื่อสารกับอุลามาอฺจำนวนหนึ่งอยู่ซึ่งมีรายงานว่ามีอยู่ 30 คน ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วเหตุใดถึงมีความขัดแย้งและแตกแยกให้หมู่ชีอะฮ์ถึงขั้นที่ไม่มีสิ่งใดเลยที่แต่ละกลุ่มเห็นตรงกัน ถึงขั้นที่ผู้รู้หรือมุจตะฮิด(ผู้ที่สามารถวินิจฉัย) แต่ละคนของชีอะฮ์ต่างก็มีมฺซฮับของตนเองทั้งๆที่ชีอะฮ์อ้างว่าเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องมีอิหม่ามหรือผู้นำที่จะปกครองและประกาศความจริงต่อมนุษย์นั้นคืออิหม่ามมะหฺดี แต่เหตุใดชีอะฮ์ถึงได้มีมากมายหลายกลุ่มหลายพวกและมีความแตกแยกขัดแย้งกันเองทั้งๆที่มีอิหม่ามมะหฺดีอยู่และกำลังติดต่อกับพวกเขา!? นอกจากนี้มีรายงานของชีอะฮ์ว่าอัลมัจลิสียฺได้รายงานหะดีษว่าอิหม่าม(มะหฺดี)ที่หายตัวไปนั้นจะไม่มีใครได้พบเห็น และหากผู้ใดอ้างว่าได้เห็นอิหม่ามมะหฺดีเขาได้พูดโกหก แต่ชีอะฮ์กลับอ้างว่ามีอุลามาอฺบางคนของพวกเขาได้เห็นอิหม่ามมะหฺดีหลายครั้งหลายครา

110

จากที่ชีอะฮ์ได้อ้างว่าในทุกยุคสมัยต้องมีผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำปกครองและประกาศความจริงนั้นคืออิหม่าม แต่ถ้าหากก้าวในสิบส่วนของศาสนาชีอะฮ์คือการตะกียะฮ์แล้ว คำถามคือ การประกาศความจริงต่อมนุษยชาติทั้งหลายจะกระทำได้อย่างไร(ในเมื่อสิ่งที่พูดหรือแสดงไม่เหมือนกับสิ่งที่อยู่ในจิตใจ)

111

ชีอะฮ์อ้างว่าการรู้จักและเชื่อในบรรดาอิหม่ามนั้นเป็นข้อแม้สำคัญของการมีหลักศรัทธาที่ถูกต้อง คำถามคือ คนที่เสียชีวิตก่อนที่บรรดาอิหม่ามจะมีครบสิบสองคนนั้นจะมีสภาพเป็นเช่นไร? แล้วถ้าหากคนที่เสียชีวิตนั้นคืออิหม่ามด้วยแล้ว เขามีสถานะเป็นอย่างไร? เพราะอิหม่ามบางคนจะไม่รู้ว่ามีผู้ใดจะเป็นอิหม่ามหลังจากที่เขาเสียชีวิต!?

112

ผู้เขียนหนังสือ "นะญุลปะลาเฆาะฮ์" ได้รายงานเหตุการณ์การหลังที่ท่านนบีได้เสียชีวิตว่า เมื่อท่านอลีได้ยินบรรดาชาวอันศอรได้อ้างว่าสิทธิการเป็นผู้นำอยู่ที่พวกเขา ท่านอลีได้กล่าว(แก่คนที่อยู่รอบข้างท่าน)ว่า "เหตุใดพวกเจ้าไม่คัดค้านพวกเขา(ชาวอันศอร)ด้วยหลักฐานที่ว่าท่านนบีได้สั่งเสีย(ฝากฝัง)ให้ทำดีต่อคนดีของอันศอรและให้อภัยต่อคนไม่ดีของอันศอร" ท่าน อลีจึงได้ถูกถามว่า "การสั่งเสียนี้เป็นหลักฐานต่อพวกเขาอย่างไร?" ท่านอลีตอบว่า "ถ้าหากสิทธิในการเป็นอิหม่ามอยู่กับพวกเขาจริงแล้ว ท่านนบีย่อมไม่สั่งเสีย(ให้ทำดีต่อพวกเขา)อย่างแน่นอน"¹ คำถามต่อชีอะฮ์คือ ท่านนบีได้สั่งเสียให้ทำดีต่ออะฮุลลัษยฺตุว่า "ฉันขอให้พวกเจ้านึกถึงอัลลอฮ์

¹ นะญุลปะลาเฆาะฮ์ หน้า (97)

ให้ทำดีต่ออะหุลลัษษัตของฉัน" ซึ่งถ้าหากการเป็นอิหม่ามเป็นสิทธิเฉพาะของ อะหุลลัษษัตเท่านั้นแล้ว ท่านนบีย่อมไม่ฝากฝังพวกเขา(ต่อประชาชาติ)อย่างแน่นอนเช่นกัน

113

หากมีคนมาบอกท่านว่า มีชายคนหนึ่งเป็นผู้นำ มีอิหม่าม เป็นคนดี มีความยำเกรงและได้ปกครองดูแลประชาชนที่มีทั้งผู้ศรัทธาและมุนาฟิกอยู่ร่วมกัน และด้วยความโปรดปรานของอัลลอฮ์ทำให้เขาสามารถที่จะรู้ว่าใครคือมุนาฟิกโดยการฟังจากคำพูดของพวกเขาตั้งแต่กระนั้นก็ตามชายคนนี้ก็กลับละทิ้งและถอยห่างจากคนดีที่มีความศรัทธาและได้เลือกคนมุนาฟิกให้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญๆและให้พวกเขาเป็นผู้นำเหนือประชาชนทั่วไป มิใช่แค่นั้นแต่ยังใกล้ชิดสนิทสนมพวกเขาและเกี่ยวข้องแต่งงานกับลูกหลานพวกเขาและท่านเสียชีวิตในสภาพที่พอใจต่อพวกเขา เราจะกล่าวว่าคนผู้นี้เป็นอย่างไร?
นี่คือความเชื่อของชีอะฮ์ต่อท่านรอซูล

114

อัลสุรอัลอามิลียะฮ์หนึ่งในอุลามาอฺของชีอะฮ์ได้รายงานจากอับดุลอะซีซที่ได้อธิบายอายะฮ์

﴿وَلَا تُنْسِكُوا بِعَصَمِ الْكَافِرِ﴾

"และอย่าหวังเหนี่ยวพันธนาการแต่งงานของบรรดาหญิงผู้ปฏิเสธศรัทธา"

(อัลมุตตะหินะฮ์: 10)

ว่า "ใครที่มีภรรยาที่เป็นกาเฟรนั้นคือมิใช่อยู่ในแนวทางอิสลาม แต่ตัวเขาอยู่ในแนวทางอิสลาม เขาจะเสนออิสลามให้แก่นาง หากนางยอมรับแล้วนางก็เป็นภรรยาของเขาหากไม่แล้วนางก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา ดังนั้นอัลลอฮ์จึงห้ามมิให้หวังเหนี่ยวพันธนาการ(แต่งงาน)ของนาง"¹

หากท่านหญิงอาอิชะหุภรรยาของท่านนบีเป็นกาเฟรและตกมูรตัดตามที่ชีอะฮ์ได้กล่าวหาแล้ว แน่แน่นอนย่อมเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องหย่าจากนางด้วยคัมภีร์ของอัลลอฮ์ยกเว้นว่าท่านนบีได้รู้ถึงความเป็นมุนาฟิกและการตกมูรตัดของนางแต่ชีอะฮ์กลับรู้!

115

กลุ่มชีอะฮ์ที่ชื่อ "อัลคิฏอเบียฮ์" มีความเชื่อว่าอิหม่ามหลังจากญะอ์ฟร์อัศศอดิกคือบุตรชายของเขา คืออิสมาอีล แต่บรรดาอุลามาอฺของชีอะฮ์ได้ตอบโต้ว่าอิสมาอีลได้เสียชีวิตก่อนอับดุลลอฮ์(คือบิดาของเขา)ซึ่งผู้ที่เสียชีวิตจะไม่สามารถแทนคนที่เสียชีวิตได้.. คำถามที่อยากให้ชีอะฮ์ตอบคือ ตามที่พวกเจ้าอ้างหลักฐานที่ระบุการเป็นอิหม่ามของท่านอลี(หลังท่านนบีเสียชีวิต)ซึ่งเป็นหะดีษที่นบีกล่าวต่อท่านอลีว่า "เจ้าจากฉันเปรียบเสมือนน

¹ ะฮ์อัลลัษษัต (542/20)

บิฮารุนจากมุซา” แต่เป็นที่รู้กันว่าท่านนบีฮารุนได้เสียชีวิตก่อนท่านนบีมุซา และคนที่เสียชีวิตไม่อาจแทนคนที่เสียชีวิตได้ตามที่ชีอะฮ์ได้สารภาพ¹

116

ชีอะฮ์ได้อ้างหลักฐานในเรื่องอิมามะฮ์ของบรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองด้วยหะดีษบทที่ว่า “กิจการ(ของศาสนา)จะยังคงดำรงไปด้วยดีจนมีคอลีฟะฮ์ได้สิบสองคนทั้งหมดมาจากเผ่ากูร็อยซุ” ในอีกสายรายงาน “จนมีสิบสองอะมีร” หรืออีกหนึ่งรายงาน “กิจการของประชาชาติจะยังคงดำเนินไปได้(ด้วยดี)ตราบที่มีบุคคลสิบสองท่านมาดูแลปกครองพวกเขา”²

จากทุกๆสายรายงานข้างต้นหะดีษบทนี้ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าบุคคลสิบสองท่านนั้นคือ คอลีฟะฮ์และอะมีรของประชาชาติ ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าบรรดาอิหม่ามของชีอะฮ์ทั้งหมดไม่ได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะฮ์หรืออะมีรยกเว้นท่านอลีและบุตรชายของท่านคืออัลฮะซัน กล่าวคือหะดีษนี้มิได้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ชีอะฮ์อ้างแต่อย่างใดเนื่องจากหะดีษมีความหมายอีกอย่างหนึ่งแต่ชีอะฮ์กลับอ้างอีกอย่างหนึ่งซึ่งในทุกๆสายรายงานข้างต้นไม่ได้เอ่ยชื่อของบรรดาคอลีฟะฮ์เหล่านั้นแม้แต่คนเดียว!

117

ชีอะฮ์อ้างว่าบรรดาเคาะสาบะฮ์ได้ตกมรุตต์ทั้งหมดหลังจากท่านนบีได้เสียชีวิตยกเว้นเพียงไม่กี่คน ซึ่งคนที่ตกมรุตต์นั้นอาจเป็นเพราะซุบฮะฮ์ (สิ่งที่ทำให้เกิดความสงสัยเคลือบแคลงใจ) หรือชะฮฺวะฮ์ (อารมณ์ความอยาก)

และเป็นที่รู้กันว่าสิ่งซุบฮะฮ์ต่างๆหรือบททดสอบในสมัยเริ่มต้นอิสลามในสมัยที่ยังไม่มีรัฐอิสลามนั้นย่อมต้องรุนแรงและหนักหน่วงกว่าสมัยอิสลามรุ่งเรืองแล้ว ฉะนั้นใครที่อึดมั่นของเขาหนักแน่นเสมือนขุนเขาทั้งๆที่อิสลามยังอ่อนแออยู่ แน่นอนอีหฺมานของเขาหลังจากที่อิสลามมีความเข้มแข็งยิ่งใหญ่แล้วย่อมต้องสูงส่งหนักแน่นขึ้นกว่าเดิมอย่างแน่นอน

ส่วนเรื่องชะฮฺวะฮ์ความอยากในผลประโยชน์ต่างๆนั้นก็เป็นที่รู้ว่าบรรดาเคาะสาบะฮ์ได้อพยพออกจากบ้านเมืองที่อยู่อาศัยของพวกเขาและละทิ้งทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาและได้เสียสละตำแหน่งเกียรติยศและศักดิ์ศรีที่พวกเขาเคยได้รับด้วยความเต็มใจเพียงเพราะพวกเขารักใน อัลลอฮ์และรอซูล เช่นนี้แล้วเป็นไปได้หรือที่เคาะสาบะฮ์ได้ตกมรุตต์เพราะหลงในทรัพย์สินเงินทองเกียรติยศตำแหน่งที่พวกเขาได้ละทิ้งมา

118

ชีอะฮ์เชื่อว่าบรรดาเคาะสาบะฮ์ไม่มีความยุติธรรมแต่เรากลับพบว่าหนังสือของชีอะฮ์หลายเล่มที่มีรายงานถึงความยุติธรรมของเคาะสาบะฮ์อย่างไม่ต้องสงสัย ตัวอย่างเช่นชีอะฮ์ได้รายงานว่าท่านนบีได้กล่าวคุตบะฮ์ในยังญะตุลวิดาโอ้โดยกล่าวว่า “ขออัลลอฮ์ทรงประทานความชุ่มฉ่ำให้แก่ป่าที่ได้ได้รับฟังและเข้าใจคำพูด

¹ กะมาลุดดีน อะตะมาลูนีอะฮ์ หน้า (105)

² บันทึกโดย อัล-บุคอรีและมุสลิม

ของฉัน จากนั้นเขาจะแจ้งให้คนที่ไม่ได้ฟัง...”¹ ซึ่งถ้าหากเศาะฮาบะหะมีได้มีความยุติธรรมแล้วท่านรอซูลจะไว้วางใจให้พวกเขาแจ้งสิ่งที่ท่านพูดแก่คนที่ไม่ได้ฟังได้อย่างไร?

119

มีคำถามต่อชีอะฮฺว่า “ท่านนบีได้เรียกร้องและสั่งให้เราสรรหาภรรยาที่ดีและเป็นดองกับผู้ที่มีความประเสริฐมิใช่หรือ?

หากชีอะฮฺตอบว่า ใช่อย่างแน่นอน

เราก็จะถามว่า “คุณยอมให้ตัวคุณเกี่ยวดองเป็นเครือญาติกับลูกซินาหรือ?”

แน่นอนเขาต้องตอบว่า “ขออัลลอฮฺให้ห่างไกลจากสิ่งนั้น”

เราก็จะกล่าวตอบไปว่า “แต่พวกเจ้ากำลังกล่าวหาโดยปราศจากหลักฐานว่าท่านอุมร์บินอัล ค็อฏฏอบเป็นลูกของผู้หญิงที่ทำซินาคนหนึ่งชื่อ(คิฮาก)² จนถึงขั้นที่ผู้รู้ของท่านคนหนึ่งชื่อ นือมะตุลเลาะฮ์อัลญะซาอียฺได้กล่าวหาอย่างหยาบคายว่าท่านอุมร์จะไม่หยุดนิ่งยกเว้นด้วยน้ำของผู้ชาย³ และยังได้กล่าวหาว่าลูกสาวของท่านคือท่านหญิงฮัฟเศาะหะเป็นมุนาฟิกและสกปรกเหมือนบิดาของนาง ไม่ใช่แค่นั้นแต่ยังกล่าวหาว่านางเป็นกาเฟรด้วยซ้ำ

อย่างนี้แล้วพวกเจ้าโอ้ชีอะฮฺกำลังกล่าวหาว่าท่านนบีได้เป็นเครือญาติกับลูกหลานซินา! และได้ยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่เสียหายและเป็นมุนาฟิก?

ขอสาบานด้วยอัลลอฮฺว่าพวกเจ้าโอ้ชีอะฮฺกำลังใส่ร้ายป้ายสีต่อท่านรอซูลและเศาะฮาบะหะและกำลังกล่าวหาพวกเขาเหล่านั้นในสิ่งที่ตัวพวกเจ้าไม่อาจยอมรับได้

120

ถ้าหากว่าบรรดาเศาะฮาบะหะเกือบทั้งหมดได้ตกมูรตัดและเป็นมุนาฟิกอย่างที่คุณชีอะฮฺได้กล่าวหาแล้ว แล้วศาสนาอิสลามสามารถที่จะแผ่ขยายเจริญรุ่งเรืองได้อย่างไร? ศาสนาอิสลามสามารถเอาชนะอาณาจักรเปอร์เซียและโรมันและพิชิตบัลลังก์มกิดิส (เมืองเยรูซาเล็ม) ได้อย่างไร?

121

มุฮัมมัด กาชิฟ ออลอัลอฆิฏอฮฺหนึ่งในอุลามาอฺของคุณชีอะฮฺได้อ้างถึงท่านอลียฺว่า “เมื่อท่านอลียฺได้เห็นคอลีเย์พะหฺทั้งสองท่านก่อนหน้าท่าน(คืออับบาสและอุมร์)ได้เสียสละร่างกายและพยายามอย่างที่สุดในการเผยแพร่เตาฮีด (หลักการศาสนาอิสลาม) และเตรียมพร้อมซึ่งกองทัพและพิชิตดินแดนต่างๆโดยไม่ย่อท้อและอ่อนแอ ท่านอลียฺจึงได้ให้การสัตยาบันและยอมรับท่านทั้งสอง⁴

¹ อัล-คิศอล หน้า (149-150) ทัศนะเลขที่ 182

² อัล-กัซฎุล โดย อัล-บะหอรอนียฺ (212/3) , และหนังสือลัทธิอะฮ์ลุล-ฮุสَيْن หน้า (177)

³ อัล-อันวาร อัน-นุอมานียะฮฺ (63/1)

⁴ อัล-ลัซซียะฮฺ วัละฮฺฮุสฮา หน้า (49)

ดังนั้นด้วยการยอมรับของอุลามาอุซือฮ์เองว่าท่านทั้งสองได้เผยแพร่เตาฮีดและเตรียมกองทัพและทำสงครามพิชิตดินแดนต่างๆ แล้วเหตุใดอุซือฮ์ถึงได้กล่าวหาทั้งสองท่านว่าเป็นผู้นำ กาเฟร เป็นมุนาฟิกและตกมูรตัด? เหตุใดศาสนาอุซือฮ์จึงมีความสับสนและขัดแย้งกันเองเช่นนี้?

122

อุซือฮ์อ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเป็นมะอูศุม แต่เรามีหลักฐานมากมายที่แสดงถึงความเท็จของคำอ้างนี้ ยกตัวอย่างเช่น

ก. ท่านอัลฮะซันบินอลีย์ไม่เห็นด้วยและขัดแย้งกับบิดาของท่านที่จะออกไปต่อสู้ทำสงครามกับบรรดาผู้ที่เรียกร้องให้มีการชำระคดีการสังหารท่านอูษมานบินอัฟฟาน ซึ่งแน่นอนหนึ่งในสองท่านนี้ย่อมถูกและอีกคนหนึ่งผิดแต่ทั้งสองท่านกลับเป็นอิหม่ามที่ปราศจากความผิดในทัศนะของอุซือฮ์

ข. ท่านอัลฮุเซนได้ขัดแย้งกับพี่ชายคือท่านอัลฮะซันในเรื่องการประนีประนอมสงบศึกกับท่านมูอาวิยะฮ์ซึ่งแน่นอนหนึ่งในสองคนย่อมทำถูกและอีกคนย่อมผิดแต่ทั้งสองท่านกลับเป็นอิหม่ามที่ปราศจากความผิดในทัศนะของอุซือฮ์

ค. ในหนังสืออุซือฮ์หลายเล่มได้ระบุคำพูดของท่านอลีย์อย่างชัดเจนว่า "พวกเจ้าจงอย่าได้หยุดที่จะกล่าวถึงธรรมความจริงหรือคำปรึกษาที่เที่ยงธรรม(ให้แก่ฉัน) เพราะแท้จริงฉันไม่ใช่ผู้ที่ปราศจากความผิด"¹

123

มีอุซือฮ์ในสมัยปัจจุบันได้ประณามกล่าวร้ายต่ออุลามาอุอะหฺลุซซุนนะหฺในประเทศซาอุดีอาระเบียที่ออกพัทธาอนุญาตให้ขอความช่วยเหลือจากกาเฟรในกรณีจำเป็นเพื่อต่อสู้กับพวกพรรคบาส(ในอิรักสมัยซัดดัมฮุเซน) แต่เรากลับพบว่าหนึ่งในอุลามาอุซือฮ์ที่ชื่ออัชชะฮิรบินฮุส มุญาฮิรอัลฮุสลิยฺได้รายงานในหนังสือ "มนตะฮฺญาะลัฟฟิตะหฺกิลมัสฮับ"² ว่าอุลามาอุซือฮ์มีอิจมาอฺ-ยกเว้นอัญญูซี-อนุญาตให้ขอความช่วยเหลือจากชาวซิมมะหฺ(คือผู้ที่พันธะสัญญาสงบศึกกับรัฐอิสลาม)เพื่อต่อสู้ทำสงครามกับพวกกบฏ นี่คือการสับสนและขัดแย้งในตัวเองในศาสนาอุซือฮ์

124

หนึ่งในหลักการของอุซือฮ์ได้ระบุว่าท่านเป็นอิหม่ามนั้นจะเป็นของผู้ที่อ้างในตำแหน่งนี้และสามารถแสดงอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติอันที่ยืนยันในคำอ้างของเขา แต่อุซือฮ์กลับไม่ยอมรับอิมามะหฺของชัยดับโนลีย์ทั้งๆที่เขาได้อ้างในตำแหน่งนี้แต่กลับยืนยันในอิมามะหฺของอิหม่ามมะหฺดีที่หายตัวไปผู้ซึ่งไม่ได้อ้างตัวว่าเป็นอิหม่ามแต่อย่างใดรวมทั้งมิได้แสดงความสามารถเหนือธรรมชาติใดเนื่องจากได้หายตัวไปตั้งแต่เล็ก(ตามทัศนะของอุซือฮ์)

¹ อัล-กาฟี (256/8) , ปีหุลอันวาร (253/27)

² (985/2)

หลังจากที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานลงมาซึ่งอายะหฺ

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا﴾

ความว่า " แท้จริงอัลลอฮ์ทรงใช้พวกเจ้าให้มอบคืนบรรดาของฝากแก่เจ้าของของมัน"

(อันนิซาอฺ: 58)

ท่านนบีได้เรียกบะนีซัยบะหฺและได้มอบกุญแจของกะอฺบะหฺแก่พวกเขาและกล่าวว่า "พวกเจ้าจงเก็บมันไว้เถิดโอ้ บะนีซัยบะหฺอย่างถาวรยาวนานตลอดไปจนถึงวันกิยามะหฺ จะไม่มีใครมาแย่งมันจากพวกเจ้าได้ยกเว้นคนนั้นคือผู้ชั่วธรรม"¹ ที่ท่านนบีหมายถึงตรงนี้คือเรื่องการดูแลทำนุบำรุงกะอฺบะหฺ

แต่ทำไมท่านนบีมิได้กล่าวเช่นเดียวกันนี้ในเรื่องตำแหน่งคอลีฟะหฺของท่านอลีย์อันเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อประชาชาติทั้งมวลและเป็นสิ่งที่จะกำหนดเรื่องราวต่างๆของศาสนา

ชีอะฮฺได้อุปโลกน์หะดีษหนึ่งขึ้นมาซึ่งมีใจความว่า "อัลลอฮฺจะสาปแช่งผู้ที่ไม่เข้าร่วมกองทัพของอุซามะหฺ"² ทั้งนี้เพื่อที่จะสาปแช่งท่านอุมัร แต่ชีอะฮฺกลับลืมนึกถึงสองเรื่องคือ

ก. หากท่านอลีย์ได้เข้าร่วมกองทัพนี้ซึ่งได้ถูกแต่งตั้งโดยคอลีฟะหฺอบูบักรฺ ซึ่งแสดงว่าท่าน อลีย์ได้ยอมรับในการเป็นผู้นำของอบูบักรฺเพราะท่านยอมที่จะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของแม่ทัพที่แต่งตั้งโดยอบูบักรฺ

ข. หรือหากท่านอลีย์มิได้เข้าร่วมกองทัพนี้ก็แสดงว่าท่านอลีย์จะถูกสาปแช่งตามหะดีษที่พวกเขาแต่งขึ้นมา ซึ่งสิ่งนี้ชีอะฮฺรับไม่ได้

ชีอะฮฺได้อ้างว่าท่านอลีย์มีคัมภีร์อัลกุรอานที่ได้ถูกเรียงลำดับตามลำดับอายะหฺที่ได้ถูกประทาน เราอยากถามชีอะฮฺว่า ท่านอลีย์ได้เป็นคอลีฟะหฺหลังจากท่านอุมัรมาแต่เหตุใดท่านมิได้นำอัลกุรอานนี้ออกมา ซึ่งสามารถเข้าใจได้สองอย่างคือ

1. อัลกุรอานนี้มีได้มีตัวตนอยู่จริง แต่ชีอะฮฺได้อ้างเรื่องนี้ถึงท่านอลีย์อย่างมดเท็จ
2. หรือท่านอลีย์จะปกปิดลัทธิธรรมความจริงและหลอกประชาชาติตลอดการเป็นคอลีฟะหฺของท่าน

¹ รายงานโดยอับดุล-ลาหฺอะบะรอนีย์ ในหนังสืออัล-มุอญัหม์ อัล-กะบิร และในอัล-มุอญัหม์ อัล-เอาลัฎ (มััจมะอฺ อัช-ชะวาอิด 285/3)

² ดูใน อัล-มุฮัซซับ โดย อิบน์บร-รอจญ์ (13/1) , อัล-อิญอหฺ โดยอิบนุฮะซัน หน้า (454) , วะตุลล อักยาร โดย อัล-อามิสิย หน้า (68)

ชีอะฮ์อ้างว่าพวกเขามีความรักต่ออะหุลลัษษัตและครอบครัวท่านนบี แต่เรากลับพบว่าพวกเขาได้กระทำการที่ตรงข้ามกับความรักดังกล่าว นั่นคือพวกเขาได้ปฏิเสธเชื้อสายอะหุลลัษษัตบางคนเช่น ท่านหญิงรูกัยยะฮ์และท่านหญิงอุมมุคัลไซมุลูกสาวท่านนบีทั้งสองคนและปฏิเสธท่านลุงนบีคือท่านอัลอับบาสและลูกหลานของท่านจากการเป็นอะหุลลัษษัตด้วย รวมทั้งท่านอัซซุเบรลูกชายเคาะฟิยะหุบ้ำท่านนบี นอกจากนี้พวกชีอะฮ์ยังเกลียดลูกหลานท่านหญิง ฟาฏิมะฮ์หลายคนเช่นชัยดบินอลีย์และลูกของเขาคือยะหยา และอิบรอเฮม และญะฮ์รุลูกชายสองคนของมุซาอัลกาเล็ม และญะฮ์รบินอลีย์น้องของอัลฮะซันอัลอัชกะรียะฮ์หนึ่งในอิมามของชีอะฮ์ ไม่ใช่แค่นี้แต่ชีอะฮ์ยังได้กล่าวหาว่า อัลฮะซันบินอัลฮะซัน(อัลมุซันนา)พร้อมกับลูกชายคืออับดุลลอฮ์(อัลมะหฺญ)และหลานชายคือมุฮัมมัด(อันนัฟซุซซะกียะฮ์)ได้ตกมรดกและเช่นเดียวกันอิบรอเฮมบินอับดุลลอฮ์ชะกะรียะฮ์บินมุฮัมมัดอัลบาการ มุฮัมมัดบินอับดุลลอฮ์บินอัล ฮุเซนบินอัลฮะซัน มุฮัมมัดบินอัลกอเซ็มบินอัลฮุเซนยะหยาบินอุมร์และอื่นๆอีกมาก จนถึงขั้นที่มีชีอะฮ์ที่ได้กล่าวว่า "แท้จริงบรรดาลูกหลานอัลฮะซันบินอลีย์ได้กระทำการที่ชั่วร้ายน่าละอายและไม่สามารถที่จะถือว่าเป็นการตะกียะฮ์ได้"¹

นี่หรือที่ชีอะฮ์อ้างว่าพวกเขารักอะหุลลัษษัต?

ชีอะฮ์ได้กล่าวหาว่าอะหุลลัษษัตสมัยศตวรรษแรกฮิจเราะฮ์ล้วนแล้วเป็นกาเฟร ซึ่งเรื่องนี้ได้ถูกระบุในรายงานและหนังสืออ้างอิงของชีอะฮ์หลายๆเล่มว่า "บรรดามุฮ์ยัทั้งหลายหลังจากที่ท่านนบีได้เสียชีวิตล้วนแล้วตกมรดกตกวันสามคน (ซัลมานอัลฟารีซี อับซุรอัลฮิฟารีและท่านอัลมิกดาต)" บางรายงานก็บอกว่ายกเว้นเจ็ดคนซึ่งในจำนวนนี้ไม่มีอะหุลลัษษัตแม้แต่คนเดียว นี่หรือที่เรียกว่ารักอะหุลลัษษัต?²

ท่านอัลฮะซันได้ยอมสละสิทธิในตำแหน่งคอลีฟะฮ์ให้แก่มุอาวิยะฮ์ถึงแม้ว่าจะมีผู้สนับสนุนช่วยเหลือมากมาย ในขณะที่น้องชายของท่านคืออัลฮุเซนได้ต่อสู้และประกาศไม่ยอมรับยะซิดบินมุอาวิยะฮ์ทั้งๆที่มีผู้สนับสนุนช่วยเหลือน้อย แต่ทั้งสองคนกลับเป็นอิมามที่มะอฺคุมในศาสนาชีอะฮ์ ซึ่งหากว่าสิ่งที่อัลฮะซันได้กระทำนั้นถูกต้องก็แสดงว่าการกระทำของอัลฮุเซนนั้นผิด หรือกลับกัน

ชีอะฮ์ยังได้กล่าวหาอย่างชัดเจนและเปิดเผยว่าผู้อุสูในบรรดาอะหุลลัษษัตบางคนเป็น กาเฟรเช่นลุงนบีอัลอับบาสที่พวกชีอะฮ์อ้างว่าอัลลอฮ์ได้ประทานลงมาซึ่งอายะฮ์ที่พูดถึงเขาว่า

﴿وَمَنْ كَانَتْ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا﴾

ความว่า " และผู้ใดบอดในโลกนี้ดังนั้นเขาก็จะบอดในปรโลกด้วย และหลงทางอย่างไกลยิ่ง"³

¹ อ้างแล้วในอัล-กิชซี

² ดันกีทุลมะกอล (142/3)

³ สุลัยม อิบน์ ก็อยสุ อัล-ฮามิรีย หน้า (92) , อรรถาธิบาย มินัล กาฟีย์ (245/8) , และหะยาตุลกุลুব โดยมัจญลีสีย์ -ฟารีซี- (640/2)

และเช่นเดียวกันลูกชายของท่านคืออับดุลลอฮ์บินอับบาสะลูกมาของประชาชาติอิสลามและผู้อธิบายอธิบายอัลกุรอาน ซึ่งการกล่าวหาว่าท่านเป็นกาเฟรนี้มีระบุในหนังสืออัลกาฟียะฮ์ของชีอะฮ์และยังได้กล่าวหาว่าท่านเป็นผู้ญาฮีลและโง่งมไร้ปัญญา¹ และในหนังสือ ริฎาลอัลกะชีย ได้มีบทดุอาอ์ที่ว่า "โอ้อัลลอฮ์โปรดสาปแช่งลูกชายสองคนของคนนั้นและขอให้ทรงทำให้ดวงตาทั้งสองบอดเหมือนที่หัวใจของพวกเขาบอด..."² ซึ่งชะฮ์นอัลมุศฏ็อฟะรียะฮ์ซึ่งเป็นเชคคนหนึ่งของชีอะฮ์ได้อธิบายดุอาอ์นี้ว่า "ทั้งสองคนนั้นคืออับดุลลอฮ์บินอับบาสะและอับดุลลอฮ์บินอับบาสะ"³ และความเกลียดชังของชีอะฮ์นั้นรวมไปถึงบรรดาบุตรของท่านบี-ยกเว้นท่านฟาฏิมะฮ์-จนกระทั่งชีอะฮ์บางคนได้ปฏิเสธว่าพวกนางไม่ใช่บุตรของท่านบี!! แล้วความรักต่ออะหุลลุลบายัตที่ชีอะฮ์ได้อ้างอยู่ที่ใด??⁴

131

ในสมัยที่ท่านอนุบักร์เป็นคอลีฟะฮ์ท่านอลีได้เข้าร่วมทำสงครามกับพวกตักมูรต์ทั้งหลาย และได้รับทาสหญิงคนหนึ่งจากเชลยของเผ่าบนูสะนีฟะฮ์ซึ่งได้ให้กำเนิดลูกชายคนหนึ่งให้แก่ท่านชื่อมุฮัมมัดอัลสะนะฟียะฮ์ ดังนั้นสิ่งที่ชีอะฮ์ปฏิเสธไม่ได้คือความจริงที่ว่าท่านอลีได้ยอมรับและถือว่าการดำรงตำแหน่งคัลิฟะฮ์ของท่านอนุบักร์นั้นเป็นสิ่งถูกต้อง มิเช่นนั้นแล้วท่าน อลีก็คงไม่ยอมที่จะเข้าร่วมทำสงครามนี้อย่างแน่นอน

132

คำกล่าวต่างๆที่ถูกรายงานจากญะฮ์ลอะศอดิกในหลายๆเรื่องที่ขัดแย้งในตัวเองและมีความหมายที่สวนทางกัน และไม่มีปัญหาฟิคว์ใดๆเว้นแต่จะมีคำพูดที่ขัดแย้งกันเองอย่างน้อยสองคำพูดที่ตรงข้ามกัน เช่น บ่อ น้ำที่มีมะนิบตกลงไป บางครั้งมีทัศนะว่า มันเปรียบเสมือนทะเลไม่มีอะไรที่จะทำให้มันเป็นนาฏิจได้ แต่บางครั้งเขาจะตอบว่า จะทำให้เป็นนาฏิจทั้งหมด บางครั้งจะกล่าวว่า เป็นนาฏิจเจ็ดถึงหรือหกถึง และเมื่ออุลามาอ์คนหนึ่งของชีอะฮ์ได้ถูกถามว่า จะมีทางออกสำหรับความขัดแย้งนี้อย่างไร? เขาตอบว่า ผู้วินิจฉัยจะต้องวินิจฉัยทัศนะต่างๆเหล่านี้และเลือกที่มีน้ำหนักมากที่สุดส่วนคำพูดต่างๆที่เหลือถือว่าเป็นการตะกียะฮ์ และเมื่อเขาถูกถามว่า หากผู้วินิจฉัยอีกคนหนึ่งได้นำน้ำหนักอีกทัศนะหนึ่งซึ่งไม่ใช่ทัศนะที่ผู้วินิจฉัยคนแรกให้น้ำหนักแล้วจะคำพูดที่เหลือจะเป็นอะไร? เขาตอบว่า ส่วนที่เหลือคือการตะกียะฮ์ สรุปคือหากเป็นเช่นนั้นแล้วมัสยิดของญะฮ์ลอะศอดิกก็คงไม่มีอะไรเหลือเพราะทุกๆทัศนะของเขาเป็นไปได้ว่าเป็นตะกียะฮ์ เนื่องจากไม่มีอะไรที่จะแยกว่าส่วนไหนเป็นทัศนะที่แท้จริงส่วนไหนคือการตะกียะฮ์

133

ในบรรดาหนังสือด้านหะดีษที่ชีอะฮ์ให้การเชื่อถืออันมีหนังสือ "อัลวะซาอีล" ของอัลสุรอะฮ์ลามิยียะฮ์ซึ่งเสียชีวิตในปี 1104 ฮิจเราะฮ์ หนังสือ "อัลบิฮาร" ของอัลมัจลียียะฮ์ซึ่งเสียชีวิตในปี 1111 ฮิจเราะฮ์ และหนังสือ

¹ ริฎาล อัล-กิชชีย หน้า (53)

² อุศูลุลกาฟีย (247/1)

³ ริฎาลอัล-กิชชีย หน้า (53) , มุญัหมัด ริฎาลิล หะดีษ โดยอัล-คูอัย(81/12)

⁴ กัซฟุลมูญิบ โดยญะฮ์ลอะฮ์ อัน-นัจญียีย หน้า (5) , ดาอียะตุล มะฮาริฟ อัล-ชีอียะฮ์ โดยหะสัน อัล-อะมีน (27/1)

“มุขัตตราชะกุลละชาลิต” ของอัญญิอับรุษียซึ่งเสียชีวิตในปี 1320 ฮิจเราะฮ์ จะสังเกตว่าล้นแล้วเป็นหนังสือรุ่นหลัง! ซึ่งถ้าหากคนแต่งหนังสือเหล่านี้ได้รวบรวมหะดีษต่างๆด้วยสายสืบและสายรายงาน คนที่มีปัญญาจะสามารถเชื่อถือในสายรายงานที่ไม่เคยบันทึกไว้เลยตลอดสิบเอ็ดศตวรรษหรือสิบสามศตวรรษได้อย่างไร? หรือถ้าหากรายงานเหล่านี้ได้ถูกบันทึกในหนังสือใดๆแล้ว เหตุใดจึงไม่พบหนังสือเหล่านั้นจนกระทั่งในศตวรรษหลังๆมา!? และเหตุใดอุลามาอ์ฮิอะฮ์รุ่นแรกๆไม่ได้รวบรวมรายงานเหล่านั้น!? เหตุใดไม่ได้มีการบันทึกหนังสือเหล่านั้นในหนังสือของพวกเขา?

134

มีรายงานและหะดีษต่างๆมากมายในหนังสือฮิอะฮ์ที่ได้รายงานจากอาลุลบัยต์ที่ตรงกับรายงานของอะหฺลุลซุนนะฮ์ ไม่ว่าจะเป็นด้านอะกีดะฮ์หลักศรัทธาและการห้ามการทำบิดอะฮ์หรือเรื่องอื่นๆ แต่ฮิอะฮ์ได้พยายามเบี่ยงเบนจากข้อเท็จจริงเพราะมันไม่ตรงกับอารมณ์นัฟซุของพวกเขาโดยการใช้หลักการตะกียะฮ์

135

ผู้ที่เขียนหนังสือ “นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮ์” ซึ่งเป็นหนังสือที่ฮิอะฮ์ให้ความเชื่อถือได้รายงานเรื่องที่ท่านอลีได้สรรเสริญยกย่องท่านอับบากรูและท่านอุมร์ เช่นท่านอลีกล่าวว่า “ได้จากไปแล้วผู้ซึ่งมีอาภรณ์ที่บริสุทธิ์น้อยในความบกพร่อง ได้กระทำการที่ดีต่อประชาชาติ และเป็นคนแรกๆที่ปกป้องประชาชาติจากความชั่ว ได้ปฏิบัติต่ออัลลอฮ์ด้วยการภักดีต่อพระองค์ และได้ยำเกรงพระองค์อย่างจริงจัง”¹ ซึ่งฮิอะฮ์ย่อมมุ่งงมงายและแปลกใจในคำยกย่องเหล่านี้ซึ่งสวนทางกับอะกีดะฮ์ของพวกเขาที่เกี่ยวกับการด่าและประนามเศาะฮาบะฮ์ ดังนั้นฮิอะฮ์จึงถือว่าการยกย่องเหล่านี้เป็นการตะกียะฮ์!!และอ้างว่าการยกย่องนี้เพื่อเป็นการสมานฉันท์กับผู้ที่เชื่อว่าคิลาฟะฮ์ของท่านอับบากรูและท่านอุมร์เป็นสิ่งที่ถูกต้องและเพื่อเป็นการเอาใจพวกเขาเหล่านั้นและที่ท่านอลีทำนั้นเพื่อต้องการหลอกเศาะฮาบะฮ์! นั่นหมายความว่าท่านอลีเป็นมุนาฟิกและซี้ดลาดและแสดงออกซึ่งสิ่งที่ขัดแย้งกับสิ่งที่อยู่ข้างในจิตใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ตรงข้ามกับที่เราได้รู้ได้ศึกษาในประวัติศาสตร์ที่รายงานถึงความกล้าหาญชาญชัยและเปิดเผยสัจธรรมของท่านอลี

136

ฮิอะฮ์อ้างว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเป็นมะอฺศูม แต่กลับมีรายงานมากมายที่รายงานโดยฮิอะฮ์เองที่ระบุว่าบรรดาอิหม่ามก็ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ธรรมดาทั่วไปที่อาจจะมีข้อบกพร่อง หลงลืมและความผิดพลาด.. เช่นอัลมัจลียะฮ์หนึ่งในอุลามาอ์ฮิอะฮ์ได้ยอมรับว่า “เรื่องนี้มีความสับสนเป็นอย่างมาก เพราะมีหลักฐานและรายงานต่างๆมากมายที่แสดงว่าพวกเขามีข้อผิดพลาดและหลงลืม..”²

¹ นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮ์ หน้า (350) ตรวจทานโดย : ศุบห์ยี คอลิหฺ

² บิหารุลอันวาร , (351/25).

137

เมื่ออิหม่ามคนที่ลืบเอ็ดของชีอะฮ์ที่ชื่ออัลฮะซันอัลอัชกะรีย์ได้เสียชีวิต เขาไม่ได้มีลูกไว้สืบทอดเลย ดังนั้นเพื่อให้หลักการของมัซฮับชีอะฮ์สืบสองอิหม่ามต้องล่มสลาย จึงมีชายคนหนึ่งชื่อ "อุษมานบินชะอีด" ได้อ้างว่าอัลฮะซันอัลอัชกะรีย์มีลูกชายคนหนึ่งได้หายตัวไปขณะมีอายุ 4 ขวบและเป็นตัวแทนของบิดา

มันช่างแปลกเสียนี้กระไร! ในขณะที่ชีอะฮ์อ้างว่าพวกเขาจะไม่ยอมรับคำพูดใดๆ เว้นแต่จะออกมาจากผู้ที่เป็นมะอฺอฺคุมเท่านั้น แต่ในเรื่องหลักศรัทธาที่สำคัญของพวกเขากลับไปเชื่อคำกล่าวอ้างของใครก็ไม่รู้ที่ไม่ใช่มะอฺอฺคุม !!

138

ชีอะฮ์ได้โจมตีมัรวานบินอัลฮะกัมและได้โจมตีและประณามคำทอเขาต่างๆ แต่กลับรายงานในหนังสือของพวกเขาว่าอัลฮะซันและอัลฮุเซนได้เคยละหมาดตามเขา¹

และที่แปลกอีกอย่างหนึ่งคือลูกชายของมัรวานที่ชื่อมุอาวิยะฮ์ได้แต่งงานกับลูกสาวท่านอลีย์ที่ชื่อร็อมละหุ !! ตามที่นักวิชาการด้านเชื้อสายได้รายงาน² และเช่นเดียวกันหลานของมัรวานที่ชื่อ อัลวะลีดบินอับดุลมะลิก³ ได้แต่งงานกับ ชัยนับบินตอลฮะซันอัลมุฮ์ซันนาและนะฟิซะฮ์ บินติ ชัยดุ บิน อัลฮะซัน บิน อลีย์⁴

139

ชีอะฮ์กล่าวว่าผู้ที่จะเป็นอิหม่ามนั้นต้องบรรลุนิติภาวะ⁵ แต่พวกเขากลับให้ตำแหน่งอิหม่ามแก่มุฮัมมัดบินอลีย์ที่ได้รับสมญานามว่า "อัลญะวาด" ผู้ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะตอนที่บิดาของเขาคืออลีย์อรรฎอเสียชีวิต

140

ในเรื่องเล่าต่างๆของชีอะฮ์พวกเขาได้อ้างว่าอิหม่ามมะฮฺดีที่หายตัวไปในตอนที่เขาเกิดได้มีนมมากมายลงมาจากฟ้าและใช้ปีกเช็ดครีษะ ใบหน้าและร่างกายของเขา จากนั้นได้บินไปและเมื่อเรื่องนี้ถูกเล่าให้บิดาของเขาได้ฟังเขาได้หัวเราะและกล่าวว่า นั่นคือมลาอิกะฮ์แห่งฟากฟ้าที่ได้ลงมาเพื่อให้ความจำเริญแก่เด็กทารกคนนี้และจะเป็นผู้ช่วยเหลือเขาเมื่อเขาได้ปรากฏ⁶ (เป็นอิหม่าม) คำถามคือ ในเมื่อมีมลาอิกะฮ์เป็นผู้ช่วยเหลือเขาแล้ว เหตุใดจึงต้องกลัวและหนีไปอยู่ในสถานที่ใต้ดิน!?

141

ชีอะฮ์ได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆของการเป็นอิหม่าม หนึ่งในนั้นคือต้องเป็นบุตรชายคนโตของบิดา และจะไม่มีคนอุมมอานน่าให้ยกเว้นอิหม่ามและต้องสวมเสื้อเกราะทำนรอสูลได้อย่างพอดีและต้องเป็นผู้ที่มีความรู้มากที่สุดในหมู่คนทั่วไปและต้องไม่เคยประสบกับญะนาบะฮ์หรือการฝ่าฝืนเปี่ยงและต้องเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับและอื่นๆ

¹ บิหารุลอันวาร , (139/10). อัน-นะวาดิร โดยอัร-รอฆะนะดีย หน้า (163).

² นะสับกูรียอช โดย มุศอับ อัช-ซูบัยรีย์ , หน้า (45). ญัมฮะเราะฮ์ อันسابิล อะร็อบ โดยอิบนุ หัซม , (87).

³ นะสับกูรียอช , (52) และญัมฮะเราะฮ์ อันسابิล อะร็อบ , หน้า (108).

⁴ อุมดะตุญญอลิบ ฟิ อันساب อาลียะ อะบียะ ญอลิบ , โดย อิบนุ อันบะฮ์ อัช-ชีอีย หน้า (111), และญะาะบะกอต อิบนุ สะฮุด หน้า (34/5).

⁵ อัลฟุศูล มุคตาเราะฮ์ โดยอัล-มุฟิต, หน้า (112-113)

⁶ เราะฎะตุล วาอ์ซีน , หน้า (260)

แต่ในภายหลังชื้อจะเองอีกเช่นที่ต้องประสบกับความลำบากใจและจนมุมด้วยคุณสมบัติต่างๆเหล่านี้ เพราะเราพบว่าอิหม่ามบางคนไม่ได้เป็นบุตรคนโตของบิดาเช่นมุซาอัลกาเด็มและ อัลฮะซันอัลฮะกะรียะและบางคนก็มีได้มีอิหม่ามที่อาบน้ำให้เช่นอัสยัยฮ์ริฎอที่ไม่ได้ถูกอาบน้ำให้โดยบุตรชายของเขาคือมุฮัมมัดอัลญะวาด เนื่องจากอายุยังไม่ถึงแปดขวบในขณะนั้น และมุซาอัล กะเด็มก็ไม่ได้ถูกอาบน้ำโดยบุตรชายของเขาคืออัสยัยฮ์ริฎอเนื่องจากหายตัวไปในเวลานั้นหรือแม้แต่อัลฮุเซนบินอัสยัยฮ์บินอบีฏอลีก็ไม่ได้ถูกอาบน้ำโดยบุตรชายของเขา คืออัสยัยฮ์นุลอาบิดีนเนื่องจากต้องอยู่บนที่นอนและถูกอะซากิรบินชียาตขัดขวางไว้

อิหม่ามบางคนไม่สามารถสวมเสื้อเกราะทันทันปีได้อย่างพอดี เช่นมุฮัมมัดอัลญะวาดซึ่งเขามีอายุได้เพียงแปดขวบขณะที่บิดาของเขาได้เสียชีวิต และลูกชายของเขาก็เช่นเดียวกันคืออัสยัยฮ์บินมุฮัมมัดเพราะเขาได้เสียชีวิตขณะที่ลูกชายยังเป็นเด็กเล็ก

อิหม่ามบางคนมิได้เป็นผู้ที่มีความรู้มากที่สุดในกลุ่มคนทั่วไป เช่นอิหม่ามที่เป็นเด็ก

อิหม่ามบางคนมีรายงานจากชื้อฮะฮ์ว่าได้ฟันเปียกและประสบกับการมีญะนาบะฮ์เช่น ท่านอัสยัยฮ์และบุตรชายสองคนคืออัลฮะซันและอัลฮุเซน ซึ่งได้ชื้อฮะฮ์ได้รายงานของท่านปีได้กล่าวว่า “ไม่มีใครที่จะได้รับอนุญาตให้มีญะนาบะฮ์ในมัสยิดนี้ได้ยกเว้นฉันและอัสยัยฮ์และฟาฎิมะฮ์และอัลฮะซันและอัลฮุเซน”¹

ส่วนเรื่องสิ่งเร้นลับนั้นเป็นการโกหกมดเท็จอย่างสิ้นเชิง ซึ่งไม่มีความจำเป็นที่เราจะต้องตอบโต้ด้วยซ้ำ เพราะชื้อฮะฮ์ได้รายงานเองว่าอิหม่ามบางคนเสียชีวิตเพราะถูกวางยาพิษ ไหนเล่าที่อ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ!?

142

ชื้อฮะฮ์อ้างว่าผู้ใดจะได้ตำแหน่งอิหม่ามนั้นต้องมีตัวบทหลักฐานระบุไว้ ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้วเหตุใดบรรดากลุ่มต่างๆของชื้อฮะฮ์จึงมีความขัดแย้งกันเองในเรื่องอิมามะฮ์ แต่ละกลุ่มต่างก็อ้างว่ามีหลักฐานในอิหม่ามของพวกเขา แต่ละกลุ่มก็อ้างว่าตัวเองมีสิทธิในอิหม่ามมากกว่ากลุ่มอื่น เช่นอัลกีซานียะฮ์ก็อ้างว่าอิหม่ามหลังจากท่านอัสยัยฮ์คือลูกชายของท่านที่ชื่อ มุฮัมมัดอัลฮะนะฟียะฮ์ หรือกลุ่มอื่นๆ

143

ชื้อฮะฮ์ได้เล่าร้ายป้ายสีท่านหญิงอาอิชะฮ์และได้กล่าวหานางเหมือนที่อะหลุลอิฟก(ชาวโกหกมดเท็จ)ที่ได้กล่าวหานางว่าทำซินา เราอยากถามชื้อฮะฮ์ว่าถ้าหากนางได้กระทำการที่พวกเจ้ากล่าวหาจริงแล้ว เหตุใดท่านปีมิได้ลงโทษนาง ซึ่งท่านปีเป็นผู้ที่กล่าวว่า “ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ หากฟาฎิมะฮ์บินติมุฮัมมัดขโมย ฉันจะตัดมือของนาง”² เหตุใดท่านปีจึงมิได้ลงโทษท่านหญิงอาอิชะฮ์ซึ่งท่านปีไม่เคยเกรงกลัวอะไรเลยในเรื่องสังฆกรรม และเหตุใดท่านอัลฮะซันบินอัสยัยฮ์มิได้สั่งให้ลงโทษนางตอนที่ท่านได้เป็นผู้นำ?

144

ชื้อฮะฮ์เชื่อว่าความรู้ต่างๆจะถูกเก็บไว้ ณ บรรดาอิหม่ามของพวกเขาและเป็นผู้ที่สืบทอดหนังสือและความรู้ต่างๆซึ่งคนอื่นๆไม่ได้รับ เช่นพวกเขาอ้างว่ามีหนังสือและคัมภีร์ต่างๆดังนี้ “เศาะฮีฟะฮ์อัลญะมาอียะฮ์” “กิตา

¹ อุญูน อัคบาร์ อัร-ริฎอ (60/2)

² บันทึกโดยอัล-บุคอรี

บอเลีย” “อัลอะบีฏาะหฺ” “ติวานุชชีอะฮฺ” และ “อัลญุฟรฺ” และพวกเขายังอ้างคัมภีร์เหล่านี้มีทุกสิ่งที่มีมนุษย์ต้องการ

ที่แปลกคือถ้าหากคัมภีร์หรือหนังสือเหล่านี้มีอยู่จริงแม้เพียงส่วนหนึ่งแล้ว ประวัติศาสตร์ย่อมต้องเปลี่ยนแปลง บรรดาอิหม่ามของพวกเขาจะไม่ล้มเหลวที่จะไปสู่อำนาจและการปกครอง พวกเขาจะไม่ประสบกับความยากลำบากต่างๆนาๆและต้องเสียชีวิตด้วยการถูกล้างหรือถูกวางยาพิษ-ตามคำอ้างของชีอะฮฺเอง-หรือไม่ต้องคอยหลบซ่อนอยู่ใต้ดินและเก็บตัวอยู่ในที่ลับเพราะกลัวที่จะถูกล้าง!

145

ขอถามชีอะฮฺว่า “คัมภีร์ต่างๆเหล่านี้ปัจจุบันอยู่ที่ไหน?” อิหม่ามที่หายตัวไปอยู่ที่ไหน? เหตุใดถึงอิหม่ามที่หายตัวไปยังไม่ออกมาพร้อมกับคัมภีร์เหล่านั้น? ทั้งๆที่มนุษย์มีความต้องการใช้คัมภีร์เหล่านั้นมิใช่หรือ? เหตุใดถึงปล่อยให้มนุษย์ต้องใช้ชีวิตโดยปราศจากทางนำตั้งแต่อิหม่ามได้หายตัวไปในศตวรรษที่สิบเอ็ด!? พวกเขามีความผิดอะไรหรือถึงต้องถูกปิดบังกีดกันจากทางนำและประโยชน์จากคัมภีร์เหล่านั้น? หรือสิ่งที่ชีอะฮฺอ้างนั้นไม่มีตัวตน เป็นสิ่งที่อุปโลกน์ขึ้นมา เป็นเพียงคำอ้างที่ไร้สาระไร้หลักฐาน? เหตุใดชีอะฮฺจึงเบี่ยงเบนจากทางนำที่แท้จริง นั่นคืออัลกุรอานและซุนนะหฺท่านนบี?

146

ชีอะฮฺได้อ้างในหนังสือของพวกเขาว่า การออกเดินทางของอุลลุฮฺเซนบีนอลียฺไปยังชาวอัลญุฟะหฺ(เพื่อเรียกร้องในตำแหน่งผู้นำ)จนถูกพวกเขาหักหลังและล่อยแพจนกระทั่งต้องถูกฆ่าทั้งหมดนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้มนุษย์ทั้งหลายต้องตกมรุดตยกวั้นสามคน คำถามคือ หากท่านอัลญุซเซนรู้ถึงเร้นลับและรู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจริงตามที่ชีอะฮฺอ้างแล้ว เหตุใดเขาจึงยังออกเดินทางเมื่อรู้ถึงจุดจบของตัวเอง?

147

ชีอะฮฺอ้างว่าสาเหตุที่อิหม่ามคนที่สิบสองได้หายตัวไปนั้นเนื่องจากกลัวที่จะถูกฆ่า คำถามคือแล้วอิหม่ามอื่นๆก่อนหน้านี้เขาทำไมจึงไม่ถูกฆ่า? ซึ่งพวกเขาได้อาศัยอยู่ในรัฐคิลาฟะหฺและเป็นผู้ใหญ่ แล้วอิหม่ามคนที่สิบสองที่หายตัวไปขณะที่ยังเป็นเด็กแล้วจะถูกฆ่าได้อย่างไร (หมายความว่าโอกาสที่เด็กจะถูกฆ่าน้อยกว่าผู้ใหญ่)

148

ชีอะฮฺอ้างว่าพวกเขาจะเชื่อถือหะดีษที่รายงานโดยอะหฺลุลบัยต¹ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่จริงตามที่พวกเขาอ้าง เพราะชีอะฮฺถือว่าอิหม่ามของเขาเปรียบเสมือนท่านนบีผู้ที่ไม่พูดด้วยอารมณ์ของตัวเอง และถือว่าคำพูดของอิหม่ามเปรียบเสมือนคำพูดของอัลลอฮฺและรอซูล ดังนั้นเราจึงไม่ค่อยพบคำพูดของท่านนบีในหนังสือหรือตำราบรรดาของพวกเขา เพราะพวกเขาพอเพียงกับกับคำพูดหรือรายงานจากอิหม่ามของพวกเขาเท่านั้น อีกประการ

¹ อัลลฺฮฺชีอะฮฺ วัละฮฺลุลลาฮฺ โดย มุฮัมมัด หุสซัยน์ อาลี กาซิฟ อัล-ฆิฏฏอ , หน้า (83)

หนึ่งก็ไม่ใช่ความจริงเลยที่พวกเขาอ้างว่าจะเชื่อถือหะดีษที่รายงานโดยอะหฺลุลบัยฺตุ(ทั้งหมด) แต่ความจริงคือพวกเขาเลือกที่รายงานโดยบรรดาอิหม่ามพวกเขาเท่านั้น เช่นพวกเขาจะไม่เชื่อถือลูกหลานอัลฮะซัน

149

ชีอะฮฺบอกว่าพวกเขาเชื่อถือสิ่งที่รายงานโดยบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเท่านั้น แต่เป็นที่รู้กันว่าไม่มีอิหม่ามคนใดที่บรรลุนิติภาวะแล้วเคยพบเห็นท่านนบียกเว้นท่านอลี บินอบีฏอเล็บเท่านั้น (ท่านนบีเสียชีวิตในขณะที่อัลฮะซันและอัลฮุสَيْنยังเล็กอยู่) ดังนั้นเป็นไปได้หรือที่ท่าน อลี จะสามารถรายงานทุกๆ หะดีษจากท่านนบีให้แก่ชนรุ่นหลังท่าน? ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าท่านนบีได้เคยแต่งตั้งให้ท่านอลี เป็นตัวแทนของท่านเมื่อท่านต้องเดินทางและท่านนบีเคยส่งท่านอลี ไปยังเมืองต่างๆ นั่นคือท่านอลี มีได้อยู่เคียงข้างท่านนบีตลอดเวลา เพราะแน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้ที่ท่านอลี จะรายงานเรื่องราวของท่านนบีในขณะที่อยู่ในบ้านพร้อมกับภรรยาของท่าน สรุปคือท่านอลี ไม่สามารถที่จะรายงานหะดีษทุกๆ หะดีษจากท่านนบีได้ให้พวกเขาได้ โอ้ ชีอะฮฺ

150

เป็นที่รู้กันว่าความรู้เรื่องราวของศาสนาที่มาจากท่านนบีจะไปถึงดินแดนอิสลามต่างๆ โดยการรายงานที่ไม่ได้มาจากท่านอลี และไม่ได้มาจากอะหฺลุลบัยฺตุเช่นกัน ท่านนบีเคยส่งท่านอัซฮัด บินซุรเราะหฺไปยังเมืองมะดีนะห์เพื่อเรียกร้องและเผยแผ่และนำสารของศาสนาอิสลามให้แก่ชาวมะดีนะห์และสอนอัลกุรอานแก่ชาวอัลอันศอร และสอนเรื่องราวศาสนาให้แก่พวกเขา ท่านนบีเคยส่งท่านอัลอะลา บินอัลฮัฎฏเราะหฺมียฺไปเมืองบาหฺเรน และได้ส่งท่านมุอาซ บินญะบัลและอุมมุซาลัฮฺอารียฺไปเมืองเยเมน และได้ส่งท่านอิตาบ บินอะซิดไปยังเมืองมักกะฮฺ แล้วไหนด่าที่ชีอะฮฺอ้างว่าไม่มีใครที่รายงานเรื่องราวศาสนาและนำสารอิสลามมาจากท่านนบียกเว้น อะหฺลุลบัยฺตุ!?

151

ชีอะฮฺได้ยอมรับในตำราของพวกเขาว่าไม่มีใครที่จะนำความรู้เรื่องฮาลาลฮารอมหรือเรื่องการทำฮัจญ์มายังพวกเขา ยกเว้นจากสายรายงานของอุมมุซุฟร อัลบะกัร นั่นหมายความว่าไม่มีอะไรที่จะถูกรายงานโดยท่านอลี เลย! และคนรุ่นก่อนพวกเขาจะปฏิบัติอำลอบาตะหฺด้วยเรื่องราวที่รายงานโดยบรรดาเศาะฮาบะหฺ! หนังสือบางเล่มของชีอะฮฺได้ระบุว่า “ก่อนสมัยของท่านอุมมุซุฟร ชาวชีอะฮฺไม่เคยรู้เรื่องการทำฮัจญ์หรือเรื่องฮาลาลฮารอม จนกระทั่งท่านอุมมุซุฟร ได้ปรากฏ ซึ่งท่านได้ทำให้พวกเขาได้ค้นพบความจริง และได้สั่งสอนพวกเขาเรื่องฮัจญ์และเรื่องฮาลาลฮารอมของพวกเขา จนกระทั่งทุกคนต้องพึ่งพาท่านจากที่เคยพึ่งพาคนอื่น”¹

152

ชีอะฮฺมีความลับสนอย่างมากเมื่อพวกเขาได้สุทกมคนที่อ้างว่าได้เห็นอิหม่ามมะหฺดีที่พวกเขารอคอยว่าเป็นคนที่มีความยุติธรรมและความเที่ยงตรง นักวิชาการชีอะฮฺคนหนึ่งชื่ออัลลามะกอญียฺได้กล่าวว่า “คนหนึ่งจะมีเกียรติเมื่อได้เห็นอัลฮุซัยนียฺ(คืออิหม่ามมะหฺดี)หลังจากที่ท่านได้หายตัวไป-ขออัลลอฮฺทรงเร่งการปลดปล่อยท่าน

¹ อุศูลุลกาฟี (20/2) , ตัฟสีรุลยาซียฺ (252/1-253), อัล-บุรฮาน (386/1), ริฎาลุลกัชชีฮฺ หน้า (425)

และทำให้เราได้เป็นผู้เสียสละเพื่อท่าน-และเราจำเป็นต้องยืนยันว่าคนผู้นั้นอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าตำแหน่งความยุติธรรม”¹

ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วเหตุใดชีอะฮ์จึงไม่สู้หกกว่าผู้ที่เห็นท่านนั้นน้อยมได้รับตำแหน่งนี้เช่นกัน? หรือชีอะฮ์เชื่อว่าอิหม่ามมะหฺดียิ่งใหญ่และสูงส่งกว่าท่านนบี?

153

ชีอะฮ์จะปฏิเสธหะดีษที่รายงานโดยผู้ที่คัดค้านหรือไม่เชื่อในอิหม่ามคนใดคนหนึ่งด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงปฏิเสธรายงานต่างๆของเคาะซาบะหฺ แต่พวกเขากลับไม่ปฏิเสธรายงานของชีอะฮ์รุ่นก่อนที่ได้คัดค้านอิหม่ามบางคนของพวกเขา! ยกตัวอย่างเช่นอัลสุรอัลอามิลียฺได้ย้ำว่ามัสฮับชีอะฮ์สิบสองอิหม่ามนั้นจะเชื่อถือในรายงานของกลุ่ม “อัลฟัฎฎิยะหฺ”² และ “อัลวากิฟิยะหฺ”³ และ “อันนาวัชชิยะหฺ”⁴ ซึ่งทั้งสามกลุ่มได้ปฏิเสธอิหม่ามบางคนจากสิบสองอิหม่าม แต่ถึงกระนั้นชีอะฮ์สิบสองอิหม่ามก็ถือว่าสายสืบหรือผู้รายงานหะดีษจากกลุ่มนี้มีความน่าเชื่อถือ⁵ แต่พวกเขากลับปฏิเสธผู้รายงานที่เป็นเคาะซาบะหฺท่านนบี!!

154

อุลามาอ์ชีอะฮ์กลุ่มหนึ่งเชื่อว่าหนังสือของชีอะฮ์ที่ชื่อ “อัลกาฟิยะ” ซึ่งเขียนโดยอัล กุลัยนีมีรายงานที่เคาะเซียะหฺ ฏออีฟและเมาญูอฺ และเป็นที่ยอมรับระหว่างชีอะฮ์ว่าหนังสือนี้ได้ถูกนำเสนอให้แก่อิหม่ามมะหฺดีที่หายตัวไปซึ่งอิหม่ามมะหฺดีได้กล่าวว่า “มัน(หนังสืออัลกาฟิยะ)พอเพียงแล้วสำหรับชีอะฮ์เรา”⁶ คำถามคือ เหตุใดอิหม่ามมะหฺดีจึงไม่ปฏิเสธหรือคัดค้านสิ่งที่เป็นเมาญูอฺที่มีอยู่ในหนังสือนี้?

155

เชคของชีอะฮ์ที่ชื่ออัลหัมดานียฺได้กล่าวในหนังสือมิศบาฮุลฟะเกียะฮฺว่า “การที่จะถือว่าอิจมาอฺของชนรุ่นหลังเป็นหลักฐานนั้นมิใช่เพราะการเห็นด้วยของทุกคน และไม่ใช้การเห็นด้วยของยุคหนึ่งยุคใดแต่เพราะตรงกับการค้นพบทัศนะของมะอฺคุมโดยการคาดเดา...”⁷ นั่นคือชีอะฮ์จะรู้ทัศนะของอิหม่ามที่หายตัวไปด้วยความบังเอิญหรือการคาดเดาซึ่งเป็นทัศนะที่จะสนับสนุนอิจมาอฺนั้นๆ คำถามคือ เหตุใดชีอะฮ์จึงถือว่าการคาดเดาเป็นหลักฐานสำคัญของศาสนาแต่การอิจมาอฺของชาวสลัฟกลับไม่ใช่หลักฐานสำคัญ!?

156

ชีอะฮ์ได้สารภาพว่าหนึ่งในอุลามาอ์ที่มีชื่อเสียงของพวกเขาคือ อิบน์บาญญ์ อัลกุมมียฺ เจ้าของหนังสือ “من لا يحضره الفقيه” ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ตำราหลักที่ชีอะฮ์ยึดปฏิบัตินั้นได้อ้างว่ามีการอิจมาอฺในเรื่องหนึ่งเรื่องใด

¹ ดันกีหุลมะกอล (211/1)

² อัตบาอฺ อับดิลลาฮฺ (อัล-อัฟฎิยะหฺ) อิบน์ ญะอฺฟัร อัศ-ศอดิก

³ กลุ่มที่อ้างว่าการเป็นอิหม่ามสิ้นสุดที่มุซา อิบน์ ญะอฺฟัร

⁴ กลุ่มที่เจริญรอยตามชายผู้หนึ่งที่มีนามว่า นาวุส หรือ อิบน์นาวัส พวกเขาถือว่าญะอฺฟัร อิบน์ มุหัมมัด ยังไม่เสียชีวิตและเขาก็คือมะฮฺดี

⁵ ดูเป็นตัวอย่างในหนังสือริฎาล อัล-กิชชียฺ หน้า 563, 565, 570, 597, 612, 615, 616

⁶ มุกีอิติมะฮฺ อัล-กาฟิยะ โดยหุสซัยน์ อะลียฺ หน้า (25) , เรานูตูลญันนาต โดยอัล-เคาะวานซารี , หน้า (109/6), อัชชีอะฮ์ โดยมุหัมมัด ศอดิก อัศ-ศอดิร หน้า (122)

⁷ มิศบาฮุลฟะเกียะหฺ , หน้า (436) , อัล-อิจญ์ติฮาด วัตตักลิด , หน้า (17)

แต่ก็ยังได้อ้างอีกว่ามีอีกมาอีกที่แตกต่างจากอีกมาแรก”¹ จนถึงขั้นที่อุลามาอีกคนหนึ่งได้กล่าวว่า “หากการอ้างเกี่ยวกับอีกมาเป็นแบบนี้(คือมีหลาย อีกมาในเรื่องเดียว)แล้ว จะยึดถือและเชื่อมั่นได้อย่างไร”²

157

สิ่งที่แปลกประหลาดในศาสนาของชีอะฮ์คือเมื่อมีความขัดแย้งในเรื่องหนึ่งเรื่องใดและมีทัศนะของคนที่มีตัวตนและเป็นที่รู้จักกับอีกหนึ่งทัศนะของคนที่ไม่รู้จักตัวตนของผู้กล่าว ชีอะฮ์ถือว่าทัศนะที่ถูกต้องคือทัศนะของคนที่ไม่รู้จักตัวตน ทั้งนี้เพราะชีอะฮ์อ้างว่าทัศนะที่ไม่รู้ตัวตนนั้นอาจจะเป็นทัศนะของอิหม่ามที่มะอฺซูม! จนถึงขั้นที่แม้แต่เชคของพวกเขาเองคืออัลสุรอัลฮามิลียได้ตำหนิพวกเขาและกล่าวด้วยความแปลกใจว่า “และคำกล่าวของพวกเขา(ชีอะฮ์)ที่ว่าให้มีข้อแม้ว่า(ทัศนะที่ถูกต้อง)ต้องมาจากผู้ที่ไม่รู้ตัวตนนั้นช่างน่าแปลกประหลาดใจ! ไหนเล่าหลักฐาน? แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าทัศนะนั้นเป็นของอิหม่ามมะอฺซูมหรือเป็นการคาดเดา”³

158

อัลมัจญ์ลียะเชคคนหนึ่งของชีอะฮ์กล่าวว่า “การหันหน้าไปทางกูโบรนั้นเป็นสิ่งจำเป็นถึงแม้ว่าจะไม่ตรงกับกิบลัต”⁴ นั่นคือเมื่อต้องการละหมาดสองรอกะอ์ตในการเยี่ยมเยียนกูโบรของชีอะฮ์!

ที่แปลกคือตำราต่างๆของชีอะฮ์นั้นมีการห้ามมิให้ยึดกูโบรเป็นมัสยิดหรือเป็นกิบลัตซึ่งได้รายงานโดยบรรดาอิหม่ามจากอะหุลลุลบัยตฺ แต่ชีอะฮ์ถือว่าการห้ามนี้เป็นการตะกียะหฺ! อันเป็นเรื่องปกติของชีอะฮ์ที่จะอ้างการตะกียะหฺในทุกเรื่องที่ไม่ตรงกับอารมณ์ความรู้สึกของพวกเขา!

159

ชีอะฮ์จะพูดถึงหะดีษ “อัลฆอดิร” อยู่บ่อยๆโดยเฉพาะประโยคที่ท่านนบีได้กล่าวว่า “ฉันขอให้พวกเจ้านึกถึงอัลลอฮ์ต่อบรรดาอะหุลลุลบัยตฺ” แต่ชีอะฮ์กลับเป็นคนแรกที่ฝ่าฝืนคำสั่งเสียนี้นั่นคือการที่พวกเขาตั้งตัวเป็นศัตรูกับอะหุลลุลบัยตฺเป็นจำนวนมาก”

160

ชีอะฮ์อ้างว่าบรรดาเศาะฮาบะหฺได้ปกปิดหลักฐานที่ระบุให้ท่านอลีได้เป็นคอลีฟะหฺหลังจากที่ท่านนบีเสียชีวิต คำถามคือ หากเป็นเช่นนั้นจริงแล้วเหตุใดเศาะฮาบะหฺไม่เคยปกปิดความดี ความประเสริฐ ความกล้าหาญ บทบาทและผลงานของท่านอลีแม้แต่หน่อย นั่นแสดงว่าไม่มีหลักฐานดังกล่าวตามที่ชีอะฮ์กล่าวอ้างเพราะหลักฐานเรื่องคิลาฟะหฺนั้นเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มีความสำคัญเป็นอย่างมากซึ่งเศาะฮาบะหฺย่อมไม่มีทางปกปิดอย่างแน่นอน

161

ชีอะฮ์ได้รายงานว่าอัลฮะซัน อัลฮะกะรียะฮ์ซึ่งเป็นบิดาของอิหม่ามที่หายตัวไปที่ชีอะฮ์กำลังรอคอยอยู่ให้ได้สั่งให้มีการปกปิดเรื่องราวของอิหม่ามที่หายตัวไปยกเว้นต่อคนทั่วไปยกเว้นคนที่มีความน่าเชื่อถือเท่านั้น แต่

¹ ญามิอุลมะกอล ฟิ มา ยะตะอัลละกู บิ อะหฺวาฬิหะดีษ วัลริฎาล , อัฏ-ฏออยยีย , หน้า (15)

² แหล่งเดิม

³ มุกตะบัส อัล-อะษร (63/3)

⁴ บิหารุลอันวาร (396/101)

ชีอะฮ์กลับสับสนและอ้างว่ามุสลิมใดก็ตามที่ไม่รู้จักอิหม่ามที่หายตัวไปนี้เขาคือผู้ที่ไม่รู้จักอัลลอฮ์และเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์และหากเสียชีวิตในสภาพนี้เหมือนเสียชีวิตในสภาพของการปฏิเสธศรัทธาและผู้กลับกลอก¹

162

ชีอะฮ์ไม่ยอมรับคำพูดของญะอ์ฟร์ซึ่งเป็นพี่น้องกับอัลฮะซันอัลอัชกะรียะบิตาของอิหม่ามที่หายตัวไปซึ่งได้กล่าวว่า พี่(หรือน้อง)ของเขาอัลฮะซันนั้นไม่ได้มีบุตร โดยชีอะฮ์อ้างว่าญะอ์ฟร์มิได้เป็นมะอฺคুম² แต่พวกเขา กลับยอมรับในคำอ้างของอะมานบินสะอิดที่ยืนยันว่า อัลฮะซันมีบุตรทั้งๆที่อะมานคนนี้มีใช้มะอฺคুমแต่อย่างใด !! นี่คือการหักล้างความสับสนในศาสนาชีอะฮ์

163

ชีอะฮ์อ้างว่าอัลลอฮ์ได้ทรงเพิ่มอายุขัยให้กับอิหม่ามมะหฺดีที่ถูกรอคอยเป็นร้อยๆปีเนื่องจากมนุษยชาติ หรือแม้แต่สรรพสิ่งทั้งมวลต้องการเขา คำถามคือหากอัลลอฮ์จะทรงเพิ่มอายุขัยให้กับผู้ใดที่เป็นที่ต้องการของมนุษยชาติแล้วมีใครที่มนุษยชาติต้องการมากกว่าท่านนบีมุฮัมมัดบ้าง? แต่พระองค์ก็มีทรงเพิ่มอายุขัยให้ท่านแต่อย่างใด

164

ในบรรดาความเชื่อต่างๆของชีอะฮ์นั้นมีความเชื่อที่เรียกว่า “*الطينة*” (อฏฏินะฮฺ) ตามที่ระบุในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งความเชื่อนี้มีเนื้อหาว่า อัลลอฮ์ได้ทรงสร้างชาวชีอะฮ์จากดินชนิดพิเศษและได้สร้างชาวซุนหนี่ด้วยดินอีกชนิดหนึ่งและดินทั้งสองชนิดได้ถูกผสมกันด้วยรูปแบบหนึ่ง ดังนั้นมะอฺคียัต ความชั่วต่างๆที่มีอยู่ในชีอะฮ์นั้นเป็นผลมาจากดินของซุนหนี่! และความดี อะมานะฮฺ ความซื่อสัตย์ต่างๆของซุนหนี่นั้นเป็นผลมาจากดินของชีอะฮ์! และในวันกียามะฮฺความชั่วและบาปต่างๆของชีอะฮ์จะถูกรวบรวมไว้เป็นของซุนหนี่ ส่วนความดีต่างๆของซุนหนี่จะถูกมอบให้ชีอะฮ์!

โดยที่ชีอะฮ์ลืมนึกไปว่าความเชื่อแบบนี้สวนทางกับหลักศรัทธาของชีอะฮ์เองในเรื่องกฏอูกอดร์และเรื่องการทำของบ่าวเพราะความเชื่อนี้มีเนื้อหาที่บอกว่ามนุษย์คือผู้ถูกบังคับในการกระทำของเขาและไม่มีสิทธิที่จะเลือกกระทำทั้งๆที่ในความเชื่อของชีอะฮ์นั้นมนุษย์คือผู้ที่สร้างการกระทำของเขาเองซึ่งเป็นความเชื่อที่เหมือนกับกลุ่มม่าวตะชีละฮ์(ซึ่งแตกต่างกับหลักศรัทธาของอะหฺลุลซุนนะฮฺวัลญะมาอะฮ์)

165

อุลามาอฺของชีอะฮ์หลายคนได้กล่าวถึงความรักของชาวอันศอรต่อท่านอลีเย์บิน อบีฏอลีบและการที่ชาวอันศอรเป็นจำนวนมากเข้าร่วมเป็นกองทัพของท่านอลีเย์ในสงคราม ค็อฟฟียะฮ์ คำถามคือหากเป็นเช่นนั้น

¹ อุศูลุลกาฟีย (181-184/1)

² อัล-ม็อยยะฮ์ หน้า (106-107)

แล้วเหตุใดชาวอันศอรจึงไม่ได้มอบตำแหน่งคิลาพะหุให้ท่าน อลีย์ตั้งแต่ต้นแต่กลับมอบให้ท่านอบูบักร!?! ซึ่งเป็นคำถามที่ชีอะฮ์หาคำตอบที่น่าพอใจไม่ได้

ความจริงคือวิสัยทัศน์ของชาวอันศอรและชาวมุฮาญิรีนนั้นกว้างไกลกว่าและถูกต้องว่าพวกเราทั้งหมดนั้นคือบรรดาผู้ศรัทธาเหล่านี้สามารถแยกแยะได้ระหว่างตำแหน่งคอลีฟะหุและตำแหน่งความเป็นเครือญาติกับท่านนบี

ดังนั้นสิ่งที่ก่อให้เกิดความสับสนในศาสนาชีอะฮ์คือในหนังสือของชีอะฮ์จะยกย่องชมเชยชาวอันศอรที่ได้ต่อสู้สนับสนุนเคียงข้างท่านอลีย์ในสงครามคือฟัยนแต่ในหนังสือเล่มเดียวกันนี้แหละที่ได้กล่าวหาใส่ร้ายชาวอันศอรว่าเป็นมurtad และเป็นกบฏและทรยศในเหตุการณ์อัสซะกีฟะหุ(เหตุการณ์ที่ชาวอันศอรรวมตัวกันหลังท่านนบีเสียชีวิตเพื่อเลือกคอลีฟะหุ)

มาตรฐานหรือตาซังที่ชีอะฮ์ใช้ต่อบรรดาสาวกท่านนบีนั้นช่างแปลกประหลาดเสียนี้กระไร นั่นคือเมื่อเศาะฮาบะหุได้สนับสนุนและอยู่เคียงข้างท่านอลีย์ในเรื่องหนึ่งเรื่องใดชีอะฮ์จะถือว่าพวกเขาคือคนที่ประเสริฐที่สุดในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย แต่เมื่อเศาะฮาบะหุได้สนับสนุนคนที่ไม่เห็นด้วยกับท่านอลีย์หรืออยู่ในแนวทางที่ท่านอลีย์ไม่ประสงค์แล้วชีอะฮ์จะถือว่าพวกเขาคือพวกมurtad และเห็นแก่ผลประโยชน์และเป็นผู้ก่อกบฏ!

ถ้าหากชีอะฮ์จะอ้างว่าที่พวกเขาได้สุ่หมกเศาะฮาบะหุเป็นมurtadและผู้สลับนั้นเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธหลักฐานเรื่องตำแหน่งคอลีฟะหุของท่านอลีย์ เราอยากถามชีอะฮ์กลับไปว่าพวกเข่าบอกเองมีใช้หรือว่าหะดีษอัลเลาะห์ที่ชีอะฮ์อ้างว่าเป็นหะดีษที่ท่านนบีแต่งตั้งท่านอลีย์เป็นผู้นำ)เป็นหะดีษที่มีสายสืบต่อเนื่องซึ่งมีเศาะฮาบะหุเป็นร้อยได้รายงาน แล้วจะเรียกว่าเศาะฮาบะหุปฏิเสธด้วยบทหลักฐานได้อย่างไร?

เมื่อเศาะฮาบะหุพูดด้วยปากและลิ้นของเขาว่า ท่านนบีได้กล่าวแก่อลีย์ว่า “ใครที่ฉันเป็นที่รักของเขาแล้วอลีย์ก็เป็นที่รักของเขาเช่นกัน” แล้วอย่างนี้จะเรียกว่าเศาะฮาบะหุปฏิเสธด้วยบทหลักฐานได้อย่างไร?!

หรือถ้าหากชีอะฮ์จะอ้างว่า เศาะฮาบะหุได้ปฏิเสธความหมายของตัวบทนี้ต่างหาก เราก็อยากถามพวกเขาว่า แล้วใครเล่าที่บอกว่าสิ่งที่ชีอะฮ์ได้ตีฟิร(อธิบาย)ความหมายหะดีษนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง!?! ชีอะฮ์จะมีความเข้าใจและเข้าถึงความหมายหะดีษมากกว่าสาวกท่านนบีที่ได้มีชีวิตอยู่ในช่วงเวลานั้นและได้ฟังหะดีษนั้นด้วยหูของพวกเขาเองกระนั้นหรือ? หรือชีอะฮ์มีความรู้ในภาษาอาหรับมากกว่าเศาะฮาบะหุจึงทำให้พวกเขาเข้าใจในสิ่งที่เศาะฮาบะหุไม่เข้าใจ!?

เราได้เห็นสองพวกคือ พวกที่ใส่ร้ายอัลกุรอานโดยอ้างว่ามีการบิดเบือนและการเปลี่ยนแปลงในอัลกุรอาน เช่นอันนุรียอ์อุมมัยยอ์ผู้แต่งหนังสือ “المستدرک” (อัลมุสตัดร็อก) ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดตำราด้านหะดีษของชีอะฮ์สิบสองอิหม่าม และยังเป็นคนที่แต่งหนังสือเรื่อง “فصل الخطاب في إثبات تحريف كتاب رب الأرباب” ซึ่งเป็นหนังสือที่ระบุว่าอัลกุรอานได้ถูกบิดเบือนโดยได้เขียนในหนังสือเล่มนี้ว่า “และในจำนวนหลักฐานต่างๆที่

¹ ษุยมะฮ์ อับ ค็อรตุ อัล-หะกะกีเกาะฮ์ มุหัมมัด สาลิม อัล-คิฎร หน้า (291-292)

แสดงว่าอัลกุรอานได้ถูกบิดเบือนนั้นคือความถูกต้องชัดถ้อยชัดคำในบางประโยคจนถึงขั้นที่เป็นมหัศจรรย์แต่บางประโยคกลับเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ”¹

ส่วนชัยยิดอัดนันอัลบะหอรอนียหนึ่งในอุลามาอฺชีอะฮ์ได้กล่าวว่า “รายงานต่างๆมากมายที่ไม่สามารถนับได้จนถึงขั้นที่เลยชั้นตะวาตุร(สายรายงานต่อเนื่องติดต่อกันอย่างไม่ขาดสาย)และการรายงานนี้ไม่มีประโยชน์มากมายนักหลังจากที่มีการเปิดเผยและเผยแพร่เรื่องการบิดเบือนและเปลี่ยนแปลง(อัลกุรอาน)ระหว่างทั้งสองฝ่าย และเป็นสิ่งที่รู้กันดีในหมู่เศาะฮาบะฮ์และตาบิอินจนเป็นอิจมาอฺของกลุ่มที่ถูกตั้งและเป็นหลักศรัทธาที่จำเป็นของมัสฮับของพวกเขาและรายงานต่างๆที่สอดคล้องกันของพวกเขา”²

ยูซุฟอัลบะหอรอนียะฮ์ชีอะฮ์อีกคนหนึ่งได้กล่าวว่า “ไม่มีสิ่งใดอะไรที่ถูกบิดเบือนเลยในบรรดารายงานต่างๆนี้(ที่ระบุว่าอัลกุรอานถูกบิดเบือน)ซึ่งเป็นหลักฐานที่ชัดเจนในสิ่งที่เรายึดมั่นและความกระฉ่งในสิ่งที่เราได้กล่าว(ว่าอัลกุรอานถูกบิดเบือน) และหากว่ามีข้อโต้แย้งใดๆในรายงานที่มากมายเหล่านี้ใช้ ก็เหมือนกับว่าได้แย้งบทบัญญัติศาสนาทั้งหมด และไม่เป็นที่ยอมรับเช่นกันว่าคำพูดที่ว่าไม่มีการบิดเบือนเปลี่ยนแปลง(ในอัลกุรอาน)นั้นก็เพื่อเป็นการคิดในแง่ดีต่อบรรดาผู้นำที่อธรรมว่าพวกเขามีได้ทฤษฎี(ศาสนา)ในเรื่องอิมามะฮ์กุบรอ(ผู้นำสูงสุดหรือ คอลีฟะฮ์)ต่างๆที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้ทฤษฎีในอะมานะฮ์อื่นที่มีความร้ายแรงต่อศาสนา”³

ดังนั้นไม่สงสัยเลยว่าคนกลุ่มนี้ได้กล่าวหาใส่ร้ายอย่างชัดเจนว่ามีการบิดเบือน ในอัล กุรอาน

แต่มีอีกกลุ่มหนึ่ง(พวกเขาคือบรรดาสาวกท่านนบี)ซึ่งมีความผิดร้ายแรงที่ชีอะฮ์สิบสองอิหม่ามไม่อาจให้อภัยได้นั้นคือพวกเขาได้มอบตำแหน่งคอลีฟะฮ์ให้กับอบูบักรแทนที่จะเป็นท่านอลี!

คนกลุ่มแรกที่ได้กล่าวหากรรมกรของอัลลอฮ์นั้นจะได้รับการให้อภัยและแก้ตัวแทนให้โดย อุลามาอฺของชีอะฮ์สิบสองอิหม่ามโดยใช้เพียงคำว่า “พวกเขาผิดพลาดไป” หรือ “พวกเขาได้วินิจฉัยและได้พยายามอธิบาย(อัลกุรอาน)ซึ่งเราไม่เห็นด้วยในสิ่งที่พวกเขาได้ให้ทัศนะ” คำถามคือ เรื่องการปกป้องรักษาอัลกุรอานโดยอัลลอฮ์เรื่องอัลกุรอานถูกบิดเบือนหรือไม่บิดเบือนกลายเป็นเรื่องที่สามารถวินิจฉัยได้กระนั้นหรือ? แล้วการที่คนชั่วคนหนึ่งได้พูด “ในอัล กุรอานนั้นมีอายะฮ์ที่เหลวไหลไร้สาระอยู่” ถือว่าเป็นการวินิจฉัยหรือ!?

เราลองมาดูตัวอย่างของมุมมอญอุลามาอฺชีอะฮ์สิบสองอิหม่ามต่อบรรดาผู้ที่กล่าวว่าอัลกุรอานถูกบิดเบือน

:

ชัยยิดอลียอัลมิลานียซึ่งเป็นหนึ่งในอุลามาอฺอุโสของชีอะฮ์สิบสองอิหม่ามในปัจจุบันได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขา “ไม่มีการบิดเบือนอัลกุรอาน” หน้า 34 โดยเขาได้ปกป้อง (อัลมีรซา นูรียอ์ญูบรีย) ว่า “อัลมีรซานูรียเป็นหนึ่งในอุลามาอฺหะดีษที่ยิ่งใหญ่ แท้จริงเราเคารพและให้เกียรติอัลมีรซานูรีย อัลมีรซานูรียเป็นคนหนึ่งใน

¹ ฟัตลุลกิบบอน ฟิ อิบะบาต ตะหรีฟ กิตาบ ร็อบบูล อรับบ หน้า 211

² มะซาริกุซซุลฮุส อัด-ดุรียะฮ์ หน้า 126

³ อัด-ดุรียอ์ อัน-นัจญียะฮ์ โดย ยูซุฟ อัล-บะหอรอนีย , มุอัสสะฮะฮ์ อาลิลบัยต ลี อิญาอิต ดุรอฮ์ หน้า 298

บรรดาอุลามาอูรอูโสของเรา เราไม่สามารถที่จะละเมิดเขาได้แม้เพียงนิดเดียวและไม่เป็นที่ยอมรับที่จะทำเช่นนั้น และเป็นเรื่องที่ฮารอม เขาเป็นนักหะดีษที่ยิ่งใหญ่ในบรรดาอุลามาของเรา”¹

167

อัลลอฮฺตรัสว่า “พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าจากพระเจ้าของพวกเจ้าเถิด และอย่าปฏิบัติตามบรรดาผู้คุมครองใดๆ อื่นจากพระองค์” (อัล อะฮฺรอฟ : 3) ซึ่งเป็นหลักฐานที่ห้ามมิให้มุสลิมปฏิบัติคนหนึ่งคนใดยกเว้นท่านรอซูลุลลอฮฺ แต่ความจำเป็นที่ต้องแต่งตั้งผู้นำนั้นก็เพื่อปฏิบัติคำบัญชาของอัลลอฮฺที่มายังเราและคำสั่งต่างๆของพระองค์ต่อบรรดาบ่าว มิใช่เพื่อให้มนุษย์ได้ปฏิบัติในสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการจะรู้ในศาสนาที่นำมาโดยท่านรอซูล และเราพบว่าท่านอลีเมื่อได้ถูกเรียกร้องให้มีการตัดสินด้วยอัลกุรอานท่านได้ตอบรับและกล่าวว่าการมอบหมายให้อัลกุรอานตัดสินนั้นเป็นสัจธรรม และถ้าหากว่าท่านอลีทำสิ่งที่ถูกต้อง มันก็เป็นคำกล่าวของเราเช่นเดียวกัน แต่ถ้าหากการตอบรับของท่านนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกนั้นสิ่งนี้ย่อมมิใช่คุณสมบัติของท่านอลี และถ้าหากว่าการมอบให้อัลกุรอานตัดสินเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตเพราะการมีอยู่ของผู้นำแล้ว ท่านอลีย่อมกล่าว (แก่คู่กรณีของท่าน)ตอนนั้นว่า : พวกเจ้าเรียกร้องให้อัลกุรอานตัดสินได้อย่างไรทั้งๆที่ฉันเป็นผู้นำแทนท่านนี้?

หากชีอะฮฺจะกล่าวว่า เมื่อท่านรอซูลเสียชีวิตแล้วก็ย่อมต้องมีอิหม่ามหรือผู้นำที่เป็นผู้ชี้แจงเรื่องราวศาสนา เราก็ขอกล่าวว่า นี่เป็นคำอ้างที่ผิดและปราศจากหลักฐานใดๆ และเป็นคำพูดที่ไม่มีอะไรมาพิสูจน์ว่าถูกต้อง เพราะสิ่งที่ชาวโลกต้องการจากท่านนบีนั้นคือการชี้แจงและการประกาศ (สัจธรรม)ของท่านท่านนั้นทั้งนี้สำหรับคนที่ได้พบท่านหรือไม่ได้พบท่านหรือคนที่เป็นชนรุ่นหลัง ซึ่งถ้าหากท่านนบีไม่ชี้แจงประกาศเรื่องศาสนาแล้วก็เหมือนท่านมิได้ทำหน้าที่ของการเป็นรอซูล เพราะฉะนั้นคำพูดของท่านนบีย่อมเป็นสิ่งถาวรต่อเนื่องและต้องถูกประกาศแจ้งไปยังมนุษย์ทุกคนบนโลกใบนี้

อีกประการหนึ่ง ถ้าหากว่าชีอะฮฺกล่าวว่าจำเป็นต้องมีอิหม่ามตลอดไปในทุกยุคทุกสมัยเพื่อชี้แจงศาสนาด้วยตัวเอง คำกล่าวเช่นนี้ก็สมเหตุสมผลเช่นกันเนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้จะเจออิหม่ามด้วยตัวเองเพราะฉะนั้นจำเป็นต้องมีการประกาศแทนซึ่งหากเป็นเช่นนั้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีอิหม่ามเพราะการประกาศแทนท่านนบีย่อมถูกต้องและพอเพียงแก่การปฏิบัติตามอยู่แล้ว²

168

มีรายงานของชีอะฮฺมากมายที่สามารถยืนยันได้ที่ได้พูดถึงการประนามและสาปแช่งกลุ่มคนที่โกหกมดเท็จซึ่งศาสนาของชีอะฮฺได้ดำรงอยู่บนรายงานที่เป็นเท็จของพวกเขา และเป็นการประนามที่ระบุตัวบุคคลอย่างชัดเจน แต่บรรดาอุลามาชีอะฮฺกลับไม่ยอมรับคำประนามเหล่านั้น(เนื่องจากหากยอมรับแล้วพวกเขาย่อมต้องกลายเป็นชาวอะหฺลุซซุนนะฮฺและต้องละทิ้งความคิดที่ผิดเพี้ยนของพวกเขา) ไม่ใช่แค่นั้นพวกเขายังอ้างว่าการประนามเหล่านั้นเป็นการตะกียะฮ์ซึ่งการปฏิเสธคำประนามเหล่านั้นเปรียบเสมือนการปฏิเสธคำพูดของอิหม่ามโดย

¹ ชุมนะ อับคีรตุ อัล-หะกีกะฮฺ หน้า 294

² อัล-ฟัศล ฟี มัลลัต วาล-อะฮฺวาล วาล-นิหัล , (159-160/4)

ที่พวกเขาอาจจะไม่คาดคิดซึ่งเท่ากับว่าพวกเขาต้องออกจากศาสนาซ็อะฮฺเพราะผู้ที่ปฏิเสธคำพูดของอิหม่ามนั้นคือกาเฟรออกจากศาสนาตามความเชื่อของซ็อะฮฺ

มุฮัมมัดริฎออัลมุค็อฟฟัรซึ่งเป็นเชคซ็อะฮฺที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งและได้รับตำแหน่ง อายะตุลลอฮฺได้ยอมรับสารภาพว่า นักรายงานหะดีษส่วนใหญ่ของซ็อะฮฺนั้นจะถูกสาปแช่งและประณามจากบรรดาอิหม่ามดังที่มีระบุในหนังสือซ็อะฮฺมากมาย เขายังได้พูดถึงคำประณามที่มีต่อฮิซามบินชาเล็มอัลญะวาลิกีย(นักรายงานหะดีษที่มดเท็จ)ว่า “มีข้อกล่าวหามากมายต่อเขา เช่นเดียวกับบรรดาผู้สนับสนุนช่วยเหลืออะหฺลุลบัตัและสาวกที่น่าเชื่อถือของอะหฺลุลบัตั และคำตอบต่อเรื่อง(ข้อกล่าวหา)นี้ก็เป็นที่รู้จักกัน”¹ (นั่นคือคำตอบที่มีอยู่ทั่วไปในกลุ่มซ็อะฮฺคือการ ตะกียะหฺนั่นเอง) และเชคคนนี้ยังได้กล่าวอีกว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่จะมีข้อกล่าวหาต่อบรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น(คือบรรดาผู้รายงานหะดีษที่มดเท็จ) ซึ่งศาสนาที่เที่ยงแท้(ตามความเชื่อของซ็อะฮฺ)และแนวทางอะหฺลุลบัตัจะดำรงอยู่ไม่ได้ยกเว้นด้วยความเข้มแข็งเด็ดขาดของคำตอบโต้ของพวกเขา”²

โปรดสังเกตว่าความคลั่งในลัทธิตนเองสามารถทำให้สาวกกระทำหรือกล่าวทุกสิ่งทุกอย่างได้ ทำให้ซ็อะฮฺยินดีปกป้องบรรดาคนโกหกมดเท็จที่ถูกประณามโดยอะหฺลุลบัตั และยินดีปฏิเสธตัวบทหลักฐานการประณามที่ชัดเจนจากอะหฺลุลบัตัและไม่เชื่อฟังคำตักเตือนให้ระวังคนเหล่านั้น ทั้งๆที่ถูกระบุอยู่ในหนังสือซ็อะฮฺอย่างมากมาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าซ็อะฮฺพร้อมที่จะปฏิเสธอะหฺลุลบัตัและกล่าวหาว่ามดเท็จในขณะเดียวกันก็เชื่อในสิ่งที่บรรดาผู้รายงานเท็จเหล่านั้นได้รายงานด้วยการอ้างว่าการประณามของอะหฺลุลบัตัต่อคนเหล่านั้นเป็นเพียงการตะกียะหฺ ซ็อะฮฺไม่เคยเชื่อถือคำพูดของอะหฺลุลบัตัที่สอดคล้องกับที่ประชาชาติอิสลามได้รายงาน แต่กลับแสวงหาผลงานของศัตรูและยึดถือคำพูดและรายงานของศัตรูมาใช้ปฏิบัติพร้อมกับนำเรื่องตะกียะหฺมาเป็นข้ออ้างในการปฏิเสธคำพูดของบรรดาอิหม่าม

169

เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปด้วยสายรายงานที่ระบุว่าท่านอับูบักร์ ท่านอุมัรและท่าน อุษมานนั้นมีความสัมพันธ์ที่พิเศษกับท่านนบีนั้นคือเป็นสาวกที่อาวุโสและใกล้ชิดกับท่านนบีมากที่สุดและได้เกี่ยวข้องเป็นเครือญาติกับท่านนบี ได้รับค่ายกย่องสรรเสริญจากท่านนบี ซึ่งสิ่งนี้ถ้าไม่ใช่เพราะพวกเขามีความดีทั้งกายและใจที่สม่ำเสมอต่อเนื่องทั้งก่อนและหลังท่านนบีเสียชีวิตหรือไม่พวกเขาก็เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันนี้(คือชั่วช้า)อย่างสม่ำเสมอทั้งก่อนและหลังท่านนบีเสียชีวิต ซึ่งถ้าหากพวกเขาคือคนชั่วช้าทั้งๆที่ท่านนบียกย่องและให้ความใกล้ชิดกับพวกเขานั้นก็หมายความว่าท่านนบีไม่เคยรู้จักพวกเขาดีเลยหรือไม่เช่นนั้นการยกย่องสรรเสริญดังกล่าวก็เป็นเพียงการยกยอปอปั้นพวกเขาซึ่งทั้งสองข้อล้วนแล้วเป็นการดูถูกต่อท่านนบีอย่างรุนแรง ดังคำพูดของอาหรับที่ว่า

หากเจ้าไม่รู้ นั่นคือความหายนะ และหากเจ้ารู้ ความหายนะจะยิ่งใหญ่กว่า

ถ้าหากบรรดาเศาะฮาบะหฺได้บิดเบือนจากความถูกต้องหลังจากที่พวกเขาได้ยึดมั่นในความจริงอย่างสม่ำเสมอ นั่นก็ถือได้ว่าอัลลอฮฺทรงทอดทิ้งและไม่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ รอซูลของพระองค์ในเรื่องการ

¹ อัล-อิมามุค็อตติบ โดย มุฮัมมัด อัลมุสลิฮ อัล-มุค็อฟฟัร หน้า (178)

² แหล่งเดิม

เลือกกลุ่มคนที่ประเสริฐสุดในหมู่ประชาชาติและเกาะฮาเบหฺที่อาวุโสและการเลือกกลุ่มคนที่พระองค์สัญญาว่าจะให้ศาสนาของพระองค์ได้ประจักษ์แจ้งด้วยน้ำมือของพวกเขา แล้วเป็นไปได้หรือที่กลุ่มคนที่ประเสริฐสุดเหล่านี้จะกลายเป็นผู้ตกมรดก? ดังนั้นหากเรื่องนี้ไม่ได้เป็นการกล่าวหาท่านนบีอย่างร้ายแรงที่สุดด้วยลิ้นของชีอะฮ์แล้วมันจะเป็นอะไรได้อีก? ดังที่อบูซุรเราะหฺอ์รอซียฺได้กล่าวว่า “สาเหตุที่คนเหล่านั้นมีความต้องการใส่ร้ายท่านนบีเพื่อที่จะได้มีคนพูดได้ว่า คนชั่วถึงได้มีสาวกที่ชั่ว ถ้าหากเขาเป็นคนดีแล้วสาวกก็ต้องเป็นคนดีด้วยเช่นกัน!

170

การกล่าวหาของชีอะฮ์ว่าบรรดาเกาะฮาเบหฺเป็นกาเฟรนั้นก็ย่อมเป็นการกล่าวหาท่านอลียฺว่าเป็นกาเฟรเช่นกันเพราะท่านเองก็ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ(ในเรื่องการแต่งตั้งผู้นำภายหลังท่านนบี) และการกล่าวหานี้ก็เปรียบเสมือนการไม่เชื่อในความต่อเนื่องของการรายงานเรื่องราวของศาสนาและกล่าวหาว่าศาสนาทั้งหมดล้วนแล้วเป็นเรื่องเท็จเพราะได้ถูกสืบทอดโดยบรรดาผู้ที่ตกมรดก และเป็นการกล่าวหาอัลกุรอานโดยปริยายเพราะอัลกุรอานได้มาถึงเราในปัจจุบันโดยผ่านท่านอบูบักรฺและท่านอุมร์และท่านอุษมานพร้อมกับพี่น้องอื่นๆของพวกเขา และนี่อาจเป็นจุดประสงค์ที่ชัดเจนของชีอะฮ์ในการกล่าวหานี้

171

ชีอะฮ์กล่าวว่า อิมามะหฺเป็นเรื่องราวสืบเนื่องจากอิหม่ามเป็นตัวแทนของท่านนบีในการรักษาศาสนาอิสลามและเพื่อเป็นการดูแลเรื่องราวของประชาชาติให้อยู่ในแนวทางของท่านนบี และเป็นการปกป้องบทบัญญัติจากการปรุงแต่งเพิ่มเติมและตัดตอน¹ และยังได้กล่าวอีกว่า มีความจำเป็นที่จะต้องมียอหฺมาที่ถูกต้องแต่งตั้งจากอัลลอฮ์ และความต้องการของมนุษยชาติทำให้ต้องมีอิหม่าม และเพื่อไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่างๆ ดังนั้นจำเป็นจะต้องมีการแต่งตั้งเขา...² และแท้จริงอิหม่ามะหฺนั้นจำเป็นต้องมีเพราะเป็นความเมตตา...และมันคือความเมตตาอย่างแท้จริง เนื่องจากมนุษย์จะอยู่ใกล้แนวทางแห่งความดีและความถูกต้องและห่างไกลจากความชั่วร้าย หากว่าพวกเขามีผู้นำที่ได้รับการเชื้อฟ่งและเป็นผู้ชี้ทางและยับยั้งผู้ชั่วธรรมจากการอธรรมของเขา เติญซวนและนำพาพวกเขาไปสู่ความดีงามและห้ามปรามพวกเขาจากความชั่ว³

เราอยากถามชีอะฮ์ว่า บรรดาอิหม่ามทั้งสิบสองคนยกเว้นท่านอลียฺนั้นมิได้เป็นผู้มีอำนาจในการปกครองหรือการเป็นผู้นำทั้งในเรื่องศาสนาหรือเรื่องดุนยา และไม่มีอำนาจที่จะยับยั้งผู้ชั่วธรรมจากการอธรรมของเขาและไม่สามารถนำพาพวกเขาไปสู่ความดีงามและห้ามปรามพวกเขาจากความชั่วได้! อย่างนี้แล้วเหตุใดชีอะฮ์ถึงได้อ้างเรื่องราวต่าง ๆ นานาที่ไม่ใช่ความจริงแต่ประการใด และหากพิจารณาแล้วจะเห็นว่าความเชื่อในเรื่องอิหม่ามนั้นไม่ได้นำมาซึ่งความเมตตาตามที่ชีอะฮ์กล่าวอ้างแต่อย่างใด

¹ อัซ-ชีอะฮ์ ฟิต ตาริค หน้า (44-45)

² มินฮายุลกะรอมะฮ์ หน้า (72-73)

³ อะอฺยานุชชีอะฮ์ หน้า (6/1/2)

พวกเขาเข้ารับอิสลามก็ได้พูดถึงหรือแจ้งเรื่องนี้แต่อย่างใด แล้วเหตุใดเรื่องนี้มิได้ถูกระบุในอัลกุรอานซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ควบคุมและครอบคลุมเหนือคัมภีร์อื่นๆ!

174

อยากถามชีอะฮ์ว่าบรรดาอิหม่ามของพวกเขาเคยแต่งงานมูตะอะหฺหรือไม่!? และลูกหลานของพวกเขาที่เกิดจากการแต่งงานมูตะอะหฺมีใครบ้าง!?

175

ชีอะฮ์อ้างว่า บรรดาอิหม่ามของพวกเขาในสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตและสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและไม่มีสิ่งเร้นลับใดๆสำหรับพวกเขา และท่านอลี บินอบีฏอเล็บคือประตูลู่ความรู้ต่างๆ คำถามคือ เหตุใดท่านอลีจึงไม่รู้สุหัมของน้ำมะซีย (น้ำที่เกิดขึ้นเมื่อมีความใคร่) และท่านได้ส่งคนไปหาท่านนบีเพื่อสอบถามบทบัญญัติที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

176

ชีอะฮ์อ้างว่าความชั่วที่เศาะฮาบะหฺได้กระทำการที่พวกเขาบิดพลิ้วในเรื่องการเป็นผู้นำของท่านอลี และไม่มอบตำแหน่งคอลีฟะหฺแก่ท่าน ด้วยเหตุนี้ชีอะฮ์จึงถือว่าเศาะฮาบะหฺหมดความยุติธรรม คำถามคือ เหตุใดชีอะฮ์ (สิบสองอิหม่าม) ไม่ปฏิบัติเยี่ยงนี้ต่อกลุ่มชีอะฮ์อื่นๆที่ได้ปฏิเสธอิหม่ามบางคนในสิบสองอิหม่าม เช่น กลุ่ม “อัลฟัฎียะฮฺ” หรือ “อัลวากีฟะฮฺ” หรือกลุ่มอื่นๆ แต่กลับให้การยอมรับและความเชื่อถือแก่สมาชิกของกลุ่มเหล่านี้!¹ เหตุใดชีอะฮ์จึงได้มีความสับสนและหลายมาตรฐานเช่นนี้?

177

ตำรับตำราและหนังสือต่างๆของชีอะฮ์ทั้งหมดล้วนแล้วเห็นพ้องกันว่าจำเป็นต้องเชื่อและปฏิบัติในหลักตะกียะฮ์ทั้งสำหรับอิหม่ามหรือคนทั่วไป นั่นคือการที่อิหม่ามต้องแสดงหรือเปิดเผยสิ่งที่ตรงข้ามกับที่อยู่ในหัวใจ ซึ่งเขาอาจจะกล่าวสิ่งที่ไม่ใช่สัจธรรมความจริง ดังนั้นใครที่ปฏิบัติหลักตะกียะฮ์เขาจะไม่เป็นผู้ที่มะอฺซูมได้เพราะเขาย่อมต้องโกหกซึ่งการโกหกนั้นเป็นความผิดและเป็นบาปที่ร้ายแรง

178

อัลกุลัยนีได้รายงานว่ามีผู้สนับสนุนช่วยเหลือท่านอลีบางส่วนได้เรียกร้องให้ท่านแก้ไขสิ่งที่คอลีฟะหฺทั้งสามก่อนหน้าท่านได้ทำผิดไว้แต่ท่านได้ปฏิเสธเนื่องจากเกรงที่จะทำให้เกิดความแตกแยกในหมู่กองทัพของท่าน² ทั้งๆที่ข้อกล่าวหาที่พวกเขากล่าวหาคอลีฟะหฺทั้งสาม (ท่านอับบาส บักรุ ท่านอุมัร และท่านอูษมาน) คือการฝ่าฝืนอัลกุรอานและซุนนะหฺท่านนบี คำถามคือ การที่ท่านอลีได้ละเว้นความผิดอันใหญ่หลวงนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องสำหรับความเป็นมะอฺซูมของท่านอลีตามที่ชีอะฮ์กล่าวอ้างกระนั้นหรือ!?

¹ ริฎาลุลกิตาบ หน้า (27, 219, 445, 465), และริฎาลุนนะญาซีฮ์ หน้า (28, 53, 76, 86, 95, 139) และญามิอุรฺวาศ โดย อัล-ฮัรตุบีย (1/413)

² อัรเราะฎาฮ์ โดยกุลัยนี หน้า (29)

แท้จริงท่านอุมร์บินอัลค็อฏฏอบได้คัดเลือกเศาะฮาบะหุหฺท่านเพื่อปรึกษาหารือภายหลังท่านได้เสียชีวิต หลังจากนั้นเศาะฮาบะหุสามท่านได้สละสิทธิต่อกับท่านอับดุลเราะหฺมานบินอาวฟุ้จึงเหลือแต่ท่านอุษมานกับท่านอลีย์ คำถามคือ เหตุใดที่ท่านอลีย์ไม่ได้บอกตั้งแต่ต้นว่าท่านคือผู้ที่ได้รับการสั่งเสียให้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะหฺ? ท่านอลีย์กลัวใครหรือหลังจากที่ท่านอุมร์ได้เสียชีวิต!?